

**NO A LA RETALLADA
DE LES PENSIONS**

tisores contra paper?

pedra contra tisores!

Papers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 125 · Febrer 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

NO A LA RETALLADA DE LES PENSIONS

tisores contra paper?

pedra contra tisores!

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Cami de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÉ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMECC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada Tel. / fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgctcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgctcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 93377551

Comerc, 5, 08840 Viladecans cgt.viladecans@yahoo.es Tel. / fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgctcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Valles Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona cgt_gir@cgctcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgctcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona cgttarra@cgctcatalunya.cat Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona fbnc@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600 sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa manre@cgctcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 Rubí, frcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtSabadel@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramón Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrisos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, Tel. / fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgctcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort pilumcgt@gmail.com Tel. 633 322 033

Editorial

La nostra dignitat davant la seva traïció

De la farsa...

L'acord que els sindicats majoritaris i el Govern acaben d'aconseguir en forma de retallada de les pensions i pacte social estava cantat. Només els més cecs, o els més il·lusos, conservaven l'esperança que aquests sindicats, amb la seva trista trajectòria de decennis, mantinguessin encesa la flama de la independència i de la contestació. Almenys les coses queden clares, molt clares, pel que fa al paper que juguen CCOO i UGT.

Els acords últims responen puntosament als interessos i a les pràctiques empresarials que ens han conduït a un escenari de crisi sistèmica. I pel que fa als sindicats majoritaris, queda clar de nou que estan més interessats a mantindre sanejats els seus comptes que a preservar una credibilitat que està sota minims des de fa molt. No cal anar molt lluny per a explicar per què les cúpules dirigents de CCOO i UGT han acatat allò que sempre han dit que rebutjarien. Si, d'una banda, aquests sindicats són pilars fonamentals del sistema realment existent, per l'altre, la seva dependència financera respecte a les arquitectures públiques ha cancel·lat qualsevol horitzó de contestació i combat.

Hi ha qui se sentirà temptat d'agregar, amb encomiable ingenuïtat, que els sindicats han assumit, a pesar de tot, un exercici de responsabilitat, en acabar per acabar el que no els agradava per a evitar mals majors com els que es derivarien d'un rescat exterior de l'economia espanyola. Sobre això cal dir que el Govern espanyol és responsable d'una tolerància sense límits respecte a interessos privats que tenen en aquestes hores una clara plasmació: un formidable retrocés de la despesa social orientat a fer front a les seqüeles d'una especulació desbocada durant anys. Per altra banda, el rescat de l'economia espanyola no és de cap manera descartable. Quants diners rebran sota taula CCOO i UGT pels serveis prestats?

... a la coherència

Davant l'actuació dels sindicats del poder, dels sindicats venuts al sistema, la CGT ha actuat amb dignitat i ètica, defensant els interessos i els drets de la classe

treballadora, de la ciutadania en general, apostant per la lluita i la mobilització al carrer, tant a Catalunya com a les Illes Balears, i en el cas de Catalunya, apostant a més per una convocatòria de vaga general i jornada de lluita el 27 de gener. Aquesta aposta arriscada, tot i el seu baix seguiment, suposava la culminació d'una setmana d'accions, concentracions i manifestacions a diverses ciutats contra la retallada de les pensions i la reforma laboral, i, a més de suposar un nou pas endavant en la col·laboració i treball en comú entre la CGT i els moviments socials anticapitalistes, significa un pas important que ja calia donar: trencar amb la dependència respecte a les actuacions i estratègies del sindicalisme institucional de CCOO-UGT.

A l'hora de convocar mobilitzacions no podem estar més a expenses del que facin aquests sindicats-gestoria, no pot ser que molta gent ens posi a tots els sindicats al mateix sac, hem de marcar clarament les diferències entre ells i nosaltres, hem de decidir-nos d'una vegada a caminar sols, independents, sense por, amb criteri propi, encara que, d'entrada siguem pocs. És la única forma de constatar definitivament un espai propi, més diferenciat encara del que ho estava. És la única garantia de futur si no volem acabar engolits per la dinàmica del pacte social, del reformisme, de la resignació i del conformisme. Com a referent sindical i social llibertari, anarcosindicalista, combatiu, alternatiu, la CGT hem de seguir sumant voluntats, realitats, propostes, tenint en compte però que el sistema, els grups de poder polític i econòmic, en les seves diferents versions, ens posaran pals a les rodes, fomentaran la repressió i la criminalització, intentaran desestabilitzar-nos internament amb infiltracions de determinats individus o grups dins el sindicat, per tal de fomentar la divisió interna i entorpir el nostre creixement i consolidació. És el que comporta mantenir postures coherents de lluita per la transformació social. I com sempre ha fet aquesta organització al llarg de la seva història, hem de tenir els nostres mecanismes de defensa i seguir construint l'organització.

Agurrelj

"Tot allò que és impossible és impossible fins al dia que es torna realitat i així, de sobte, es diu que era inevitable"

Joan Lluís-Lluís a "Diccionari dels llocs imaginaris dels Països Catalans"

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors**: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carllús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavarrate, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunya@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat. No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.

- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cc.creativecommons.org/>

REPORTATGE

El pacte signat pel govern, la patronal i els sindicats institucionals suposa el saqueig del sistema públic de pensions

Cal seguir defensant el repartiment de la riquesa i el treball

El saqueig continua i seguim perdent drets

Retallada de les pensions i nou pacte social

**Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT**

Per a la CGT, el gran pacte social signat el 2 de febrer entre el govern, la patronal i UGT-CCOO representa el saqueig del sistema públic de pensions en benefici dels plans privats, tot això en un context d'augment de l'atur fins al 20,3% i l'espoli del patrimoni social de les caixes d'estalvi.

El gran pacte social signat entre el govern, la patronal i els sindicats CCOO i UGT, en relació a la reforma del sistema públic de pensions representa un ATRACAMENT directe a les butxaques de les i els treballadors i la població més precària, una retallada inasumible dels drets socials, la negació a la joventut a una pensió digna...

I això es produeix quan les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) reflecteixen un augment de l'atur fins al 20,3% amb una enorme taxa d'atur juvenil i quan estem assistint a l'atrancament del patrimoni social que suposa la bancarització de les caixes d'estalvi. L'estat ens arrencarà 40.000 milions d'euros amb aquesta reforma de les pensions en els pròxims anys per a engrandir el negoci de la banca i els especuladors.

Per a la CGT l'aspecte més rellevant del pacte signat el 2 de febrer a La Moncloa és el relatiu a la reforma del sistema públic de pensions. L'acord empitjora sensiblement els actuals drets de la classe treballadora que estaven en vigor. A partir d'ara les persones treballadores haurien de treballar més temps fins a la jubilació i cobraran menys de pensió.

Això és el que implica el nou pacte: * RETARDAR L'EDAT LEGAL DE JUBILACIÓ. S'allarga la vida laboral fins als 67 anys (abans 65 anys) * ENDURIR L'ACCÉS A LA PENSÍO MÀXIMA. Cal cotitzar 37 anys per a cobrar el 100% (abans 35 anys) * Només es podran jubilar als 65 anys amb el 100% qui hagin cotitzat 38,5 anys (abans 35 anys)

* RETARDAR LA JUBILACIÓ ANTICIPADA. S'allarga l'edat de la jubilació anticipada voluntària fins

als 63 anys (abans 61) i s'augmenta la penalització.

* RETALLAR LA RENDA MITJA DE LA PENSÍO. S'augmenta de 15 a 25 anys (de forma progressiva) el període de còmput per al càlcul de la pensió.

* ENDURIR LA JUBILACIÓ PARCIAL fins a gairebé impedir-la.

Per a CGT les mesures contemplades en la reforma del sistema de pensions estan exclusivament orientades a disminuir la despesa i no per a garantir el sistema de protecció social. Nosaltres entenem que per a la viabilitat del sistema de pensions s'han de contemplar a més de la despesa els ingressos. En aquest pacte només s'ha tingut en compte com gastar menys en pensions.

CGT proposa algunes mesures per a generar ingressos per a la Seguretat Social:

- Crear ocupacions de qualitat, perquè existeixi un nombre major de cotitzadors.

- Augmentar els salaris, per a de aquesta manera contribuir més a la SS.

- Augmentar l'ocupació de la dona, actualment l'estat espanyol té la major taxa d'atur femení de la UE.

- Combatre el frau fiscal i l'economia submergida, dedicar aquests ingressos a pensions.

- Augmentar els impostos als més rics.

Cal afegir que sempre queda la via dels pressupostos generals de l'estat. Prendre mesures a favor del benestar general i de les i els pensionistes és al final una qüestió de voluntat política.

Un altre punt de l'acord són les anomenades polítiques actives d'ocupació. La seva efectivitat real

es redueix només a un pla d'ocupació per a menors de 30 anys, amb una durada de 12 mesos, i exclusivament per a contractes a temps parcial. A més, cada empresari que contracti a un jove tindrà una reducció del 100% de les quotes empresarials.

Amb més del 40% d'atur juvenil i una taxa d'abandó escolar de més del 30%, aquest mal anomenat pla d'ocupació juvenil és una burla. Com és una burla dir que és un acord per l'ocupació, quan és l'única mesura referent a això en un país amb més de 4,7 milions de persones aturades.

Una altra de les anomenades mesures actives d'ocupació, és el subsidi de 400€ a les persones aturades que se'ls ha acabat el dret a l'atur. Per a CGT aquesta mesura no és suficient per a compaginar una vida digna.

El document pactat també contempla diversos apartats relatius a la negociació col·lectiva, la política industrial, la política energètica i d'innovació i qüestions relatives a la funció pública.

Tots aquests apartats no contenen cap acord rellevant, la majoria d'ells són solament declaracions d'intencions i compromisos per a establir en el futur noves reunions de negociació. Semblen més aviat que s'han introduït en el document com farciment i la finalitat del qual sigui més aviat possibilitar que els signants puguin fer amb els mateixos propaganda de l'acord.

El pacte social i econòmic signat pel govern del PSOE, les organitzacions empresarials CEOE+CEPYME i els sindicats UGT+CCOO perjudica greument a les persones treballadores, contribueix a la seva divisió interna i no defensa suficientment el sistema públic de pensions de l'assejament de la banca i de l'egoisme de l'especulació.

Com conclusió:

- Hi haurà milions de persones (joves, treballadors/es amb contractes temporals, empleades de la llar, immigrants, autònoms...) que no aconseguiran cotitzacions suficients per a tenir dret a una pensió.

- Tota la població haurà de treballar més anys per a tenir la mateixa pensió. Treballarem dos anys més i cobrarem dos anys menys. Això sig-

nifica que hi haurà menys llocs de treball per a la joventut. Cada any es jubilen una mitjana de 250.000 persones.

- La mitjana prevista de reducció de les pensions serà superior al 25%.

- Tota la reforma de les pensions només persegueix fomentar els plans de pensions privats ja que està fonamentada en un conjunt de mentides interessades que pretenen crear alarma social (la seguretat social és deficitària, ara es viu més anys, hi ha menys persones cotitzant, en pocs anys no es podran pagar les pensions, etc, etc.).

TOT ÉS UNA GRAN MENTIDA per a justificar aquest assalt a la butxaca dels i les treballadors que trenca amb el més mínim principi de la solidaritat, que acaba amb el dret a la pensió pública digna, que només es planteja reduir les despeses socials oblidant qualsevol mesura que serveixi per a incrementar els ingressos, que ha reduït les cotitzacions de les empreses a la seguretat social, en definitiva, una reforma per a desentendre's del dret a una pensió pública digna, per a desentendre's del futur de les i els treballadors, perquè cadascun es busqui la seva pròpia solució i es posi en mans de la banca per finançar un pla privat de jubilació.

Cal lluitar pel repartiment de la riquesa, la reducció de l'edat de jubilació als 60 anys per a poder treballar més persones, per la persecució del frau fiscal, l'augment d'impostos als rics, l'eliminació dels paradisos fiscals.

La CGT seguirà lluitant contra aquesta nova i important agressió a la classe treballadora. CGT seguirà en la defensa del dret a una pensió pública digna, la defensa dels drets laborals i socials de la classe treballadora i les classes populars. En aquest sentit reiterem que seguim treballant per a contribuir a l'organització i contestació social en l'horitzó d'una nova Vaga General, provocant la mobilització social, trobant-se amb totes aquelles organitzacions sindicals i socials que aspiren a una societat que no estigui governada pels banquers, la patronal, els governs marionetes i el sindicalisme institucional.

"Pensionazo", o com treballar més anys per a cobrar menys

Pepe Berlanga

Deien defensar les pensions, es van posicionar contra el retard de l'edat de jubilació, defensaven que la solució no era retallar la protecció social, que d'això de treballar fins als 67 anys ni parlar-ne, no obstant això, la matinada del divendres 28 de gener "els sindicats" van arribar un acord amb el govern per a alterar-les.

Tot arrencava d'aquell no tan llunyà anunci sobre la urgència d'augmentar l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys, de la necessitat de passar dels últims 15 anys per a calcular la pensió a 20 o a la totalitat de la vida laboral, d'una situació que alguns periòdicament anunciaven amb prediccions apocalíptiques sobre la fallida del sistema públic de pensions, d'uns càlculs que vaticinen catastròfics desenllaços a partir de paràmetres totalment tergiversats, de futuribles problemes demogràfics difícilment justificables,.... mesures perversament fonamentades i dictades pels mercats i les agències de qualificació, els mateixos que van produir aquesta crisi pretenen aprofitar el moment per a retallar despesa pública i fer negoci.

De compromís històric han catalogat alguns mitjans l'acord de pensions que, per si no fos suficient, pretenen sigui l'avantsala d'un gran pacte social. No obstant això, alguna cosa s'estava fargant en la rebotiga i gestos governamentals venien donant-se en compensació al transcendental canvi que estaven preparant.

D'una banda, el Projecte de Llei de Jurisdicció Social atorgarà als

"sindicats" la representació dels treballadors encara que no estiguin afiliats, amb important estalvi de costos al quedar exempts dels procedents dipòsits, una significativa injecció econòmica destinada a formació de 27 milions -a gestionar directament per aquests sindicats i que no comptarà amb excessius controls administratius-, la possible pròrroga de la central nuclear de Garoña, o les ajudes a la mineria, o... És a dir, pagaments a compte per a fer callar possibles veus discrepants.

Per un altre costat, el Ministeri de Treball establirà reglamentàriament les raons perquè els empresaris poguessin aplicar l'acomiadament "objectiu" -ràpid i abaratint costos, ordenava la recentment aprovada reforma laboral-, ara, necessitat de

documentar àmpliament la situació econòmica de l'empresa i que aquesta no sigui merament conjuntural. Una bona forma d'agrair els serveis prestats.

Doncs en aquest context tan afable, es produeix un dels majors atacs contra el recentment estrenat estat de benestar i els drets dels treballadors, l'eina, un acord que retalla la renda dels futurs jubilats a través de l'ampliació de l'edat de jubilació i els anys de càlcul de la pensió, però, amb tota seguretat alguna sorpresa més ens tenen reservada ja que encara desconeixem el text exacte i la lletra petita de l'acord.

El veritablement important és que la reforma de les pensions implantada dues substancials novetats: l'edat de jubilació que passa dels 65 als

67 anys i cotitzar durant 37 anys (si pretenem cobrar el 100% de la jubilació en lloc dels 35 actuals), això sí, els canvis se'ns aplicaran gradualment fins al 2027. Amb tot, qui als 65 anys hagin cotitzat 38,5 anys podran jubilar-se cobrant el 100% de la pensió, alguns mal pensats diuen que aquesta mesura és per a fer callar i protegir a una àmplia base de l'afiliació sindical que no sentirà la pressió i quedarà exclosa de la pauta, obra de la seva alta edat i els extensos anys cotitzats.

Ara bé, gairebé cap comentari s'ha realitzat sobre l'altre paràmetre que trastoca fonamentalment l'actual situació: l'ampliació del període de càlcul fins als 25 anys. Aquesta mesura serà més ràpida en aplicar-se, ja que el 2022 totes les pensions de jubilació seran calculades amb aquest requisit.

Conseqüència d'aquest marèmagnum, ja hi ha veus que reclamen incentivar fiscalment els fons de pensions privats, relegant interessadament que en l'últim any han augmentat un 20% els plans de pensions amb pèrdues o que mai s'ha invertit tan poc en ells, amb una caiguda en el mateix període del 33%.

A pesar de, hi ha veus des de la intel·lectualitat econòmica que s'alcen contra la reducció, màxime quan les pròpies centrals sindicals defensaven que retardar l'edat de jubilació era injust i innecessari.

Aquestes diuen que, ampliar el període de càlcul, significa incloure cotitzacions amb bases més petites, generant una baixada de la pensió final que quantifiquen en un 10,7%, de-

penent de la carrera professional: per a una pensió mitja de 887,6 euros al mes, la baixada serà de 94,9 euros mensuals, més de 1.100 euros en un sol any. Per a la Seguretat Social significarà un estalvi de dos punts del PIB, sobre la base dels càlculs que va enviar el propi govern a Brussel·les a principis del passat any.

L'altra mesura, la jubilació als 67 anys, tindrà un impacte significatiu. El retard en dos anys de l'edat per a jubilar-se, atorgarà a l'erari públic l'estalvi en dos punts de PIB, ara bé, la pitjor part serà per al treballador, que reduirà la seva pensió entre el 12% i el 15% de mitjana. Globalment les dues mesures quallen en una retallada del 22,7% de la pensió. Resultat, el govern pretén estalviar-se quatre punts de PIB a partir de 2030 (40.000 milions).

D'aquesta manera, la despesa en pensions es mantindrà en el 12%, en l'actualitat supera el 9% del PIB.

En aquest moment que és una qüestió de candent actualitat, fem una mica de memòria històrica i recordem que el sistema de pensions s'ha modificat en cinc ocasions durant l'etapa democràtica actual, amb tres magnes reformes. La primera en 1985 amb el govern socialista -acompanyat per una vaga general convocada conjuntament per CGT i CCOO-, va estendre el període de càlcul de la pensió de 2 a 8 anys. En 1996 el govern popular va desplegar la segona gran reforma -aquesta vegada va comptar amb el suport de CC OO i UGT-, ampliant el període de càlcul per a la pensió de 8 a 15 anys. La tercera, que s'aprovarà pròximament i que sorgeix de l'esmentat acord -també amb ambdós sindicats-, és la més àmplia doncs modifica l'edat de jubilació (de 65 a 67 anys) i el període de càlcul (de 15 a 25 anys). Això en un context socioeconòmic on més de 900.000 joves menors de 25 anys no troben treball, on la seva alta temporalitat arriba a al 50,8%, i on el 60% dels menors de 30 anys es troben obligats a viure amb els seus pares.

Resultat, els condemnam a un llarg periple professional que perllongarà la seva vida laboral fins i tot més enllà dels paràmetres fixats.

En conclusió, mesures les adoptades que incideixen encara més en la dualitat laboral: treballadors estables enfront de precaris, doble escala salarial,... La solució, davant un problema que diuen que és demogràfic, no era tan complicada, n'hi havia prou amb incrementar la taxa d'actius.

Es consuma l'atac a les pensions

SP CGT Catalunya

L'agressió contra les jubilacions i les pensions que han preparat el govern estatal, la patronal i la dreta, s'ha plasmat en un nou acord confederal amb els sindicats majoritaris, esdevenint una traïció als treballadors i treballadores similar als Pactes de la Moncloa.

Una altra vegada ens volen fer creure que el sistema públic de pensions està a punt del col·lapse i que, si es mantenen els drets socials, els mercats atacaran l'Estat Espanyol com ho han fet a Portugal, Irlanda i Grècia. Per a evitar-ho, el govern espanyol i totes les forces parlamentàries proposen modificar el règim de les pensions i allargar l'edat laboral.

Observem amb indignació com els que diuen ser d'esquerra estan fent la feina bruta pròpia de la dreta: allargar l'edat laboral dels i les treballadores quan, paradoxalment, els avenços tecnològics haurien de permetre'ns anar cap a una reducció de la jornada de treball. I és també un insult plantejar que per a calcular la quantia de les pensions s'utilitzi tota la vida laboral de les persones quan la plena ocupació no existeix i tenim les taxes d'atur i de precariat més grans de tota la història.

Sabem que darrera l'actual reforma hi ha la voluntat d'abaratir les futures pensions i afavorir els plans de pensions privats, controlats pels mateixos bancs que han rebut ajut milionari a càrrec del diner públic. No ha estat suficient la congelació de les pensions, la reducció dels sous en

l'Administració Pública, l'eliminació del xec nadó i del subsidi de 420 euros a desocupades i desocupats de llarga durada, la reducció dràstica de les partides pressupostàries per a les lleis de dependència i igualtat. Ara el govern "socialista" de ZP ha continuat amb una dura Reforma de les Pensions aprovada el 28 de gener en Consell de Ministres.

Economistes neoliberals repeteixen incansablement que el sistema públic de pensions no és sostenible ja que no hi ha "suficients joves per a tanta gent gran". "Obliden" que importa més el nombre de cotitzadors i la quantia de la seva aportació que l'envelliment de la població: la taxa d'atur, el nivell salarial, l'extensió de l'economia submergida, la qualitat de l'ocupació, el creixement econòmic i la productivitat són factors més rellevants per a la sostenibilitat del sistema públic de pensions que la piràmide d'edat.

La trista realitat de les nostres pensions

- El 71,75% dels i les pensionistes reben nòmines inferiors als 1000 €.

- El 58,5% tenen nòmines inferiors als 600 €, per sota del Salari Mínim Interprofessional (SMI).

- A l'Estat Espanyol la pensió mitjana contributiva és només el 68% de la mitjana de la Unió Europea dels 15 (UE-15).

- La despesa pública en pensions a l'Estat Espanyol és només el 9% del Producte Interior Brut (PIB), quan a la UE-15 és del 12 % de mitjana.

- La despesa per pensionista a l'Estat

Espanyol és de 995 €, la més baixa de la UE-15 i molt allunyada dels 2.785 € de l'Estat Francès.

Conseqüències de la reforma de les pensions

Si no l'aturem, la reforma del Pacte de Toledo que pretén tancar el govern espanyol després de la seva tramitació parlamentària, suposarà la retallada més important de la Seguretat Social dels últims 30 anys. La situació actual de les pensions ens situa en una de les pitjors condicions de la UE-15. La reforma de les pensions ens situarà en una posició encara pitjor. Algunes de les conseqüències seran:

- Jubilar-se més tard.

- Cotitzar més anys per tenir dret a la pensió màxima

- Més pensions de mínims.

- Més persones sense dret a accedir a les pensions contributives, especialment dones que no han tingut feina assalariada de manera continuada.

- Disminució d'entre un 20 i un 30 % de les actuals prestacions per jubilació.

- Reducció de les pensions de viudedat, invalidesa i incapacitat temporal.

El col·lectiu més perjudicat seran les dones, els i les treballadores immigrants i precàries. L'augment dels anys requerits de cotització farà que moltes persones que no hagin cotitzat tant temps (per motius familiars, per cotitzacions parcials, perquè no se'ls ha fet contracte, perquè no porten tants anys aquí, ...) quedin fora del

sistema de pensions contributives.

La nostra resposta

No podem quedar-nos impassibles davant aquesta nova agressió contra els interessos dels i les treballadores, joves, aturats/des i pensionistes. Hem de continuar mostrant activament que hi ha altres solucions a l'actual crisi econòmica.

Cal que sortim al carrer i que ens organitzem en els centres de treball. Cal que expliquem què hi ha darrera aquesta nova retallada, quines se seran les conseqüències i quines solucions proposem. Davant de la imposició i l'engany, davant de les mentides del govern i dels empresaris, nosaltres oferim arguments i informació. També oferim lluita i perseverança.

No hem d'oblidar que les pensions i la majoria dels drets socials que tenim avui en dia i que demà podem perdre els han aconseguit els nostres pares/

mares, avis/àvies amb les lluites del moviment obrer en el passat.

Les nostres propostes

Són ben senzilles: NO és negociable cap retallada en les prestacions de la Seguretat Social. Les prestacions de la Seguretat Social són un dret i no poden mesurar-se en termes de déficit (que mai ha tingut la Seguretat Social) i benefici.

Les prestacions de la Seguretat Social han de ser universals i han de millorar en qualitat i quantitat. És possible fer-ho si es garanteix un augment de les cotitzacions reduint l'atur i una millora dels contractes, fomentant una ocupació de qualitat i eradicant la precarietat laboral. Per a poder-ho fer, només cal voluntat política. Només cal voler afavorir al conjunt de la població i no privilegiar els bancs i les grans empreses amb càrrec als pressupostos públics.

La reforma de les pensions és cosa de joves

Segundo González /
Diagonal núm. 141

L'envelliment de la població és el mantra que serveix per a justificar la reforma de les pensions. Aquest suposat envelliment s'esgrimeix per a tancar la bretxa de les condicions sociolaborals entre generacions.

El Projecte de Llei de reforma de les pensions que el Govern espan-

yol presentava davant el consell de ministres el 28 de gener tindrà una forta incidència en les condicions laborals dels joves que pretenguin incorporar-se al mercat laboral. Després d'aquesta reforma, l'edat de jubilació passarà de 65 a 67 anys a poc a poc a raó de mes i mig per any. Aquesta mesura tindrà un efecte de dilatació del relleu generacional en el mercat laboral que dificultarà encara més la possibilitat d'accedir a llocs

de treball a una generació de joves que viu una de les pitjors situacions laborals d'Europa.

A partir de l'aprovació de la reforma de les pensions els actuals treballadors indefinits romandran dos anys més en els seus llocs de treball a partir de 2027. Aquesta reforma, que el Govern ja ve anunciant des de febrer de 2010 ha estat justificada per l'increment en l'esperança de vida i la transformació en la piràmide poblacional arran de l'arribada a l'edat de jubilació de la generació del baby boom. En aquest sentit el governador del Banc d'Espanya, Miguel Ángel Fernández Ordóñez va afirmar recentment durant la seva intervenció en la convenció anual de l'Associació de Mercats Financiers que "el sistema de pensions es reformarà i es tocarà l'edat de jubilació, que és essencial per a la sostenibilitat i la justícia dels nostres fills".

No obstant això, els pronòstics fan pensar que és molt probable que aquesta mesura perjudiqui greument a la joventut, un segment poblacional que ja viu unes condicions de precarietat i atur sense precedents. Les

estadístiques mostren que existeix una elevada població activa jove que podria cotitzar contribuint a equilibrar la balança del sistema públic de pensions i que no ho està fent.

Actualment la taxa d'atur entre els menors de 29 anys és del 40% segons fonts de l'Institut Nacional d'Estadística, xifra que representa la major taxa de la Unió Europea, la mitjana d'atur juvenil de la qual és del 21,4% per al conjunt dels 27. A més, el salari dels joves és inferior en un 40% al de la població de més de 29 anys per al mateix tipus d'ocupació i l'índex de temporalitat entre els menors de 24 anys arriba al 67%, quan per al total dels assalariats és el 25%.

El retard en l'edat legal de jubilació suposa també un retard en la sortida del mercat de treball que, sobre la base d'una quantitat de llocs de treball constants, inevitablement impedeix la incorporació de nous treballadors.

Davant el panorama desolador del mercat laboral per a la joventut a Espanya que mostren les estadístiques seria esperable un clima social de

tensió dintre d'aquest col·lectiu. No obstant això, rarament es té en compte a la joventut precària com un actor social rellevant a l'hora de prendre aquest tipus de mesures per part dels governs.

El problema està en l'escassa politització de l'actual generació de joves i en la seva obstinació a buscar solucions individuals a problemes col·lectius. El fet que la ràbia encara no hagi explotat en aquest segment està determinat per la possibilitat de seguir gaudint del matalàs familiar fins a edats molt avançades gràcies als contractes indefinits dels quals gaudeix una important proporció de la generació dels seus pares.

Un altre factor important és que els sindicats de l'Estat espanyol no tenen en compte a la joventut precària perquè aquesta no està sindicada donades les característiques de les ocupacions a les quals pot accedir. No obstant això, des dels diferents moviments socials en els quals estan involucrats els joves, porten anys intentant consolidar una consciència activa per part de la joventut precària.

TREBALL-ECONOMIA

La retallada de les pensions i el nou pacte social signat per govern, patronal i sindicats venuts al poder: un nou atac als nostres drets

La vaga de la dignitat contra els que ens han tornat a vendre

Mobilitzacions contra la retallada de les pensions

Redacció

Les manifestacions i accions entre el 20 i el 26 de gener i la jornada de vaga i lluita del 27 de gener suposen un pas endavant en la capacitat de mobilització anticapitalista i la consolidació d'una dinàmica pròpia al marge del sindicalisme institucional.

Mobilitzacions prèvies a Catalunya del 20 al 22 de gener

Sota el lema "Aturem la retallada de les pensions. Ja n'hi ha prou! Les nostres vides no són un negoci", i com a calentament de motors de cara a la jornada de vaga i lluita del 27 de gener, es van fer manifestacions a Barcelona, Lleida, Reus, Cornellà, Girona i Terrassa entre el 20 i el 22 de gener, convocades per diferents coordinadores, plataformes i moviments socials de diverses ciutats i comarques de Catalunya. Va suposar una interessant experiència de treball conjunt entre els moviments socials anticapitalistes i el sindicalisme combatiu, llibertari i alternatiu.

El 20 de gener, es va portar a terme una concentració a Lleida davant la Paeria, amb l'assistència d'un centenar de persones, i una concentració a Girona al Pont de Pedra i marxa de torxes, amb l'assistència d'unes cent persones. El 21 de gener van tenir lloc una manifestació a Reus amb assistència d'unes 200 persones, una concentració a Terrassa d'unes 70 persones al Raval de Montserrat, un cercavila pel barri del Clot de Barcelona i una marxa-manifestació a Cornellà amb un centenar d'assistents. Com a acte final de les mobilitzacions es va portar a terme la manifestació central a Barcelona el dissabte 22 de gener, que va anar des de la Plaça de Sants fins a la Via Laietana. Unes 4000 persones es van manifestar contra la retallada de les pensions, amb una destacada presència de la CGT a la manifestació, que va acabar amb l'okupació de la Casa de la Vaga i el posterior desallotjament policial.

La marxa multitudinària contra la reforma del sistema de pensions proposada pel govern espanyol, a la qual van assistir representacions de diverses coordinadores i plataformes d'arreu de Catalunya, va comptar amb la presència de moviments socials anticapitalistes, grups anarquistes i de l'esquerra independentista i sindicats anarcosindicalistes i alternatius, com CGT, CNT, IAC, COS i Co.Bas.

La marxa va recórrer els cèntrics carrers de la ciutat cridant consignes

contra la patronal i el Govern espanyol, i durant el recorregut es van desplegar pancartes i es van realitzar accions a Parcs i Jardins, el Departament de Treball, un Mercadon, entitats bancàries i negocis immobiliaris. Els manifestants van exigir una nova vaga general per a paralitzar les retallades socials dictades per la Unió Europea i el Fons Monetari Internacional i executades pel govern de Zapatero. A més, es va criticar als dirigents de les centrals obreres majoritàries del país CCOO-UGT, per cedir una vegada més davant els interessos d'un Govern espanyol "venut" al capital privat i preparar la signatura de noves retallades i mesures regressives.

La manifestació va finalitzar a Via Laietana quan un grup d'uns 400 manifestants va ocupar un edifici d'uns antics multicinemes que es trobava en desús, rebatejat com a "Casa de la Vaga," i es va desplegar una gran pancarta en la seva façana on es cridava a enfortir la mobilització social contra les mesures neoliberals que pretén imposar el Govern. Cap a la mitjanit els antidisturbis dels mossos d'esquadra van entrar i els van desallotjar mentre s'estava realitzant una assemblea informativa sobre la vaga del 27 de gener per part dels sindicats convocants (entre ells una representació del SP de la CGT de Catalunya). A fora la policia havia reprimat als manifestants que estaven al carrer carregant contra ells i dispersant-los. Val a dir que l'entrada de la policia a l'edifici es va fer sense cap ordre judicial que donés cobertura legal al desallotjament i que van anar traient a fora els manifestants amb males maneres i identificant-los, sense donar-los la possibilitat de sortir lliurement pel seu propi peu. Es van produir diversos contusionats i robatori de

pertinències personals. Un cop més la repressió policial ha estat la resposta a la mobilització anticapitalista.

Els col·lectius convocants d'aquest seguit de mobilitzacions del 20 al 22 de gener van ser: Assemblea de Barcelona, Assemblea de Col·lectius pel Repartiment del Treball i la Riquesa de Lleida, Assemblea pels Drets Socials del Garraf, Assemblea pels Drets Socials del Penedès, Assemblea Popular de Terrassa, Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa del Camp, Mesa Cívica pels Drets Socials de Girona, Moviments socials i sindicals anticapitalistes de Sabadell, Moviments socials i sindicals anticapitalistes del Vallès Oriental, Assemblea Social i Sindical del Baix Llobregat, amb el suport de CGT, CNT, COS, IAC, CoBas, SEPC, Endavant, En Lluita, LI, Revolta Global, CAJEI, CUP, MPS, PCPC i diversos centres socials, casals populars i col·lectius.

Vaga General i jornada de lluita a Catalunya el 27 de Gener

El Comitè Confederal de la CGT de Catalunya va acordar, en plenària realitzada el 13 de gener, convocar vaga general i jornada de mobilitzacions el dijous 27 de gener, en contra de la reforma laboral, la reforma de les pensions i les retallades socials. Aquesta vaga general s'afegia a la campanya de mobilitzacions socials d'aquest mes de gener a tot l'Estat espanyol per part de la CGT i altres col·lectius i organitzacions, per frenar les retallades en les pensions i el dret de jubilació que el govern havia d'anunciar el 28 de gener.

La convocatòria de vaga pretenia recollir el descontentament popular que les mesures econòmiques i socials del govern espanyol estan generant i oferir una oportunitat al conjunt de la població treballadora, aturada, jubilada i estudiant de mostrar el seu rebuig abans de la seva aprovació. La vaga va ser convocada conjuntament amb CNT de Catalunya, la COS i Solidaritat Obrera, amb el suport de diversos moviments socials, i va incidir amb les vagues generals convocades a Galícia i Euskal Herria el mateix dia, a les quals la CGT va donar suport també, i amb un seguit de manifestacions i mobilitzacions arreu de l'Estat espanyol.

Els dies previs a la jornada del 27 de gener, es van realitzar accions a diverses ciutats: el dia 24 es va fer una cercavila informativa a Sant Cugat que va acabar davant el local del PSC; el dia 25 es va fer a Sabadell una cassolada davant l'Ajuntament, una concentració-cercavila pel centre de Terrassa, una cercavila pels carrers de la vila de Gràcia amb 60 persones, l'arrest simbòlic d'una oficina bancària i una okupació simbòlica

del local de la patronal CEPTA a Tarragona, i una concentració a Mataró davant el local del PSC; i el dia 26 una concentració d'unes 50 persones davant l'Ajuntament de Mollet i una concentració a Granollers.

El 27 de gener la vaga va tenir, tal com ja havíem previst, un seguiment mínim, va ser una vaga simbòlica, una vaga de la dignitat, una jornada de vaga per facilitar i donar cobertura a les diferents accions, piquets i manifestacions. I va representar la primera vaga general convocada al marge de les burocràcies sindicals de CCOO-UGT. Les manifestacions arreu de Catalunya del 27 de gener van aplegar més de 10.000 persones. A Barcelona des de les 00 h. ja s'havia iniciat l'activitat de grups de piquets, sota un estret marcatge i control per part de les forces policials. Des de primera hora del matí grups de piquets van protagonitzar accions, talls de circulació i distribució d'informació a diversos barris de la ciutat, que van anar confluint a les 12.30 a la plaça de Sant Jaume responen a una convocatòria feta per les seccions sindicals de CGT a l'Ajuntament de Barcelona i a la Diputació, amb el recolzament de la CGT de Catalunya i de l'Assemblea de Barcelona. Durant la concentració es va fer una assemblea de treballadors públics per parlar de la reforma de les pensions i les retallades socials i laborals. També s'hi va afegir el piquet dels treballadors de Parcs i Jardins de la CGT que tenia el suport de l'Assemblea pels Drets Socials del barri de Gràcia. Després de l'assemblea, els concentrats van fer un piquet informatiu pel centre de la ciutat format per un miler de persones.

La manifestació de la tarda a Barcelona era la prova de foc més important del dia i va suposar un èxit de participació. Hi van participar 9.000 persones, encapçalades per una pancarta amb el lema "Ni retallada de pensions ni reforma laboral. Vaga general, prou reformes institucionals", i va transcórrer amb normalitat i en un ambient reivindicatiu, des dels Jardins de Gràcia fins la seu de Foment del Treball, a Via Laietana.

A la resta de Catalunya això és el que es va realitzar el 27 de gener: A Tarragona, un piquet informatiu format per prop de 100 persones va fer un recorregut pel centre de Tarragona durant tot el matí i per la tarda es van manifestar unes 400 persones. A Girona, piquet informatiu pel matí i manifestació de 200 persones per la tarda. A Lleida, piquets informatius pel matí, bicicletada amb unes 50 persones al migdia i per la tarda manifestació de prop de 300 persones. A Manresa, concentració d'un 50 persones davant la seu de la Seguretat Social. A Berga, un cercavila pels carrers del centre de la ciutat. Al Baix Llobregat, un piquet-manifestació d'un centenar de persones recorrent la comarca, tallant el trànsit a la carretera d'Esplugues de Llobregat, a primera hora del matí fins arribar a les portes de TV3 de Sant Joan Despí, i després tornant a dirigir-se a Cornellà per l'antiga carretera de Barcelona finalitzant amb una concentració davant l'Ajuntament. A Vilanova i la Geltrú, concentració al centre de la ciutat. A Vic, manifestació d'un 50 persones. A Terrassa, una cinquantena de persones realitza ocupacions d'una oficina de La Caixa i de l'entrada de la seu de CCOO i UGT. A Sabadell, unes quaranta persones van ocupar una oficina de La Caixa després de concentrar-se davant l'Ajuntament. A Mollet,

piquets informatius. Des dels Vallès Occidental i Oriental, marxa d'una setantena de persones per la C-17 des de Montcada i Reixac, realitzant diversos talls de trànsit i concentracions, sense poder arribar a Barcelona a l'haver estat totalment bloquejada pels Mossos d'Esquadra. Un cop més la CGT ha estat on havia d'estar, en la mobilització al carrer, colze a colze amb els moviments socials anticapitalistes, lluitant contra les retallades socials, la reforma laboral, la retallada de les pensions i totes aquelles mesures que ens estan afectant tan greu i que estan incrementant dia a dia els índexs de precarietat, exclusió, pobresa, atur i pèrdua de drets.

L'esforç contrainformatiu amb mitjans propis

L'agència d'informació 29-S (www.29-s.net), creada per informar de la vaga general del passat 29 de setembre, va tornar a estar activa per a la vaga general del 27 de gener, tot un exemple de participació, autogestió i lluita pel que fa a la comunicació, i una experiència de cooperació, col·laboració i coordinació entre mit-

jans alternatius i populars. L'agència va donar una àmplia cobertura des de les 5 del matí fins a les 12 de la nit ininterrompudament, recollint informacions sobre la jornada de vaga procedents de tot el territori. Per altra banda, les ràdios lliures de Catalunya durant tot el dia van emetre en directe els actes de la jornada de vaga. I des de la CGT es va habilitar un twitter i una web sobre la vaga (www.cgtcatalunya.cat/vaga27g/).

Mobilitzacions a Palma

Tot i que la CGT de les Illes Balears no va convocar vaga general per al 27 de gener, els dies 27 i 29 de gener van tenir lloc mobilitzacions contra la retallada de les pensions, convocades per la CGT conjuntament amb Endavant, Maulets, Revolta Global, CTA, Frente Solidario, ATTAC i CNT. Diversos centenars de persones van participar en les manifestacions. El 27 de gener es va fer una jornada de lluita amb piquets informatius al matí i una manifestació al vespre des de Plaça d'Espanya fins plaça dels Patins, acabant amb una assemblea popular, malgrat la persistent pluja que els va acompanyar. El 29 de gener es va fer una manifestació des de s'Escorxador fins a plaça d'Espanya.

Valoració de la CGT de Catalunya de la jornada de vaga i lluita del 27 de gener

Secretariat Permanent CGT Catalunya

La CGT de Catalunya es felicita per les tasques de mobilització realitzades pels seus afiliats/des, les seves seccions sindicals i sindicats. En un context de buit informatiu per part dels principals mitjans de comunicació, de creació d'alarma social per part de la Conselleria d'Interior, de profunda pressió i xantatge en moltes empreses i de desànim col·lectiu davant la imminència del pacte al que finalment han accedit CCOO i UGT, la jornada de vaga i de lluita del 27 de gener convocada a Catalunya va assolir amb escreix el seu principal objectiu: mostrar a la ciutadania, en especial, a la classe treballadora que hi ha un sindicalisme compromès realment amb la justícia social i que som moltes i molts aquells que no defallim en la defensa dels drets laborals i socials. Veient el resultat del procés de reforma de les pensions, el sindicalisme realment compromès amb els interessos dels i les treballadores hauria d'haver fet seva la convocatòria de vaga general del 27-G. La CGT de Catalunya és plenament conscient de que el seguiment de la convocatòria de vaga general del 27 de gener va ser reduït i que es va focalitzar principalment en algunes grans indústries, en el transport i en àmbits de l'administració pública. Les dades definitives de seguiment se sabran en els propers dies. La CGT de Catalunya sap també que, en centres de treball on cap de les organitzacions convocants hi tenim presència, hi va haver treballadors/es que es van alçar i van seguir la vaga. Vol remarcar, com ja es va anar denunciant durant el mateix dia 27 de gener, que la poli-

tica de serveis mínims seguida per les administracions i algunes empreses ha contribuït a dificultar l'exercici del dret a vaga a moltes persones. La CGT de Catalunya agraeix als milers de treballadors/es que finalment han seguit la vaga el seu esforç i el seu compromís per un futur més just per a tothom. La seva valentia, dignitat i compromís amb els drets socials és el millor estimul per a continuar la lluita.

La CGT de Catalunya vol recordar, no obstant, que més enllà del seguiment, l'objectiu de la convocatòria de vaga del dia 27 de gener era facilitar una oportunitat al conjunt de la ciutadania per a expressar-se lliurement allà on ni el govern, ni els partits polítics parlamentaris ni els sindicats CCOO i UGT ho fan. Al llarg de tot el dia hi va haver a tota Catalunya més de cent accions de protesta, algunes petites, d'unes desenes de persones, i d'altres multitudinàries, com la gran manifestació que agruparà més de 10.000 persones a Barcelona o la de 400 persones sota la pluja de Tarragona.

Totes aquestes manifestacions, concentracions, assemblees, etc., han estat la culminació de més de 10 dies de mobilitzacions arreu del nostre país on la CGT, junt amb d'altres organitzacions i moviments socials, hem treballat intensament per a informar sobre la retallada de drets que suposa l'actual reforma de la Seguretat Social. Aquesta confluència en el treball i l'acció entre el sindicalisme real i els moviments socials és la millor garantia per a que aquells/es que ja no tenen cap dret laboral: pensionistes en situació de pobresa, aturats/des, immigrants, joves que encara no han treballat mai, precàries/es, etc. puguin fer valdre la seva veu en les vagues de treballadors/es i esdevenir

també agents d'aquest procés de lluita per un futur just que avui és una mica més sòlid. Aquest ha estat el millor èxit del dia 27 de gener i felicitem a les assemblees de barris i vil·les, coordinadores de col·lectius, grups d'aturats, d'immigrants, de joves, etc. així com a les altres organitzacions convocants (CNT, COS i Solidaritat Obrera) haver compartit amb nosaltres aquest camí.

Finalment, la CGT de Catalunya reitera el seu compromís a continuar les mobilitzacions en defensa d'unes pensions públiques i de qualitat junt a la resta de drets socials i laborals mutilats en els darrers mesos. Properament s'aniran fent públiques les properes actuacions.

Com pot afectar el "pensionazo" als treballadors del sector informàtic?

Coordinadora Informàtica de la CGT

Estem davant una nova agressió de Bancs i poderosos contra la classe treballadora (contra tu, contra els teus amics, contra la teva família). De la mà de polítics venuts als seus interessos tornen a atacar els nostres drets per a fer negoci i eliminar qualsevol rastre de "despesa" social.

No perdrem el temps a explicar la falsedat de les seves mentides i solucions. Per a cada agressió tenen un catàleg d'explicacions creat per a manipular-nos i mantenir-nos quietes, tractant-nos com la massa d'idiotes que creuen som. És només màrqueting escombraries, no mereix major atenció.

Si a hores d'ara de la pel·lícula encara queda algú que pensa que cada Reforma no guarda relació amb les altres té, certament, un problema de percepció.

Els treballadors i treballadores informàtics estem en el mateix punt de mira que la resta: fer-nos treballar més i més cobrant menys i menys, el major temps possible. Si és possible, que coincideixi amb la data de la nostra mort. Com contrapartida, aquests serfs de les empreses i poders financers s'asseguren la pensió vitalícia amb 7 anys de "treball" en el congrés de diputats.

Els 37 ultramilionaris que es van reunir amb ZP no tenen problemes de despesa corrent ni jubilació: cotitzen al 1% en les seves SICAV, desvien diners a Luxemburg lliurement per a pagar encara menys, les seves empreses guanyen més i més diners fins i tot en temps de crisis.

I com afecta un canvi així en el nostre sector? Sabuda és l'extrema cobdícia de les nostres empreses, el continu procés d'acomiadament de treballadors "cars" (no precaris) per altres (de vegades els propis acomiadats) en pitjors condicions econòmiques i laborals.

Davant aquest panorama, molts de nosaltres serem acomiadats a edat avançada. Ja sabem el que els agrada a les empreses consultores contractar a persones majors de 45 anys. Gens. Sent així, postergar la jubilació farà que sofrim en pitjors condicions més temps, que esgotem prestacions per atur, que ho passem malament. I què podem fer? Per descomptat que perdre en la tele el que els nostres pares i avis van guanyar en el carrer no és la solució.

Cal lluitar pels nostres drets, preparar la Vaga General però no només això: sortir al carrer, acudir a cada manifestació, pensar què fer, parlar amb amics i companys, o ens aixafaran mentre es segueixen rient de nosaltres. Lluitar junts. La nostra resposta no és només contra l'agressió concreta: És contra totes elles, és per a posar punt i final als seus atacs i canviar la dinàmica.

Ara cal sumar forces i estar a l'alçada de les circumstàncies

Secció sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona

A vui ens trobem, molt probablement, en una època que podria ser de divisió històrica. Estem davant la crisi estructural més greu i més intensa que ha patit l'economia-món capitalista des dels anys trenta del segle passat. Una època de crisi social —emmarcada, a més, en una crisi ambiental generada pel model de creixement productivista encara dominant—, que anuncia canvis molt importants, i a gran escala. No debades, els vents de l'orient anuncien ja l'adveniment de la barbàrie, sota la forma de l'emergència d'una nova potència mundial hegemònica, la força de la qual es fonamenta en la negociació absoluta dels drets civils, socials i laborals més elementals.

Mentrestant, aquí, al vell continent, la classe dominant ha decidit començar la fase definitiva dels treballs d'enderroc d'allò que un dia es va conèixer com el "model social" europeu. Després de dos anys de dubtes sobre l'estratègia adequada per a "sortir de la crisi", aquells qui manen a Europa ja han decidit com serà aquesta "sortida". Serà una sortida regressiva, a costa dels drets dels treballadors i de les classes populars i, si cal, serà una sortida autoritària. Les darreres setmanes ja hem tingut a l'Estat espanyol una demostració ben clara de per on poden anar les coses, amb la declaració de l'estat d'alarma i la militarització dels aeroports (que, no ens enganyem, no té com a objectiu garantir el dret dels ciutadans a la lliure circulació, sinó assegurar la venda d'aquest patrimoni públic al millor postor). Tots els mecanismes de la coacció estatal —amb la inestimable assistència dels mitjans privats de manipulació massiva de les consciències— es posaran al servei de l'estratègia d'ajustament, privatitzacions i retirada de drets que ens volen aplicar.

El fantasma que avui recorre Europa és el fantasma de la reacció. I davant d'aquesta reacció, els sectors obrers i populars no hem estat capaços encara d'oposar una resposta contundent i generalitzada. Tanmateix, durant els

últims mesos la taca d'oli de la contestació social s'ha anat estenent de mica en mica, tímida, pel continent, amb vagues generals i mobilitzacions populars a Grècia, França, Espanya, Irlanda, Portugal, Gran Bretanya, Itàlia... Ho continuarà fent en els temps que han de venir, i ho farà cada cop amb més virulència, perquè les elits polítiques al servei del capital aquest cop no venen a discutir-nos un punt i una coma, sinó que venen a treure'ns-ho tot, costí el que costi. Ho demostra el fet que les vagues i les protestes que hem viscut fins ara no han aconseguit tirar enrere els plans d'ajust i les "reformes" en cap dels països abans esmentats.

A les organitzacions del moviment obrer ens toca estar a l'alçada de les presents circumstàncies. Cal articular una resposta, de masses i sostinguda, davant l'actual estratègia reaccionària del capital. Cal fer-ho a casa nostra i també a nivell europeu. Quin ha de ser el paper de l'anarcosindicalisme en l'articulació d'aquesta resposta? A nivell europeu, l'anarcosindicalisme hauria de reforçar els mecanismes de coordinació amb les organitzacions germanes de la Coordinadora Roja i Negra i amb els sindicats alternatius de la Crida de París, en vistes a garantir la solidaritat internacional de les lluites, així com la generalització i la radicalització d'aquestes. Aquesta ha de ser la nostra contribució específica a la generació d'una dinàmica que hauria d'anar en la direcció d'empènyer les organitzacions

de la Confederació Europea de Sindicats cap a una vaga general conjunta a tota Europa. Una vaga que cada dia que passa és més necessària.

A l'Estat espanyol i, en concret, a Catalunya, hauríem de deixar d'una vegada de mirar-nos el melic, assumir el que som i actuar amb la responsabilitat que l'actual situació mereix. Assumir el que som vol dir tenir clar que som els dipositaris de la tradició centenària de la Confederació Nacional del Treball, una tradició de la qual totes i tots ens sentim orgullosos, i que ens empeny a donar en tot moment el millor de nosaltres mateixos en la defensa (intransigent, si cal) de les treballadores i els treballadors. Però també vol dir prendre consciència que la CGT és avui —pel gruix de la seva militància, per la seva presència al territori i per la seva capacitat de mobilització— la major organització anticapitalista del país. Això vol dir molt i, alhora, vol dir poc —en la mesura en què l'anticapitalisme conscient i organitzat és socialment minoritari, ens agradi o no—, però ens diu que tenim unes responsabilitats que no podem defugir. Hem d'assumir també que som la força sindical decisiva per a articular un moviment popular alternatiu, ampli i plural, capaç de plantar cara en aquests moments tan crítics. Un moviment popular que ja està emergint, fruit de la suma de moltes i diverses voluntats, però que nosaltres podem contribuir a fer créixer, amb la nostra implicació inequívoca com a organització.

És per això que som del parer que la tasca principal de la CGT, com a sindicat, en el futur immediat, hauria de ser sumar, donar suport i participar activament en totes aquelles iniciatives que tendeixin a generar espais unitaris de mobilització, des d'una perspectiva oberta, plural i assem-

bleària, amb altres organitzacions, col·lectius i individualitats provinents de l'esquerra sindical (tant de l'àmbit estricte de l'anarcosindicalisme, com del sindicalisme de combat integrat en la Coordinadora Sindical Unitària de Catalunya), així com dels diversos moviments socials, veïnals i ciutadans implicats en la lluita contra la sortida reaccionària de la crisi.

També som del parer que hem d'aspirar a fer créixer aquests espais, tot integrant-ne els elements combatius de les bases dels sindicats majoritaris que en vulguin formar part (i animant aquests activament a fer-ho). La nostra aspiració és que CGT es converteixi en l'animador (no l'únic, sinó juntament amb molta altra gent), d'una multiplicació d'eines locals d'acció col·lectiva, que esdevinguin mecanismes efectius de resistència als plans del capital (mitjançant jornades de lluita, vagues sectorials, vagues a nivell territorial...), en les quals sectors cada cop més amplis de les classes populars es puguin identificar.

Aquesta és la responsabilitat que tenim, segons el nostre entendre, en el moment present. Una tasca que hem d'assumir que la CGT no pot realitzar tota sola, per ella mateixa, i per a la qual —necessàriament— hem de sumar esforços amb tots aquells i aquelles que vulguin fer el mateix camí. Perquè l'objectiu no és aplegar més o menys gent un dia, puntualment, en una manifestació. L'objectiu, de fet, ni tant sols és poder arribar a establir les condicions que facin possible una segona (i molt necessària) vaga general.

L'objectiu és, ben simplement, guanyar el futur. I de moment, si no hi podem remei, les treballadores i els treballadors anem directes cap a la pitjor de les derrotes.

La crisi capitalista exclou les dones del sistema econòmic

Marga Olalla, Anna Morello, Carme Álvarez, Isa Garnika, Isabel Fernández

Les crisis del capitalisme acceleren la desigualtat i la pobresa de les dones

Alguns factors que hi intervenen són: la Reforma Laboral que permet l'acomiadament més barat; que els empresaris rebutgen les dones embarassades; que els llocs de treball que ocupen les dones tinguin salaris molt més baixos; que les retallades salarials i contractuals a les administracions públiques, lloc de feina majoritàriament ocupat per dones, s'afegeixi la disminució de llocs de treball al sector serveis; que amb la precarietat la compatibilitat de la vida personal i laboral no sigui possible per a les dones i que la reforma de les Pensions ens farà encara més pobres, sobretot a les dones vídues.

La incorporació de les dones al mercat de treball

El capitalisme ha incorporat les dones al mercat laboral en funció de les seves necessitats i amb les seves condicions. El capitalisme ha tingut en les dones un exèrcit de reserva que ha incorporat al mercat en temps de guerra i crisi, en condicions salarials i contractuals de sobreexplotació. La desigualtat salarial i contractual de les dones té la seva base conceptual en la divisió sexual del treball, resultat d'una societat patriarcal que ha concebut les dones com essers secundaris, cuidadores per "vocació" i sense retribució. Aquesta desvalorització dels treballs de cures, històricament atribuïda a les dones, ha fet que els llocs de treball derivats de les seves tasques "naturals" tinguin salaris mal pagats i en condicions laborals de sobreexplotació. Això explica que les dones tinguin un salari un 30% inferior per desenvolupar la mateixa feina.

El resultat de la divisió sexual del treball ha estat que les dones han hagut de fer compatibles la seva activitat laboral amb la seva vida familiar. Així doncs, la seva incorporació al mercat laboral ha vingut condicionada per les tasques familiars de cures, i l'ha obligada a acceptar condicions laborals precàries tal com jornades a temps parcial, contractes temporals e inestables. En cap moment ha tingut el suport de l'estat i polítiques socials (llars d'infants, recursos socio-sanitaris...) que li permetin una incorporació al mercat laboral en condicions plenes d'igualtat. El capitalisme ha

obligat les dones a acceptar la precarietat laboral, que afegit al concepte de salari secundari, repercuteix negativament en les pensions de les dones i determina que la pobresa tingui nom de dona.

L'augment de l'atur i la repercussió en el mercat laboral per a les dones

Les dones tenen sovint un treball escombraria, hi ha un baix nivell d'ocupació de dones, només un 46%, d'aquestes un 83% en el sector serveis. Ocupen els llocs de treball més precaris: neteja, cura de persones grans a domicili, serveis socials privatitzats, hostaleria, comerç, prostitució... Aquests sectors es caracteritzen per baixos salaris, contractes precaris i condicions laborals de sobreexplotació i infravaloració de les dones, sotmeses a moltes situacions d'assetjament i violència patriarcal. Aquests sectors precaris estan ocupats en gran part per dones migrades. Moltes d'aquestes dones no formen part de les estadístiques ja que són treballadores sense papers, obligades per la divisió social del treball a ocupar els llocs de treball més precaris com el servei domèstic, el treball de muntatge a domicili, els tallers clandestins, la prostitució. Sense un contracte laboral ni conveni col·lectiu la situació d'indefensió legal les impossibilita denunciar les humiliacions que reben de part dels seus explotadors.

La situació de les dones en les famílies. Doble jornada laboral. Violència masclista

Amb l'atur, la pobresa està envaint les famílies treballadores que depenen cada cop més del salari de les dones. Les famílies monomarentals i les dones que viuen d'una pensió de viduïtat han passat a engreixar

les borses de pobresa. Moltes dones per poder sobrepassar el llindar de la pobresa han de fer dobles jornades laborals que repercuteixen en la seva salut. Així tenim que les dones pateixen d'un estat de salut precari, resultat de la seva vida laboral i de l'absència de repartiment de les feines domèstiques.

A més de la sobreexplotació i la precarietat salarial i laboral, sovint les dones pateixen violència masclista, resultat de la infravaloració d'aquestes en la societat patriarcal i capitalista. El fenomen de la violència contra les dones augmenta en paral·lel a la crisi econòmica, sobretot quan les dones no tenen recursos per assolir la necessària independència econòmica.

Per l'avortament lliure i gratuït

La llei actual no garanteix la capacitat de decisió de les dones vers el seu cos. Les dones hem de tenir capacitat de decidir vers la nostra sexualitat i el nostre cos. El dret a l'avortament lliure i gratuït en la sanitat pública, sense ingerències d'institucions ni metges, és encara una reivindicació que les dones hem d'assolir. I per això hem d'exigir del govern que trenqui les seves relacions privilegiades amb la església catòlica, així com la defensa de l'estat laic.

Llei de Dependència

Les retallades als pressupostos de la Llei de Dependència tindrà una gran repercussió vers les dones treballadores que estaran obligades de nou a assumir les tasques de cures que l'estat no vol pagar. Aquestes condicions de vida precàries afectaran greument la salut de les dones. Disminuiran els pressupostos públics per als centres socio-sanitaris, per l'atenció de proximitat a domicili. Aquesta situació tindrà una doble repercussió negativa: disminució de llocs de treball i augment de la doble tasca, laboral i familiar sobre les dones. A més la privatització del sector socio-sanitari comportarà salaris i condicions laborals més precàries per les treballadores, de la salut i una més gran responsabilitat de les dones en les tasques de cura.

És més necessari que mai reivindicar per a les dones:

- * Repartiment de tot el treball productiu i reproductiu.
- * Disminució de la jornada laboral sense rebaixa salarial.
- * Salari digne de 1.200 euros per totes les persones.
- * Serveis públics de qualitat.
- * Salari igual per feina d'igual valor. Revalorització econòmica i social de les tasques de cura de les persones.
- * Avortament lliure i gratuït.
- * No a la retallada dels sous i pensions.
- * No a l'augment de l'edat de jubilació que ens farà més pobres.
- * Rescat de les famílies. Cap desnonament. Que la crisi les paguin els bancs i els rics.

Signem: Marga Olalla, CGT Administració Pública, Ajuntament de Barcelona. Anna Morello, CGT Ensenyament. Carme Álvarez, CGT Administració Pública, Generalitat. Isabel Garnika, CGT Sanitat. Isabel Fernández, CGT Caprabo.

LA MIRADA INDISCRETA

Tunísia i la fràgil ètica occidental

Emili Cortavitarte Carral

En les darreres dècades milions d'europes hem passat una part de les nostres vacances a Tunísia: preus ajustats, paisatges ensenyadors, restes històriques, gent amable... Si no circumscribies la teva estança a l'hotel i les zones gairebé exclusives per a turistes, era fàcil entrar en contacte amb el tunisenç, especialment la gent jove i més formada.

No trigava gaire en aflorar la visió mítica del procés d'independència de França, a mitjans del segle passat, i la construcció d'una de les societats més avançades del nord d'Àfrica (laïcisme de l'Estat, capacitat de la dona per demanar el divorci —quan a Espanya era impossible—, dret a educació i sanitat públiques i dignes... en l'etapa de l'heroï Bourguiba) i el descontentament per un present marcat per l'atur, el control policial, l'omnipresència del president dictador Ben Ali i la seva família, la manca de llibertat d'expressió...

Si, en tornar, cercaves informació era fàcil descobrir que el dictador va comptar amb el beneplàcit dels EUA per donar el cop d'estat i substituir Bourguiba, que el partit de Ben Ali formava part de la Internacional Socialista, que destacats dirigents polítics europeus eren convidats assidus a la caseries (d'animals no racionals, sembla) en el nord del país, que moltes empreses europees d'alimentació, restauració, turisme... acceptaven el "xantatge" de la família del dictador per establir els seus benèficiosos negocis, que la màfia italiana rentava una part del seus diners bruts en les netes sorres tunisenques, que el partit del dictador guanyava les eleccions amb més del 95% dels vots i sense acusacions de frau per part d'organismes i agències internacionals occidentals, que els treballadors i treballadores no gaudien pràcticament de drets, que els i les dissidents eren morts, empresonats, exiliats, empobrits... en funció de la seva situació social i econòmica...

La Unió Europea i el govern d'Espanya van trigar dies, després dels inicis dels conflictes socials, en fer declaracions tímides, sense crítiques al dictador i amb crides a la solució consensuada (entre qui?, entre un dictador i les seves víctimes?) Després de la fugida indemne de Ben Ali continuem trobant a faltar un posicionament clar de les institucions occidentals, que com sempre se situen al costat dels interessos econòmics dels seus poderosos i dels seus amics a les colònies (Notre ami Ben Ali, titulava un dels llibres més interessants sobre la dictadura tunisenca)

Mobilització i unitat d'acció contra la privatització d'AENA

Secció Sindical Estatal de CGT-Aena
www.cgt-aena.org

Nombrosos treballadors i treballadores d'AENA han manifestat en assemblees tant el seu desacord amb la privatització com l'exigència de unitat i lluita a totes les forces sindicals.

La CGT anima i aposta per aquest esperit d'unitat en la lluita. Però sabem que perquè això sigui així cal trencar no poques divisions que han crescut a l'empenta d'una política sindical que ha "menjat en la mà de l'empresa" durant molts anys i ha consistit majorment a exercir funcions de "oficina d'atenció al client", limitant-se en moltíssims casos a la tramitació de queixes individuals, i al compliment, sense crítica ni qüestionament, de totes les directrius de l'empresa i dels diferents governs. Per això, no creiem que siguin els sindicats majoritaris qui han de posar condicions a la unitat, sinó els propis treballadors i treballadores d'AENA qui han d'imposar-la en cada centre i controlar totalment les decisions i les possibles negociacions. Perquè quan diem NO A LA PRIVATITZACIÓ no estem per negociar-la, sinó per aturar-la, el que només serà possible amb la màxima unitat en la lluita.

La divisió dels treballadors i treballadores d'AENA -en sindicats de la CSE i sindicats que estan fora, en seccions (sindicats i associacions) amb interessos corporativistes, en nivells retributius, en fixos i temporals, a AE i NA, a Control i la resta?- és el primer fet que resta força en la lluita contra la privatització. Cal sumar la força de tots els treballadors i treballadores d'AENA, i comptar amb to-

tes i tots, realitzar assemblees sistemàtiques en les quals es discuteixi el pla de mobilització i es legitimin els organismes unitaris que ens representin en aquesta situació excepcional, que els Comitès de centre estableixin reunions de coordinació amb totes les forces sindicals i professionals allí on calgui, formin part o no dels actuals Comitès, incloent als treballadors de AE, de NA, fixos i temporals i al col·lectiu de Control. Les decisions d'aquesta Taula de Garanties han de ser votades i discutides i pels treballadors i treballadores en assemblea en tots els centres, tal com es feia a AENA fins al II Conveni. Res de decisions imposades per les presses o per les exigències del moment, a cop de pito i sense consultar als treballadors. L'aprovació pel consell de Ministres el passat dia 3 de desembre del Decret-Llei que materialitza l'anunciada privatització d'AENA ha vingut acompanyada d'una altra sèrie de mesures que retallen els drets de la totalitat dels treballadors d'aquest país. Al costat de la supressió de l'ajuda als desocupats, estan l'abaratiment dels

acomiadaments, l'augment de l'edat de jubilació, l'augment de l'IVA, la disminució d'impostos als beneficis empresarials i un llarg etc.

Les mobilitzacions pel manteniment dels nostres drets hem d'emmarcar-les en la lluita de tots els treballadors contra aquestes mesures, buscant el suport mutu dels ciutadans, treballadors, associacions, sindicats i partits polítics que estiguin en contra d'aquests atropellaments imposats per les multinacionals i els mercats. I començant pels propis treballadors i treballadores d'AENA, com els controladors aeris, avui hostigats i acorralats, per l'empresa i des del govern per ser un obstacle per a la privatització, a més d'usats com cortina de fum per a desviar les mirades del públic contra el major expoli d'un bé públic en aquest país.

Cal explicar als ciutadans que el que es cedirà amb aquesta privatització són 47 aeroports, 2 heliports, la xarxa de torres de control, Centres de Control i una quantitat ingent de sòl en zones de gran valor econòmic, al voltant dels aeroports, amb unes infraes-

tructures immillorables pagades amb diners públics, i llistes per a generar beneficis econòmics immediats. Així mateix, cal explicar que AENA ha sofert una gestió que ha malversat diners públics en grans inversions -algunes d'elles innecessàries- i que el problema d'AENA no són els sous dels seus treballadors o dels controladors aeris, sinó que els beneficis que generarà tota aquesta despesa pública van a posar-se ara en mans d'interessos privats.

Aquests interessos privats xoquen directament amb les nostres condicions laborals. La liberalització i els mercats exigeixen fer negoci i obtenir beneficis amb els aeroports, però també menors costos laborals, el que implica retallades de plantilla, flexibilitat en els llocs de treball, menors retribucions per als treballadors, acompanyades de sous multimilionaris per als directius.

El panorama que se'n ve damunt és el següent:

Ens pretenen subrogar a una Societat Anònima, en principi amb el 51% de capital públic, sense cap garantia que això sigui així al mes següent, i que des de ja es degui a la rendibilitat dels inversors. Una part dels treballadors, els del Prat, Barajas i determinades Torres se subrogarien al seu torn a altres empreses concessionàries per 30 o 40 anys i no sabem on acabarà la cadena de subrogacions.

La privatització d'Aena suposarà la subrogació dels empleats a una Societat Anònima, perdent la condició d'empleat públic i la garantia en l'ocupació. Es donarà entrada a criteris de benefici pur i dur empresarial, en contra dels actuals de seguretat, qualitat del servei i defensa del passatger. Això és el que està darrere de tot aquest procés, i no la defensa de

reivindicacions salarials, les quals no existeixen. Aena és una empresa pública amb més de 12.000 treballadors, entre els quals es troben els col·lectius de suport a passatgers i companyies, personal de manteniment, senyalitzadors, bombers, personal d'operacions i gestió aeroportuària, administratius, metges i atcs aeroportuaris i titulats universitaris, entre altres, i que representen el 80% del personal d'Aena. El màxim responsable d'aquesta crisi és el Ministre de Foment, qui ha decidit legislar a cop de decret, furtant el debat assossegat del Parlament, i sotmetent-se al dictat dels mercats de capitals i de les grans empreses que es volen repartir el pastís d'Aena, decisió que ni tan sols s'ha pres en l'àmbit d'aquest país. Aena és una empresa pública, molt rendible i productiva, que no li costa un euro al ciutadà, i que resulta un bon objectiu per a les grans constructors, les quals han pressionat, i de debò, per a aconseguir una regulació adequada als seus interessos. La responsabilitat és del govern que ataca de nou per a robar al poble una altra empresa pública i donar-la a les empreses del seu entorn a veritable preu d'amic.

L'única garantia del manteniment dels nostres llocs de treball i de les nostres condicions laborals és el manteniment de la condició d'empleats públics i això només aconseguirem mitjançant la mobilització.

Des de CGT defensem el manteniment de la xarxa aeroportuària i de navegació aèria integrada i pública, i defensem el manteniment de la condició d'empleat públic i la consolidació d'ocupació precària a fixa. Estem en contra de la privatització i de l'autoritarisme, per la confluència en una nova vaga general contra les mesures antisocials i privatitzadores.

Cap a la negociació d'un nou conveni a Acciona A.S.

Secció Sindical CGT Acciona Palma

Després de complir-se els tres anys de vigència s'ha denunciat el conveni col·lectiu d'Acciona A.S. Això significa que en 2011 es negociarà un nou conveni.

Aquesta denúncia s'ha produït després de rebutjar l'oferta de prorrogar l'existent llevant-li l'increment salarial que teniem (0,8 més IPC) i parant la reducció de jornada. És per això que entenem que els sindicats anem a anar a la negociació per aconseguir un conveni millor, ja que en cas contrari haguéssim mantingut l'actual. Des de la CGT sempre hem insistit en la negociació tenint en compte dos aspectes fonamentals:

1.- Contingut: és a dir, millores en el conveni com la inclusió de dietes, millorar els plusos de festiu i diumenge, millorar la remuneració d'eventuals i treballadors de passarel·les, crear un sistema transparent i just per a la promoció professional... Aquests són exemples de temes que podríem posar sobre la taula de negociació.

2.- La Forma: l'altre punt en què sempre insistim en la CGT és que la negociació es realitzi pels veritables representants dels treballadors, i portant a la taula el que els companys decideixen en les assemblees i reunions, i no els interessos sindicals ni personals.

No podem permetre'ns un altre conveni decidit pels professionals del sindicalisme de determinats sindicats, que obren en funció als seus acords amb les empreses i patronals

sense tenir en compte als treballadors d'Acciona

Per impedir això deuen els treballadors decidir el que els interessa i estar disposats a exigir-ho tant de l'empresa com dels sindicats negociadors.

Desgraciadament la CGT aquesta en minoria en la taula i aquests objectius solament es poden garantir amb la mobilització i pressió dels treballadors, que ha de començar acudint a les assemblees i reunions que a aquest efecte es convoquessin. En aquesta negociació els sindicats hem d'anar a reivindicar millores i no a veure-les venir o tenir una posició defensiva davant l'empresa. És més que probable que l'empresa busqui un conveni a la baixa, podem

perdre molt. Solament de nosaltres depèn avançar. Si ningú treballa per

nosaltres, que ningú decideixi per nosaltres.

CGT demana la dimissió del Ministre de Foment

Contra la privatització i expoli d'Aena i altres empreses públiques

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

Per a CGT resulta intolerable que un conflicte laboral com és el de les i els controladors aeris es resolgués mitjançant la seva militarització, la seva acusació per delictes de sedició i fins i tot la previsible petició de l'embarcament dels seus béns personals.

CGT va condemnar l'Estat d'Alarma decretat i la pròrroga d'una situació excepcional com és la de l'Estat d'Alarma. Així mateix, denuncia l'actuació autoritària del govern a l'aprovar decrets-lllei per a abolir un conveni col·lectiu o imposar les condicions laborals, i utilitzar-lo com una cortina de fum per a privatitzar noves empreses públiques i treure l'ajuda dels 426 euros als desocupats de llarga durada.

Aquest tipus d'actuació, evidencia la voluntat del govern per resoldre aquest conflicte de forma autoritària i la incapacitat del responsable del Ministeri de Foment per a trobar una solució democràtica a un conflicte laboral, provocant de manera premeditada l'esclat d'un col·lectiu, que independentment d'estar organitzat gremialment per a defensar els seus elevats sous i altres condicions de

treball pròpies, està sofrint el mateix assetjament que la resta de la classe treballadora a l'imposar-se les seves condicions laborals mitjançant Decret Llei i sense possibilitat de negociació.

Com a conseqüència d'aquesta conducta i de la previsible extrapolació a altres conflictes laborals semblants, CGT demana la dimissió del ministre José Blanco.

El problema de fons real del conflicte i que aquesta maniobra pretén ocultar al debat públic, és el decret llei aprovat a principis de desembre pel govern per a seguir venent miserablement el nostre patrimoni públic a les seves empreses amigues. Concretament, privatitzar el 49% d'AENA, concedir a empreses privades amigues la gestió dels aeroports per un preu irrisori, deixant alhora el deute dels principals aeroports en mans públiques i desprotegint a aeroports regionals petits de la taxa creuada de la resta de la xarxa, amb el que passaran a ser finançats per la ciutadania.

La privatització dels aeroports espanyols, a més de suposar un frau monumental a tota la població, reduirà profundament els nivells de seguretat aeroportuària i la qualitat de prestació de serveis a les i els passatgers. Les xifres d'aquesta gran estafa ho diuen tot: mentre l'ampliació només

de Barajas va costar 8.000 milions d'euros, a les quals cal sumar les del Prat, Màlaga, Alacant i un llarg etcètera, el govern pretén vendre el 49% dels 47 aeroports espanyols per 8.900 milions d'euros. El valor real del 49% d'AENA mai estaria per sota dels 60.000 milions d'euros.

Així mateix, la privatització d'AENA tindrà conseqüències en tots els seus treballadors i treballadores. AENA és una empresa pública amb més de 10.000 treballadors/es, entre els quals es troben els col·lectius de suport a passatgers i companyies, personal de manteniment, senyalitzadors, bombers, personal d'operacions i gestió aeroportuària, administratius, mèdics i atcs aeroportuàries i titulats universitaris, entre altres, el que representen el 80% del personal d'AENA.

La privatització suposarà la subrogació dels empleats a una Societat Anònima, i posteriorment a una concessionària, perdent la condició d'empleat públic i la garantia en l'ocupació. Al mateix temps,

es privatitza el 30% de les Loteries i Apostes per 5.000 milions d'euros quan produeixen anualment 12.000 milions de beneficis.

CGT denuncia que en tot aquest procés el govern ha aconseguit els seus objectius d'aprofundir en la privatització del sector públic obeint el dictamen dels mercats, dividir a les i els treballadors, impedir la unitat d'acció sindical per a defensar aquestes empreses públiques, posar a tota l'opinió pública en contra dels i les treballadores i tot això sense el més mínim escrúpol per a tirar-se en braços de l'exèrcit obviant les conseqüències que aquest fet pugui tenir en el futur.

CGT seguirà defensant la lluita sindical i social dels i les treballadores contra la privatització i expoli de les empreses públiques.

Segreguen Mercaderies de Renfe-Operadora

SFF-CGT

En el matí del dia 22 es va reunir el CGE amb la Direcció Corporativa de RENFE Operadora i amb el Director General de Mercaderies Manuel Acero. El motiu de la convocatòria era explicar el passat, present i futur del nou model empresarial de Mercaderies. El Director General va reconèixer que els esforços realitzats no han estat suficients, per a mostra, entre l'any 1997 i 2010 la quota de Mercat s'ha reduït en un 6,2%, solament Irlanda i Grècia estan per sota d'aquests valors de pèrdues.

Segons el Nou Model de Mercaderies això ha estat a causa de:

- Ingressos insuficients.
- La rigidesa a abaratir els preus al client i la incapacitat de generar vendes.
- El limitat aprofitament del material rodant (les distàncies recorregudes pel material rodant enfront dels de la carretera són insuficients) i del personal (les hores efectives del personal de Conducció és inferior als d'altres operadors o altres maneres de transports).
- Les relacions directes amb el client final.
- La baixa activitat en els mercats europeus amb escassos acords amb operadors internacionals.
- Els pocs recursos i experiència del personal i la deterioració del material.
- (...)

El que preocupa són els plantejaments que pretén dur a efecte RENFE Mercaderies per a "salvar" el que ells mateixos han enfonstat. RENFE Operadora prestarà i comercialitzarà els serveis de tracció i serà la seva propietària juntament amb el personal necessari per a la prestació del mateix.

Es creen Operadors Logístics especialitzats i es constituïran Societats Mercantils amb capital 100% de Renfe però NOMÉS en el moment que es constitueixin, en el futur poden incorporar-se socis amb capital privat (filials) sense que puguin adquirir més del 45% del capital. Aquestes filials han de tenir autonomia financera i garantir la seva viabilitat en un termini de 3 anys. Seran les propietàries dels vagons i restants actius, i incorporarà el personal que es cregui necessari. Els treballadors que s'incorporin a aquests nous operadors se'ls mantenen els drets que actualment tenen a Renfe Operadora, però fins a quan? El Director General de Seguretat i RRHH ha de comunicar que de manera iminent i a l'empara del ETT convocarà al CGE per a formalitzar les filials i el transvasament del personal que es xifra de moment en almenys 120 treballadors. Des de CGT estem amatenats al diàleg per a discutir els problemes i l'adaptació als nous plantejaments de l'empresa sobre el Nou Model Empresarial previst, amb les variacions que continguin encaminades a incrementar i millorar el servei, però no entrarem a negociar mesures que perjudiquin als treballadors.

Els indicadors socio-econòmics de la crisi per al 2011

Rojo y Negro digital

L'atur oficial per sobre dels 4 milions de desempleades, la Seguretat Social amb un descens del 1,23% de cotitzadors, i la inflació per sobre del 3%. Però a més, la meitat dels treballadors amb conveni perd poder adquisitiu. Aquests són els símptomes de la crisi a l'entrar en l'any 2011.

Atur

L'atur registrat al desembre en les oficines de l'INE va disminuir en 10.221 persones respecte a novembre i va situar el total d'aturats a l'Estat espanyol al tancament de 2010 en 4.100.073, el que suposa 176.470 desocupats més que un any abans (el 4,5%), segons dades del Ministeri de Treball.

Aquesta xifra suposa el nivell anual més alt en tota la sèrie històrica comparable, que arrenca el 1996, i no coincideix amb les dades de l'INE, que

mesuren l'atur com percentatge de la població activa.

Seguretat Social

D'altra banda, la Seguretat Social va tancar 2010 amb una mitjana de 17.584.982 afiliats, el que suposa 218.857 treballadors menys i un descens del 1,23% respecte a l'any anterior, segons el Ministeri de Treball i Immigració. En un comunicat, el Ministeri assenyalava que aquesta dada suposa una "reducció significativa de la caiguda d'afiliats, que indica que s'està tocant terra i fa preveure la recuperació per als mesos propers".

L'atur ha tancat l'any amb 176.470 aturats més. La caiguda de l'afiliació en 2010 es va reduir a una quarta part de la registrada en 2009, ja que fa un any va descendir en 727.473 ocupats, el 3,93% menys que en 2008.

Inflació

En el tercer any de crisi la inflació

frega el 3% al tancament de 2010. La pujada del petroli i de l'impost al tabac acceleren l'índex de preus al consum al desembre. L'alça de les tarifes anticipa un altre repunt al gener. Segons les dades ofertes per l'Institut Nacional d'Estadística (INE), els preus van augmentar un 2,9% al tancament de 2010. Un panorama d'alts preus i gairebé nul creixement econòmic és d'allò més indesitjable.

Tots donen per descomptat que la pujada de preus es perllongarà en l'arrencada de 2011. El petroli ha estrenat l'any amb una còrtia superior als 95 dòlars (72 euros). En la gasolina pesa a més el recàrrec fiscal aprovat a mitjan any passat. L'escalada d'altres matèries primeres, com el coure, es deixa notar en el comportament recent dels preus dels béns industrials no energètics. I queda per buidar el dubte de l'impacte de l'alça dels cereals, els preus dels quals s'han duplicat en l'últim any. Al gener, a més, l'índex de preus reflectirà un altre increment per les apreciables pujades de la tarifa de la

llum (9,8%), el gas natural (4%), els bitllets de tren (3%) i altres transports públics.

Salariis

Al desembre, l'índex de preus al consum va pujar un 2,9%; els salaris pactats en conveni, fins al passat novembre (última dada publicada), han crescut un 1,3%. Conclusió: els treballadors han perdut poder adquisitiu el 2010, excepte aquells que compten amb clàusula de revisió salarial, que solament representen el 45,6%.

Si 2009 es va tancar amb una pujada mitja del 2,3% (el 2008, va arribar al 3,6%), el passat novembre aquesta dada baixava fins al 1,3%. Segons les dades de novembre, tot just 3,2 milions de treballadors comptaven amb clàusula de salvaguarda.

Això és el 45,6% dels 6,9 milions d'empleats que contenen amb conveni col·lectiu, un percentatge que encara cau fins al 20% si es té en compte el conjunt de la població assalariada.

Tot haurà estat culpa dels sindicats i només dels sindicats!

El neoliberalisme mai dorm, tu sabràs en què malgastes vuit hores

Pedro Antonio Honrubia Hurtado

Vergonyós. Vergonyós que hi hagi persones de la classe treballadora que se sumin a la campanya mediàtica de la patronal i els seus aliats mediàtics contra el sindicalisme i el dret sindical en si mateix. Vergonyós que, amb el suposat argument d'atacar a les empreses sindicals UGT i CCOO, hi hagi persones que facin seus els arguments que, cada dia, com es va veure especialment en ocasió de la Vaga General del 29-S, els esbirros del capital van repetint fins a la sacietat en les múltiples cadenes de televisió, ràdios i mitjans de comunicació escrits que manejan al seu antull, en contra del sindicalisme en el seu conjunt.

Perquè al final, quin ningú ho dubti, és del que tracta tot això que tenen muntant en els últims temps des de la caverna neoliberal espanyola i els seus súbdits mediàtics. No, no es tracta d'atacar a UGT o CCOO, que s'ho mereixen, sens dubte, i això és una cosa que tota persona amb un mínim de consciència de classe hi estarà d'acord, sinó principalment de contribuir a que tots els atacs, des de tots els fronts, que el neoliberalisme està llançant contra l'estat del benestar, els drets laborals i les prestacions socials, no puguin ser combatits pels treballadors/es, que no hi pugui haver cap tipus de resposta conjunta, amb una classe treballadora dividida i enfrontada, discutint sobre minúcies, mentre se li van arrencant els seus drets, un a un, a pas de gegant.

A França, el 80% de la població ha participat o ha donat suport les lluites dels treballadors contra el neoliberalisme de Sarkozy i les retallades de drets socials i laborals que tanta suor, sang i llàgrimes li va costar guanyar als nostres avantpassats. Aquí a l'Estat espanyol, en canvi, tenim que veure com hi ha entre la classe treballadora un munt de ximplers-dels-collons, votants del PP gairebé tots, i també molts votants del PSOE, i fins a alguns ultra-mega-revolucionaris, que es posen del costat de la patronal, dels bancs que fan fora a la gent de les seves cases, dels empresaris sense escrúpols que s'han forrat amb el boom d'aquests anys enrere i ara, amb els seus diners en lloc segur en comptes suïssos o similars, acomiaden a obrers a palades, treballadors/es que es posen de costat de tots aquests fent seu el discurs antisindical impulsat per la classe dominant, sense més objectiu que el seu propi interès i benefici de classe, darrere d'acabar amb els drets sindicals més elementals.

Els impulsors del discurs antisindical

Sí, aquests sindicats traïdors i venuts al PSOE que tots coneixem són una colla de golfos, i tenen molta, però molta culpa del desencanament que existeix avui dia entre la classe treballadora i el que havia de ser el seu òrgan representatiu: el sindicat. Qui pot dubtar d'això a hores d'ara? Però d'aquí a abraçar el discurs antisindical impulsat pels neoliberals, com estan fent molts treballadors i treballadores, va un tros.

Els mateixos que estan impulsant aquest discurs, que tan alegrement estan fent seu de manera totalment acrítica i irracional molts treballadors i treballadores, són els mateixos que:

- a) volen augmentar l'edat de jubilació dels 65 als 67,
- b) volen buscar totes les fórmules possibles, via enduriment de les condicions de cotització, per a reduir les quanties de les pensions,
- c) volen abaratir l'acomiadament, i que, a més, part del cost del mateix ho hagi de pagar l'estat,
- d) volen introduir a les ETT com gestores de els serveis d'ocupació pública tipus INEM,
- e) volen acabar de manera soterrada amb la negociació col·lectiva i amb la validesa dels convenis col·lectius,
- f) volen equiparar les condicions jurídiques dels contractes fixos, indefinits, etc., amb les que actualment tenen els contractes precaris, amb l'argument suposat que així s'acabarà amb la precarització,
- g) han augmentat la pressió fiscal als

treballadors, via augment d'impostos indirectes i altres mesures de l'estil, mentre cada any la hi segueixen reduint a les rendes més altes; van acabar amb l'impost de patrimoni, i mantenen els impostos a les Societats d'Inversió, que manegen milers i milers de milions d'euros, pel terra, amb taxes inferiors al 2 i al 1%,

h) privatitzen i posen en mans d'interessos privats cada veus més activitats relacionades amb els serveis públics més elementals com la sanitat o l'educació,

i) volen introduir el copagament en la sanitat,

j) volen acabar amb les carreres universitàries que no siguin "rendibles", i han convertit la Universitat en un autèntic aspirador de diners públics, on les empreses privades fan el negoci pare a través de les pràctiques gratuïtes, les subvencions per al foment d'acords universitats-empreses, i moltes coses més per l'estil,

k) han reduït al mínim l'ajuda al desenvolupament a aquells països on "les nostres" multinacionals esquilmen els seus recursos amb totes les forces, sotmetent al seus pobles a l'explotació, el subdesenvolupament i la misèria,

l) volen acabar amb el sector públic, transvasant a poc a poc l'ocupació pública a "subcontrates" amb empreses privades, en processos creixents de "terciarització",

m) obliguen a reduir el sou dels funcionaris i a congelar les pensions, n) els que estan acomiadant per tot arreu a treballadors i treballadores per simplement haver exercit el seu dret a Vaga, i, ni dic, a aquells que

van fomentar la vaga entre els seus companys i companyes, tal com la Constitució recull que és un dret del treballador el poder fer-lo,

ñ) els que han regalat i segueixen regalant milers de milions d'euros sense demanar absolutament res a canvi a bancs i caixes, que es van jugar i van perdre els diners dels seus estalviadors en el casino de la borsa i similars,

o) i, per descomptat, perquè al final és del que tracta tot això, aquests debats en Intereconomia, Veo 7, la 10, Libertad Digital Tv, i altres, volen acabar i reduir a la seva mínima expressió el dret sindical.

No senyors, ja ho podeu tenir clar, això no és un atac a UGT i CCOO, els quals es mereixen tot menyspreu i més de les classes treballadores, per traïdors i per venuts, per ser còmplices de tot el que està passant, i, per, damunt, tenir muntat un negoci que els converteix de facto en empreses sindicals, no en sindicats de classe. Però no, això no va d'això, això és un atac frontal, directe, sense mitges tintes, del neoliberalisme contra els drets i interessos de les classes treballadores, inclòs, per descomptat, el dret sindical.

Hi ha vida més enllà de CCOO i UGT

En l'Estat espanyol existeixen molts altres sindicats, plens de gent honrada, lluitadora i combativa, que fan el seu treball cada dia defensant els drets de tots i totes, i, sobretot, exposant-se a les conseqüències. Perquè si

ser sindicalista d'UGT o CCOO no està ben vist pel patró, ni us explico, i molts/es de vosaltres ho sabeu per pròpia experiència, el que comporta ser sindicalista de CGT, CNT, SAT, CIG, Solidaritat Obrera, Intersindical, CoBas, i altres. Tots ells també estan ficats en el mateix sac d'UGT i CCOO, que ningú ho dubti, mai veuràs a cap d'aquests feixistes neoliberals fer distinció entre el que ells suposadament estan atacant (CCOO i UGT), i aquests altres sindicats que actuen de debò com sindicats de classe. Per a ells tots són el mateix: l'enemic de classe.

Amb l'excusa de la crisi, que per als grans capitalistes no és tal (veure comptes de resultats d'aquests dos últims anys del Santander, BBVA, Telefónica, Repsol, Iberdrola, i altres), volen acabar amb els nostres drets, que també són els dels nostres fills i filles, i que van ser els dels nostres pares. Els grans capitalistes han entrat en la crisi amb enormes guanys econòmics i volen sortir d'ella amb aquests mateixos guanys i fins i tot amb moltes més.

En canvi, el que es busca, el que es vol, i el que es pretén, és que les classes treballadores hagin entrat a aquesta crisi amb uns drets laborals i unes prestacions socials, i al sortir d'ella es tinguin molts menys drets laborals, hi hagi moltes menys prestacions socials i, sobretot, l'estat estigui molt més segrestat i posat al servei dels interessos dels grans capitalistes. Això és el que busquen, i res més, aquests discursos antisindicals llançats per mitjans de comunicació burgesos i que tan alegrement abraquen molts/es.

Ens la foten per tot arreu

En fi, estan desnonant a famílies senceres per no poder pagar les hipoteques, sense contemplacions. Però no solament i prenen la casa, i prenen la casa i et quedes damunt amb el deute amb el banc per a tota la vida, encara que visquis sota un pont. Un munt d'empreses estan fent ERO de tot tipus, amb arguments d'allò més pelegrí, i la majoria d'elles sent empreses amb guanys. Estan acomiadant a la gent per centenars de milers, en la seva major part negociant a la baixa qualsevol dret que per tal fet li correspongui al treballador/a. Estan regalant els diners als bancs i caixes, i aquests no donen un crèdit a ningú, i si ho donen, amb uns interessos superiors sempre al 10% i en molts casos propers o superiors al 20% (més que les empreses tipus COFIDIS!!!), ens estan atacant per tots costats, dret laboral, dret sindical, sanitat, educació,

pensions, i aquí la campanya mediàtica que segueixen una bona part dels treballadors/es, és la desenvolupada i impulsada pels mitjans neoliberals d'atac directe i frontal als sindicats, a TOTS ELS SINDICATS. Increïble! Per cert, de les subvencions a la CEOE, la CAU i altres òrgans patronals, que es contenen per milers de milions, perquè se les gastin en..... Ah sí! en NO-RES, a organitzar conferències, xerrades empresarials, tertúlies i dinars, d'això no es parla. I de les subvencions multimilionàries als Lobbyis neoliberals tipus FAES que se'ls gasten igualment en no-res productiu, parlen? Ah no, d'això tampoc es parla, per a això no hi ha campanya mediàtica. Això no serà tema de cap tertúlia demà al matí en el bar on els treballadors i treballadores prenen el seu esmorzar o la seva cervesa. Que estrany, no?

Ens governa gent a la qual no votem, no triem, no podem controlar i sobre els quals no tenim la mínima capacitat de pressió. Ells manen i els go-

verns neoliberals obeeixen, no hi ha més. Ara els criden "Comprats", encara que tota la vida han estat burgesos sense escrúpols per als quals les persones no som més que xifres que es poden mesurar en criteris de productivitat i rendibilitat econòmica, i als quals les nostres vides, els nostres sentiments i el nostre benestar els importen un pebrot. Bé, un pebrot no, si dels nostres desnonaments, els nostres drames familiars, i les nostres misèries poden treure diners, ells ENCANTATS, traient per milers de les ampolles de cava del car.

Això sí, la culpa la tenen els sindicats, sempre, no càpiga dubte. Ahhhhh, i per descomptat, com diuen a Interconomia, aquesta gran cadena que tantes "veritats" diu, que, per descomptat, és una cadena "obrerà i del poble", i que no defensa cap interès empresarial, "Els diners mai dormen, tu sabràs en que malgastes vuit hores". Doncs això, jo dic "el neoliberalisme mai dorm, tu veuràs en que malgastes vuit hores".

Igual quan despertis de la teva letargia, hauràs de jubilar-te als 67, la teva pensió tindrà una quantia molt menor del que ara mateix et correspondria, les teves filles i fills podràs ser acomiadats a preu de saldo, si estàs en atur aniràs a l'INEM i d'allí et manaran a una ETT perquè et busquin ocupació, la teva empresa podrà desconectar-se del conveni col·lectiu quan li vingui en gana argumentant "expectatives de pèrdua", aniràs al metge de capçalera i et cobrarà una part del cost de la visita (copagament), si no és que l'has de pagar sencera, els estudis del teu fill seran: o FP o alguna cosa que doni diners a les empreses a llarg termini i qualsevol altra cosa que vulguin estudiar (diguem, Humanitats o Filosofia, per exemple) ho hauràs de pagar a preus desorbitats, les beques les hauran canviat per "crèdits universitaris", etc., etc. Però, això sí, que ningú ho dubti... Tot haurà estat culpa dels sindicats i només dels sindicats! Viure per a veure.

Catalunya té 168.000 llars amb tots els membres a l'atur

La desocupació afecta el 18% de població activa a finals del 2010, la taxa més alta en 14 anys

Redacció

Catalunya té 168.000 llars amb tots els seus membres a l'atur; una xifra que suposa aproximadament el 6% de les famílies. Aquesta dada és la millor mostra d'una crisi que s'ha caracteritzat per una destrucció massiva de llocs de treball que ha deixat en una situació delicada moltes famílies. En el conjunt de l'Estat l'atur ha tornat a superar el 20% i voreja els 4,7 milions de per-

sones, i són gairebé 1,33 milions de llars les que tenen tots els membres a l'atur.

El 2010 el mercat de treball ha viscut una certa estabilització, però la demora en la recuperació del mercat de treball, que ja veurem quan arribarà, pot generar més problemes socials. Per exemple, més de la meitat dels desocupats, el 50,9%, fa més d'un any que són a l'atur. Això vol dir que o bé ja no cobren la prestació o els en queda poca. Aquests desocupats són, a més, els que estadísticament tenen

més dificultats per trobar feina.

El quart trimestre de 2010 destrueix 42.600 llocs de treball

L'ocupació va aturar, el 2010, la forta caiguda dels dos anys anteriors gràcies a uns trimestres centrals positius, però ha acabat malament, amb una pèrdua de 42.600 llocs de treball entre l'octubre i el desembre de 2010. En el quart trimestre, l'atur es va enfilars fins al 17,98%, la taxa més alta des del 1997, que va superar el 18%, segons les dades de l'EPA. És tan greu, el precedent, com el fet que sigui el punt més alt de tota la crisi i també que Catalunya hagi marcat una altra punta pel que fa al nombre de persones sense feina: 686.800. Els serveis ha estat el sector que ha tingut

un més bon comportament el 2010, creant 37.000 llocs de treball. Això s'explica per l'ocupació estacional generada en el segon i tercer trimestres, sobretot dedicada al turisme. Però el final d'aquesta ocupació s'ha notat i en el quart trimestre el sector ha perdut 21.400 llocs de treball i ni la campanya de Nadal al comerç ha pogut evitar el daltabaix.

La indústria ha continuat l'evolució inversa, ja que ha perdut ocupació el 2010 però ha revifat en l'últim trimestre, amb 2.600 llocs de treball més. Però en la construcció no hi ha treva i ha perdut 41.700 llocs de treball el 2010, uns 19.000 en l'últim trimestre.

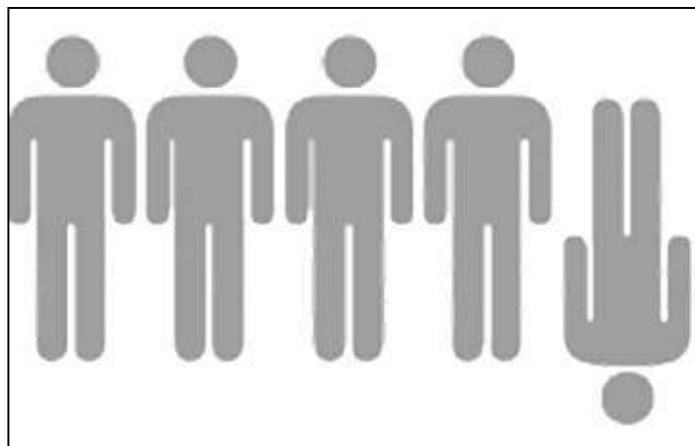
L'atur s'ha disparat en el quart trimestre del 2010, sobretot a les demarcacions de Girona i Tarragona, on la taxa d'atur supera el 19% (19,2% i 19,7%, respectivament). És especialment negatiu en el cas gironí, perquè ha pujat tres punts i mig en un sol trimestre. En canvi, comparat amb el quart trimestre del 2009, la taxa és aproximadament la mateixa. El fenomen, que també es produeix a les comarques tarragonines, tot i que menys pronunciat, s'explica per l'alt impacte de la temporada alta al turisme en l'ocupació a la Costa Brava i la Costa Daurada. En canvi, les demarcacions de Barcelona i Lleida han viscut un 2010

més estable, amb la taxa d'atur prop del 17,8% a Barcelona i entre el 14 i el 15% a les comarques de Ponent.

La pobresa a Catalunya en dades

Segons dades de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya

- * Un de cada cinc catalans és pobre. Concretament, un 20,4% de la població viu sota el llindar pobresa.
- * A Espanya, aquest percentatge arriba al 23% del total de la població, és a dir, 9 milions de persones. En els darrers dos anys, el nombre de persones en situació de pobresa ha crescut en un milió.
- * A la UE hi ha 84 milions de pobres. Un de cada sis europeus té problemes per arribar a finals de mes, segons les darreres dades de l'Eurobaròmetre.
- * 5 de cada 10.000 catalans no tenen llar o pateixen allotjament inadequat.
- * Quatre de cada deu joves d'entre 16 i 24 anys està a l'atur.
- * Una de cada tres dones majors de 65 anys es troba en risc de pobresa.
- * La inversió en protecció social a Catalunya és del 17,8% del PIB i a Espanya del 21,0%. La mitjana de la UE arriba al 26,2%.

Acomiaden el delegat de CGT a Babcock Montajes Tarragona

CGT Tarragona

El Delegat de Personal de CGT i Delegat de Prevenció, Samuel Ortega Caballero, ha estat acomiadat de l'empresa Babcock Montajes SA de Tarragona.

Antecedents:

1) Que des que va presentar una denúncia a Inspecció de Treball en data 27.10.09, pel que ens van citar a compareixença en data 13.11.09, el resultat

de la qual va ser que van sancionar a l'empresa per infracció a la Seguretat Social, informe emès el 15.12.009, va estar sotmès a una persecució total i vigilància extrema.

2) Que en data 26.05.10 li van posar una sanció per l'exercici de la seva activitat sindical i que està impugnada judicialment però que donada la lentitud del sistema judicial encara no s'ha assenyalat ni data de judici.

3) Que en data 09.09.10 va presentar una queixa sol·licitant les nòmines

dels treballadors per a comprovar els imports pagats en concepte de ½ dieta i Plus desplaçament Mobilitat i per a presentar-los en Inspecció de Treball per falta de cotització a la Seguretat Social.

4) Que, com represàlia, en la nòmina d'octubre-2010 l'empresa va deixar de pagar la ½ dieta i el Plus Desplaçament Mobilitat únicament al Delegat de Personal.

5) Que en data 24.11.10 va presentar una queixa sol·licitant per escrit infor-

mació de les hores extraordinàries que es realitzaven en l'empresa, en virtut de l'art. 29 del Conveni.

6) En data 13.12.10 li van obrir expedient contradictori: a) per denunciar que responsables de l'empresa havien aixecat repetidament a un treballador del terra a una altura de diversos metres amb una corriola dintre d'una caldera. I que segons l'empresa es tractava d'una broma. b) per un anònim sense signatura que segons l'empresa l'ha fet el nostre delegat i està penjat en un tauler

d'anuncis tancat amb clau al que únicament té accés l'empresa. c) Per una sèrie d'actes vandàlics imaginaris.

7) En data 30.12.10 l'acomienat per l'a) i b) i es retracten del c) perquè diuen no tenir proves.

8) L'empresa ja li va dir que l'anaven a acomiadar encara que perdessin el judici.

En solidaritat amb ell s'ha estat portant a terme una campanya de suport i solidaritat i d'enviament de faxos a l'empresa.

Els sous dels alts càrrecs executius de les empreses de l'IBEX-35 pugen un 15%

Vicent Martínez

Fa anys que diferents moviments socials i sindicals denuncien la bretxa salarial existent entre treballadores i directius i alts càrrecs executius de les grans empreses. Una diferència que, amb la crisi, no fa més que augmentar. Al mateix temps, però, s'anul·la l'ajut de 426 euros al mes a les persones aturades o es produeixen increments imperceptibles del salari mínim interprofessional (que es troba en els 641 euros al mes a l'Estat espanyol). L'Informe Anual de Govern Corporatiu de 2009 de la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV), fet públic el juny passat, és clar pel que fa l'augment de les retribucions dels càrrecs consellers de les empreses de l'IBEX-35, que han ascendit un 15% durant l'any passat, en un context en què els beneficis d'aquestes empreses es van reduir un 21%.

Com diu la dita, "feta la llei, feta la trampa". Les dietes i altres remuneracions en espècies i variables són la forma encoberta de pujar el salari als alts càrrecs executius quan el seu sou fix només ha augmentat un 0,2%.

Segons l'informe de la CNMV, les dietes i les atencions estatutàries van créixer un 12,3% i un 6,6%, respectivament, en comparació al 2008. Pel que fa a les opcions sobre accions, van incrementar un 30%. La bretxa es consolida i augmenta. La mitjana del salari anual dels membres de con-

sells directius durant el 2009 és de 602.000 euros: 69 vegades més que el salari mínim de 2009 (de 8.736 euros anuals), 43 vegades més que el d'una mileurista i 28 cops més que el salari mitjà de les treballadores espanyoles (de 21.883 euros el 2008 segons l'Institut Nacional d'Estadística, INE). Amb tot, la xifra esmentada és la mitjana entre els més de 500 alts càrrecs d'aquestes grans empreses, els salaris anuals dels quals poden arribar als 2,720 milions d'euros dels càrrecs consellers executius (309 vegades el salari mínim).

Diferents 'bretxes salarials'

L'Enquesta Anual de l'Estructura Salarial de 2008, elaborada per l'INE i feta pública el juny de 2010, assenya- la que el salari mitjà dels treballadors espanyols va ser de 21.883,42 euros l'any, davant els 60.453 euros anuals de directius d'empreses de més de deu treballadores.

Segons aquestes dades, els càrrecs directius de les empreses petites o mitjanes cobren quatre vegades més que una persona mileurista, un segment majoritari en la nostra societat.

Quan es donen aquestes dades, cal tenir en compte que la mitjana del salari anual es distribueix de forma desigual entre els diferents treballadors i treballadores. Així, segons l'Informe del Mercat de Treball i Pensions de 2009 de l'Agència Tributària, un

57,54% de les persones assalariades i pensionistes espanyoles són mileuristes i, l'any passat, cobraven menys de 17.472 euros bruts. A l'altre extrem, només 168.218 persones, un 0,9% de la població, cobra més de 87.360 euros l'any.

L'enquesta de l'INE també desglossa les diferents bretxes salarials existents: entre home (24.203 euros l'any) i dona (18.910 euros anuals), entre gent immigrant (entre 13.861 euros i 16.823 euros anuals segons la nacionalitat) i autòctona (22.485 euros l'any), entre menors de vint anys (9.960 euros anuals) i de més de 55 anys (26.981 euros l'any), o entre treballadores temporals (16.204 euros) i indefinides (23.544 euros).

L'origen de la divergència salarial

Mentre diverses webs professionals consultades assenyalen que seria un dispropòsit reduir els salaris dels directius, per l'alt valor (ingressos) que aporten a l'empresa –molt més que les treballadores, diuen– i que aquests salaris elevats són una eina per retenir el seu "talent", el Secretari d'Acció Sindical de la CGT de Catalunya Juanan Sánchez, considera que "són els treballadors els qui aporten valor i creen riquesa a l'empresa" i que res no justifica les diferències salarials "originades per un capitalisme que fomenta l'acumulació de riquesa per uns pocs". Afegeix: "En el siste-

ma capitalista, la quantia de la remuneració no és una decisió democràtica ni amb controls democràtics", sinó una decisió "dels que més tenen". Per això aquest sindicat aposta per l'autogestió i la igualtat salarial com a expressió del seu ideari d'igualtat social, denunciant a més que la crisi ha servit com a excusa per ampliar la bretxa salarial i per aplicar més polítiques neoliberals.

El cert és que hi ha diferències salarials entre grups socials que difícilment es poden justificar amb l'argument que, suposadament, aporten més valor; com, per exemple, en el cas de les diferències entre homes i dones o immigrants i autòctones. D'altra banda, resulta si més no qüestionable que aquest "valor afegit" justifique que les retribucions vagin dels set o vuit cops per sobre del salari mínim que cobren els càrrecs directius citats a l'enquesta de l'INE, fins a les 309 vegades el salari mínim que cobren alguns alts càrrecs executius de l'IBEX-35. En aquest sentit, el professor Vicenç Navarro va destacar en el seu article "Salario máximo, salario mínimo" que el 72% de la ciutadania de l'OCDE creu que les desigualtats són excessives i que no tenen res a veure amb el mèrit, sinó amb els contactes polítics i socials que es tenen.

Tot i que consideren que el valor que aporten justifica els seus salaris, els alts càrrecs executius no s'estan de blindar les seves condicions laborals i establir clàusules contractuals que els

asseguren, en cas d'acomiadament, unes indemnitzacions que deixin en calderilla els 45 dies per any treballat que cobraven els assalariats fins la darrera reforma laboral.

Les seves remuneracions tampoc són transparents i, en molts casos, no les decideixen les juntes d'accionistes: només un 44,1% de les empreses detalla les retribucions dels seus alts càrrecs executius i tan sols un 35,3% sotmet a la junta d'accionistes les retribucions dels seus consellers i conselleres, segons l'informe de la CNMV.

Salari màxim

Izquierda Unida, que reclama l'establiment d'un salari màxim, va presentar una proposta no de llei al Congrés dels Diputats, el mes de novembre de 2009, per limitar els salaris dels alts càrrecs executius i les parts variables, per vincular-los a resultats econòmics positius, però també socials i ambientals.

La proposta demanava –en la línia de la CNMV– que aquests salaris alts fossin transparents i que fossin sotmesos a les juntes d'accionistes. De fet, el tema del salari màxim és un debat recurrent entre grups i teòrics d'esquerra que ja el plantejaven abans de la crisi i que, amb aquesta, ha pres un nou impuls, destacant que si hi ha un límit per baix, també hi ha de ser per dalt amb un salari màxim, si volem una societat justa i cohesionada.

Pla de productivitat a Nissan: l'empresa finalment s'ha sortit amb la seva

Secció Sindical CGT Nissan

Durant els mesos de novembre i desembre, la Direcció de Nissan, va presentar unes propostes xantatgistes contra els treballadors per a la suposada adjudicació d'un nou vehicle per a la factoria de la Zona Franca de Barcelona. En aquella ocasió la totalitat del Comitè d'Empresa vam mantenir un no rotund, a la imposició d'un tipus de mesures que perjudicaven greument al conjunt dels treballadors.

Durant el període nadalenc, els sindicats signants del fracassat pla industrial, es replantejaven la seva posició i decideixen entrar a negociar aquest tipus de mesures. El resultat d'aquestes noves negociacions ha estat un acord al que s'ha arribat, sembla ser que amb els tres sindicats signants del Pla Industrial, amb la diferència que UGT i SIGEN-USOC, decideixen plantejar un referèndum

per a l'acceptació d'aquestes condicions de forma immediata, i el sindicat restant CCOO, pretenia arribar a aquest tipus d'acords una vegada concloues les properes eleccions sindicals del 24 de febrer.

Tant UGT com SIGEN-USOC, acorden plantejar un referèndum, per a vincular la seva decisió a la signatura d'aquest acord, un referèndum sota l'amenaça i el xantatge de la por, en el qual van participar el 90% de la plantilla i va rebre un 70% de vots favorables a l'acord. Des de la CGT tenim clar, que aquest tipus suposen una evident pèrdua de drets i l'acceptació i imposició d'unes condicions de negociació basades en el xantatge i la mentida.

El pla de mesures de millora de la competitivitat perquè la direcció de la multinacional japonesa reconsideri la decisió d'excloure la planta de la Zona Franca de Barcelona del procés d'adjudicació per produir la nova camioneta lleugera tipus pickup, inclou

la contenció salarial entre els anys 2012 i 2014, un augment de la productivitat del 6%, penalització per malaltia amb un cost per als treballadors per sobre de l'actual, un increment dels ritmes i del temps de treball efectiu a partir de l'abril d'aquest any i l'establiment de 15 dissabtes de producció addicional disponibles en cada exercici. Des de la CGT entenem que aquestes mesures, no fan més que precaritzar les condicions dels treballadors.

L'acceptació d'aquestes mesures no només és la pèrdua de poder adquisitiu, l'increment de la flexibilitat, o de les jornades de treball, va més enllà. Aquest acord accepta una imposició empresarial amb el beneplàcit d'alguns sindicats, que ve a culminar el fracassat pla industrial, que solament va servir per a aconseguir uns acomiadaments sense garantir cap futur industrial.

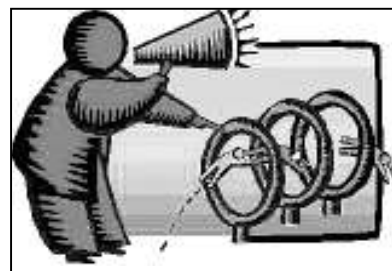
Des de la CGT entenem que si aquesta fàbrica, és prou "bona" per a produir

com estem fent en l'actualitat, a ritme record, els productes que tenim consolidats, som també els adequats perquè se'ns adjudiquin nous models. No hem d'acceptar xantatges. El referèndum, plantejat per SIGEN-USOC i UGT, ha servit perquè aquests dos sindicats ratifiquin aquests acords. La postura de CCOO, que ha volgut traslladar aquests acords per a després de les eleccions sindicals, ens sembla repugnant i hipòcrita, ja que ha estat el primer a voler

negociar aquestes condicions amb les administracions, però sempre una vegada conclòs el període electoral. CGT no vam voler participar en aquesta farsa i vam demanar l'abstenció. La següent conseqüència del referèndum

va ser que el 17 de gener va tenir lloc per part d'UGT i SIGEN-USOC, la signatura del XXI Conveni Col·lectiu de Nissan Motor Ibèrica SA, que va modificar l'actual Conveni vigent.

Des de la CGT tenim clar que aquest tipus d'acords, que formen part de les estratègies empresarials per abaratir costos i mantenir nivells de beneficis, perjudiquen clarament a la plantilla, senten un precedent perillós i no seran acceptats per nosaltres.

Tema del mes

A la sanitat pública: ni copagament ni privatització

Coordinadora Ciutadana en Defensa dels Serveis Públics i Contra les Privatitzacions
<http://dretserveispublics.blogspot.com/>

Polítics i empresaris, aprofitant la crisi creada pel capital, tornen a posar-se d'acord per a aplicar una nova retallada. Utilitzant la falsa idea que el sistema sanitari públic és insostenible perquè els pacients abusen d'ell, volen introduir el copagament, és a dir tornar a pagar –ja paguem amb els impostos– cada vegada que s'utilitzi certs serveis sanitaris.

Els que abusen són els especuladors i d'altres intermediaris que aprofiten els diners públics, l'IVA i altres impostos, que ja prepaguem constantment, en lloc de reforçar el concepte solidari d'una assistència universal amb qualitat i equitat. En lloc d'ampliar la cobertura sociosanitària, odontològica salut mental, dependència, etc, volen que paguem més (copagament).

Saben que, aquí com a d'altres països, ha servit per augmentar la despesa total: s'augmenta el benefici dels especuladors de la farmàcia i de la tecnologia diagnòstica a la vegada que s'empijora l'assistència a les persones amb menys recursos, gent gran i pacients crònics. Oculten que: L'Estat espanyol dedica molt menys diners a sanitat que la mitjana d'Europa. Els estudis demostren que en els països on s'aplica el copagament no s'ha aconseguit disminuir la despesa i ha empijorat l'assistència a les persones amb menys recursos, ancians i pacients crònics. Ens volen fer pagar per a poder rebre atenció sanitària, convertint-la així en una mercaderia, en lloc de ser un dret. A més del copagament i de les llistes de espera que inciten a optar per l'assegurança privada, ens volen fer pagar més, simbòlicament primer i després de forma progressiva com a França i Grècia:

- Cada visita al metge de capçalera o pediàtria.
- Per a ser atès per un especialista.
- Per anar a Urgències.
- Pensionistes: un percentatge de la farmàcia.
- Per cada dia d'ingrés en un hospital, o per les proves que allí es realitzin, o el menjar, ...
- No cobrir certes prestacions sanitàries (proves, tractaments, ...), havent de pagar per a rebre-les (o subscriure una pòlissa d'assegurança privada, com actualment el dentista o el podòleg).

Raons per a no acceptar el copagament

- Afectarà negativament a la població amb ingressos més baixos i a la més necessitada d'atenció sanitària, incrementant les diferències d'esperança de vida (que ja és de 16 anys entre barris d'una mateixa ciutat).
- Si les persones amb baixos ingressos no paguessin (per exemple les de renda inferior al salari mínim -641,4 €/mes-) encara seria enorme el nombre de ciutadans amb seriosos problemes per a poder accedir al sistema sanitari. No oblidem que un 63% dels treballadors són mileuristes.
- Això suposaria la "classificació" com a pobres d'una part de la població, amb les conseqüents conseqüències discriminatòries.
- S'hauria de crear una estructura buro-

cràtica per a realitzar els cobraments que podria resultar més cara que el que es pretén recaptar.

- A Urgències, deixar en mans del metge la decisió de cobrar o no, el converteix en un policia.
- Es converteixen el que són drets de ciutadania en mercaderies que cal comprar.

Hi ha diners suficients per mantenir i millorar la sanitat pública

- S'han injectat 230.000 milions de euros per a la banca privada.
- Cada any dediquem uns 60.000 milions de euros per a la sanitat pública, mentre que el frau fiscal fa que cada any Hisenda deixi d'ingressar 90.000 milions de euros, diners suficients per al finançament d'un altre sistema sanitari.
- La supressió de l'Impost de Patrimoni ha suposat deixar d'ingressar 1.800 milions (quantitat similar a la que dedica a sanitat Castella-la Manxa).
- Les quotes d'IVA deixades d'ingressar el 2008 suposen més de 17.000 milions (quantitat superior al que gasten en sa-

nitat Madrid i Catalunya).

- El 2009 les grans fortunes van tenir uns beneficis de 6.800 milions (quantitat similar a la despesa sanitària de Madrid).
- Per no seguir amb: l'eliminació de l'Impost de Successions (3.000 milions), les despeses militars (18.609 milions),

Ja està bé de presses de pell!

En un país en el qual el frau fiscal dels rics i les professions liberals és escandalós, en el qual els empresaris declaren guanyar menys que els seus assalariats, en el qual qui sostenen els serveis públics són els treballadors, Com s'atreixeix a plantejar com una mesura necessària la instauració de copagaments?

Alternatives per fer front al copagament

- Farmàcia:

Compra centralitzada i dispensació en els propis centres dels medicaments més prescrits.

No autorització de medicaments que no demostrin millores.

Reducció dels beneficis de les multinacionals i farmàcies.

Prohibició de la formació mèdica pels laboratoris privats.

- Retorn a mans públiques dels centres ja privatitzats. Utilització dels recursos públics al 100%:

Funcionament de Quiròfans i alta tecnologia matí i tarda.

Reducció/eliminació dels concerts amb la privada.

Reducció de l'aparell burocràtic i de gestió. Les transferències han creat 17 sistemes de salut diferents, amb una nova casta de poder nomenada per afinitats polítiques, que ha disparat la despesa, sense millores en la qualitat i sense acostar la sanitat als pacients.

Copagament i privatització: dues cares de la mateixa moneda

La privatització de centres sanitaris s'està produint en tots els punts de l'Estat espanyol; el seu objectiu és desmuntar els sistemes públics, obligar als de sempre a pagar de nou i traspasar a empreses privades les parts rendibles.

Difonent la falsedat que la sanitat pública és ineficient i no rendible, polítics i empresaris estan transformant-la en un negoci segur.

La Sanitat no és un Negoci. Ni privatització, ni copagament, ni lleis privatitzadores, ni llei 15/97.

Parlem

Conxa Pérez, miliciana de la revolució

"La revolució la vam viure"

Txema Bofill i Okupem les Ones

L'entrevista es va fer a la residència Beltran i Oriol de la Generalitat, el dia 28 de gener, l'endemà de la primera vaga general, convocada només pels sindicats actius i seguida per la gran «minoria» del país.

És un gran plaer i satisfacció personal presentar-vos a la Conxa Pérez Collado, de 95 anys, una lluitadora de tota la vida, quasi bé un segle de vivències històriques i confederals. Destaquem la seva participació en la preparació i aconsegiment de la revolució del 36, ignorada i tergiversada pels poders franquistes i pels actuals. Cal denunciar la manca de reconeixement de les institucions catalanes a les grans persones que formaren part de la Revolució del 36, la més important del segle xx, segons Chomsky. Sols hi ha reconeixements pels vencedors, bisbes, borbons i burgesia.

La Conxa és de les poques milicianes encara vives, que ha participat a la revolució del 36. La majoria mortes en combat o assassinades pels franquistes, o mortes per l'edat. Queden pocs testimonis i segueix l'obsessió silenciosa oficial sobre la revolució.

També va participar, aquí a Barcelona, en l'assalt de la caserna de Pedralbes, en confiscació d'armes, i en la lluita contra els militars colpistes que se van aixecar contra la República. El maig 37 fou ferida en ser enviada per aconseguir informació sobre el que succeïa al Centre de la ciutat.

Durant la dictadura franquista tenia una venda de bijuteria al Mercat de Sant Antoni. Era un lloc d'encontre de llibertaris. Ella sempre ha sigut solidària i militant activa.

Col·laboració de la revista Catalunya i la televisió catalana Okupem les Ones.

Hi ha el projecte conjunt del Catalunya i Okupem les ones de fer les entrevistes en el format paper i a la vegada en vídeo per televisió. Aquesta entrevista és el primer assaig. Nosaltres l'equip de Catalunya hem okupat les ones per aquest mes i pensem seguir treballant junts i potenciar-nos mútuament. Es a dir, podreu veure l'entrevista de la Conxa en la televisió independent dels moviments socials: Okupem les

ones.

- Com et sents aquí en aquesta residència?

- Aquí? Al principi em sentia una mica estranya, però ja m'hi vaig acostumant. Rebo forces visites i m'ajuden

- Conxa, farem una crida als lectors perquè et vinguin a veure i et portin flors i llibres que t'agrada molt llegir. (Residència Beltran i Oriol, carrer Cardener, 4-6, la Barceloneta)

- Sí, llibres, perquè quan no tinc visites, em passo el dia llegint.

- Hi ha poca gent que llegeixi tant com tu. Avui, Conxa, els joves ja no llegeixen llibres.

- Penso llegir fins el dia abans que em mori, per dir alguna cosa.

- Quina formació vas tenir?

- Vaig formar-me com anarquista ben aviat, ja que el meu pare fou un dels fundadors de la CNT, i el meu germà gran també era anarquista. A casa s'hi feien reunions. Venien amics del meu pare, i ens assabentàvem de coses. A l'escola hi vaig anar molt poc. No m'agradava anar a l'escola. Quan em veia allà tancada, me n'anava i m'estirava per allà als camps, i m'asseia en algun tronc a llegir. A les Corts, hi havia molts camps de verdures.

- Així no anaves a l'escola...

- No gaire.

- Vas anar a les escoles racionalistes?

- Tampoc. Quan jo era petita no n'hi havia, era la dictadura de Primo de Rivera i les va clausurar. Anava a les escoles normals, pàbriques, on pagàvem una mica. El que passa és que al meu pare el posaven a la presó cada dos per tres i em treien de l'escola perquè no podia pagar. Érem 6 germans. I quan sortia de la presó em tornaven a posar a l'escola, però potser llavors ja no era la mateixa escola. El pare volia que aprenguéssim. Total que he arribat a gran i d'estudi no en tenia cap. He sigut autodidacta.

- Dius que t'agradava llegir

- Sí. M'he passat la vida llegint. Des de petita sempre anava amb un llibre; cosa que agafava l'havia de llegir.

- Què llegies?

- Hi havia unes novel·letes que m'agradaven molt les «ideals». També llegia a la Federica Montseny, les novel·les del seu pare Federico Urales, en Víctor Hugo, en Bakunin, etc. Després a l'ateneu Faros, comentàvem llibres, fèiem lectures, apreníem a escriure, a fer comptes. I hi havia cursos d'esperanto, psicologia, sexualitat, naturisme.

- Quines són les persones que més t'han influenciat?

- Els germans Carrasquer, que volien formar una escola racionalista. A les Corts companys del barri també volíem crear una escola racionalista. Jo vaig tenir la sort d'haver fet amistat amb ells. Em van influenciar molt positivament.

- Tens algun escrit del seu pare? Alguna carta, algun article seu?

- No, el meu pare era analfabet, un home d'acció. Participava en el sindicat de la CNT, als ateneus. De vegades se'ls escapava a la policia, ja que quan el venien a buscar al carrer Carretes, tenia una manera de sortir per darrere i anar a parar a un altre carrer. Sols tinc una foto d'ell. Jo tampoc he escrit res. Explico el que he viscut, el que recordo. En canvi el meu germà gran sí que escrivia, cançons, cantava, participava al teatre i al cor de l'ateneu.

- Fins quan vas viure a les Corts?

- De joveneta em vaig emancipar, devia tenir 19 anys. La meua mare no entendia que m'agafés tanta llibertat. Anava a reunions i arribava molt tard a les nits. També jo reclamava que els nois i noies treballéssim igual en les feines de la casa. Però el que realment em va fer marxar fou la relació amb en Martorell. Als pares no els agradava ja que estava buscant per atracaments que havia fet per l'Organització i també per a ell. I em podia comprometre i comprometre

al meu germà. En Martorell era en aquell moment l'enemic número 1. Jo li feia de contacte i li comprava el menjar. Per Nadal vaig dir que aniria a casa d'un amic que estava sol. La mare em va dir: «si no estàs per Nadal a casa, busca't un lloc per viure, no tornis». Jo com ja ho desitjava, me'n vaig anar. De primer a casa d'uns companys que em van deixar una habitació a la Torrassa, després amb una amiga vam llogar un pis. La meua mare patia molt i estava preocupada per mi. No volia que anés a la presó com el meu pare i el meu germà gran.

- No li vas fer cas i vas acabar anant a la presó. Explica'ns com va anar.

- Va ser en una vaga general. Anàvem un grup a tancar fàbriques. En una vam tenir resistència i vam començar a tirar pedres. Va venir la guàrdia d'assalt a cavall. Un company em va passar una pistola dient-me que a mi no em registrarien. Vam començar a córrer i a fugir. Ens van detenir i ens van dur de nou a la fàbrica. Alguns deien tot senyalant-nos: «Aquests són! Són aquests!». Els policies volien que diguéssim que la pistola era del meu germà. I jo els deia que me l'havia trobat. Finalment el company que me la va passar, se'n va fer responsable. A mi em van tenir uns 5 mesos a la presó. Allà vaig llegir molt.

- Recordes l'adveniment de la República. El primer de maig 1931.

- Vam anar al miting de Belles Arts a l'Arc

de Triomf. Hi havia molta gent. Un dels oradors era en García Oliver. En sortir vam anar en manifestació a la plaça Sant Jaume a portar i reclamar una sèrie de reivindicacions al Macià: lloguers més barats i millors pels obrers. A Sant Jaume hi va haver tiroteig. Amb els aldarulls, em vaig perdre de la meua mare i els meus germans i vaig veure a terra a un dels manifestants morts. Vaig quedar molt impressionada.

- Anaves a l'ateneu Faros.

- Sí. Es trobava a l'avinguda Mistral, però hi anàvem molts de les Corts i Sants. En García Oliver, que era cambrer a Sants, ens ensenyava a fer servir armes. En Manuel Escorza que fou el cap dels grups especials de la FAI, dedicats a la contrainformació i persecució de feixistes, ens hi ensenyava sexualitat i xerrades de cultura. Era un mestre nat, vivia a les Corts. En Maurici, el que fou el meu company definitiu, el portava a coll, ja que era invàlid, a l'ateneu del Faros a fer xerrades. Era molt intel·ligent. La seva casa estava plena de llibres i sempre rodejat de jovent. Al 36 a mi em va demanar d'entrar al grup de la FAI d'intel·ligència, que ell dirigia. Jo era molt amiga d'ell, però no vaig voler.

- El 19 juliol 1936, on estaves i què vas fer?

- Els companys de la FAI, de l'ateneu Faros, estàvem reunits ja al bar els Federals, proper a les Corts (carrer Londres). Estàvem ja alertats d'un cop militar. Vam anar al quarter de Pedralbes, quan ja havia sortit la tropa. Els soldats

Vam acabar...

viu silenciada i tergiversada del 36

Viure, no cal somiar-la...”

que quedaven no van posar resistència. I van omplir els camions d'armes. Amb les presses i l'emoció ens van deixar les municions. Vam haver de tornar. Ho deixàvem al bar els federals, que era d'una mestre, la seu del nostre grup de la FAI, un grup d'afinitat.

- A Pedralbes hi va a anar armats?

- Sí. Jo hi vaig anar amb una pistola que em va regalar els dies abans el meu pare. I la vaig perdre. Feia temps que li demanava al meu pare.

- Un bon heretatge! Que més va fer?

- Vam anar a la presó Model a alliberar els presoners. Quan vam arribar ja estaven preparats per sortir. Pensava trobar en Martorell, però no el vaig veure. Fa una setmana, he somiat amb en Martorell dues nits. He viscut el que vaig viure amb ell, com si fos ara mateix.

- Com és?

- Un amic fa uns dies em va ensenyar les llistes d'afusellats i documents de com el van agafar i matar. M'ha afectat molt, per això hi he somiat.

- En la revolució, hi somies?

- No recordo... la revolució la vam viure, no cal somiar-la.

- Quan vas anar al front?

- Al començament. A les Corts s'estava organitzant una Centúria per anar al front i m'hi vaig allistar. Erem els «Aguiluchos de les Corts», 100 persones voluntàries. Van anar a Caspe. Vaig estar-hi fins un temps després que es va decretar la militarització de milícies i el retorn de les dones.

- No paraves...

- Va ser un temps de lluita, una dia darrera l'altre. Sempre hi havia coses a fer i ho fèiem tot amb molt d'entusiasme. Creiem que la revolució triomfaria i alliberaríem fins i tot Portugal.

- Quin fou el temps que vas viure més feliç?

- Aquest temps de revolució. A Barcelona vaig treballar en una fàbrica de pintallavis i la vam col·lectivitzar i reconvertir en una fàbrica d'armament, al servei de la revolució. Jo estava al comitè d'empresa. Fou una experiència molt enriquidora i interessant. Van començar a comprar toms i el que ens feia falta per produir bales i vam investigar com fabricar més armes. Tots treballàvem per a la revolució. Ho recordo com a moment molt feliç de la meua vida. Era el moment propici per transformar el món.

- Maig del 37, els comunistes dirigits per Stalin pretenen aturar la revolució i provoquen els

fets de maig a Barcelona. Què te'n recordes?

- Eren dies de molta confusió. Em van demanar d'anar al centre al Comitè de la CNT a buscar informació del que passava. Una companya va dir que m'hi acompanyava. Finalment un noi italià amb un cotxe recobert de ferros i planxes, que al final no servien per a res, ens hi va dur. A via Laietana, a l'altura de comissaria ens van tirotejar. Deurien pensar que els volíem atacar. El jove conductor va quedar molt malferit i a mi, que m'havien ferit en una cama, em van dur al Clínic. Quan vaig poder, em vaig escapar i vaig tornar amb els companys.

- Quant decideixes marxar a l'exili, deixar-ho tot i abandonar el país?

- A la fàbrica amb el meu germà ens dèiem que devíem fer un pensament i marxar. La gent anaven marxant. Ja no hi havia ningú a la regional. Calia prendre una decisió. La guerra estava perduda. El que ens retenia era la dona d'un company que estava al front. Estava malalta i amb un fill i ens la van deixar al nostre càrrec. No sabíem on deixar-la, buscàvem qui se'n pogués fer càrrec. Per això vam ser dels últims a marxar a França.

- Què senties en perdre-ho tot i veure els feixistes com se n'apoderaven?

- No és pot explicar. No hi ha paraules. És un sentiment massa gran. Recordo fets: cremàvem tot el que podia ser compromès. Vam arribar a Portbou i els francesos tenien tancada la frontera. Al cap de dos dies van deixar passar les dones i nens. Ens van portar a la frontera amb Bèlgica, i després al camp de concentració d'Argelers al Rosselló. Allà vaig conèixer un practicant de Madrid amb qui vaig tenir un fill, en Ramon.

- Com fou el retorn a Espanya?

- Dur. Moltes peripècies. Vaig haver-me de presentar a la policia regularment. Els temps se'm feien difícils. No sabia com treballar i ocupar-me del nen. Vaig haver de lluitar molt per pujar el fill. Fins que vaig trobar un company del Faros amb qui vaig conèixer.

- I ja en la transició, quan t'afilies a la CNT?

- No havia deixat de militar a la CNT. A l'any 1975, uns quants simpatitzants, uns 10, formem el sindicat del comerç de la CNT.

- L'any 1997, formes part del grup de dones del 36...

- Sobre l'associació «dones del 36», te'n pot parlar millor la Llum, ja que ella ho va crear...

(Llum Ventura és una perruquera creativa i l'amiga inseparable de la Conxa. Està a l'entrevista, i acompanya a la Conxa sempre que pot)

- Llum, explica'ns com se't va ocórrer el projecte de «dones del 36»

- Jo fa 15 anys vaig ser consellera de cultura i igualtat, com a independent. Arrel de la pel·lícula Terra i Llibertat de Ken Loach vaig interessar-me en recollir testimonis de dones del 36. I com que els meus orígens són llibertaris: el meu avi era un anarquista del barri Xino, la meua mare era anarquista, i es deia Llibertat. I em vaig preguntar què havia passat a les dones de la generació de la meua mare. D'aquí prové el projecte. És dels primers projectes de recuperació de memòria històrica. Vam crear l'associació per presentar-nos a un premi de la ciutat. Em vam guanyar dos. Hi havia dones de totes les tendències, menys de l'anarquista. A la CNT en un principi no volien col·laborar amb aquest projecte del districte, però finalment em van presentar a la Conxa i des d'aquell dia no ens hem separat més.

- A què es dedicava l'associació dones del 36?

- Les dones explicaven als instituts, escoles, associacions el seu testimoni de la guerra i la revolució. Era una transmissió de coneixements oral.

- Tafanejant per Internet he vist que a Gràcia han dedicat una plaça «les dones del 36». Vosaltres fa uns anys vauprotestar perquè l'havien enreixat, privatitzat i tancat al públic.

Com va acabar?

- Vam fer una campanya amb el lema de «la llibertat no s'enreixa». Vam estar protestant. Molts col·lectius ens donaven suport. Vam exigir a l'alcalde que tragués les reixes, o bé, que tragués la placa a les dones del 36. Les dones del 36 no mereixen una plaça amb reixes ja que han patit presó, exili, camps de concentració. Són gent que han lluitat per la llibertat. Finalment ni han tret les reixes, ni la placa. Fan el que volen.

- Conxa, et vaig veure a la manifestació contra el Papa amb l'adhesiu «no t'esperem». Què en penses d'aquest Papa?

- Penso el mateix que de tots els Papes: són uns privilegiats i enganyen els pobles

- Com veus les actuals divisions dels anarcosindicalistes i llibertaris?

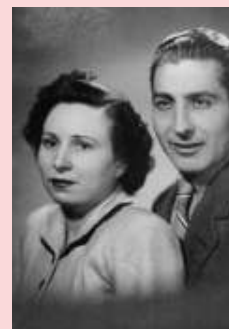
- Fatal. Ens hem d'unir. Cal deixar de banda el que ens separa. Com canviarem el món si no ens entenem 15 persones? Si hi ha diferències, es discuteixen i es respecten, però no cal separar-se i barallar-nos.

Et donaré una alegria, Conxa, ahir en la manifestació unitària de la vaga general CGT, CNT, i diversos grups anarquistes, okupes i antisistema ens manifestàvem junts. Fou una bona cosa veure els llibertaris manifestant junts, deixant a casa diferències doctrinàries i tàctiques.

- Conxa, ens pot dir un company o companya per a la pròxima entrevista?

- L'Enric Casanyes.

> LES FRASES...

“Penso llegir fins el dia abans que em mori”

“En Garcia Oliver, que era cambrer a Sants, ens ensenyava a fer servir armes”

“Va ser un temps de lluita, una dia darrera l'altre”

El Ministeri cedeix a CCOO tot l'edifici de Via Laietana

Secretariat Permanent
CGT Barcelona

El Ministeri de Treball ha dictat una resolució en la que cedeix en la seva totalitat l'edifici sindical de Via Laietana a CCOO, es confirma que CCOO i el Ministeri de Treball ja han tancat la pinça sobre els locals que ocupem en la 9^a i 10ª planta de Via Laietana 18. Recentment el Ministeri ha canviat a tots els responsables de Patrimoni Sindical i aquests no reconeixen la situació que havíem aconseguit fins a la data després de mesos i mesos de reivindicació i lluita. Es concedeix la totalitat de l'edifici a CCOO sense cap garantia de concedir un nou local adequat a la CGT. Ens foten al carrer, així de simple. Ja no es discuteix una o altra planta o l'ús de l'entrada pel número 18; el seu plantejament és clar, la CGT sobra a Via Laietana.

La Comissió Consultiva del Patrimoni Sindical ha regalat a CCOO la totalitat de l'edifici de Via Laietana 16-18 a Barcelona, taxat en 90 milions d'euros. Segons escrit enviat pel Ministeri de Treball al gener del 2011 ens comuniquen que el 22 de desembre de 2010 (dia del sorteig de la loteria de Nadal) s'havien reunit i decidit "la cessió de la totalitat de l'immoble a favor de CCOO, les instal·lacions de la qual, ocupen, de fet, la practica totalitat de les plantes de l'edifici". El Ministeri falta a la veritat en la seva

resolució deixant entreveure en el seu escrit que CCOO ocupava tot l'edifici des de fa molt temps, ja que fins al mes d'Abril del 2010 solament ocupava les plantes de la 1 a la 6, a l'abril els va cedir o regal el Ministeri les 7a i la 8a plantes i el pàrquing que utilitzava UGT. CGT venim denunciant des de fa anys que entre CCOO, UGT, la patronal i l'administració s'estan quedant per al seu ús milers de metres quadrats de locals pertanyents al patrimoni sindical acumu-

lat, excloent a altres organitzacions sindicals i socials.

Considerem que aquesta forma d'actuar no promou la pluralitat i el teixit social de què tant ens parlen els polítics, sortint sempre afavorides les mateixes organitzacions. Tampoc el procediment que se segueix dels expedients és el transparent que hauria de ser en una societat "democràtica", ja que tant les actes com les reunions on es prenen les decisions dels repartiments del patrimoni sindical

són tractats com si fossin inaccessibles secrets d'Estat.

Són molts anys en aquest edifici perquè ara el Ministeri i CCOO ens facin fora sense resposta per part nostra. Ens juguem el nostre espai i la nostra supervivència en aquesta ciutat.

Per això és imprescindible i necessària la mobilització. En aquest sentit, més de 150 persones es van tancar el matí del 17 de gener a l'edifici dels antics jutjats situat als números 8 i 10 de la Via Laietana, ara en desús. L'acció era una primera protesta de la CGT contra la decisió del Ministeri de Treball de cedir a CCOO totes les plantes de l'edifici sindical de la Via Laietana, i es va acabar quan van ser desallotjats pels Mossos d'Esquadra.

Davant l'agressió policial al Secretari de Comunicació de CGT Catalunya

Col·lectiu Kaosenfared i
CGT-Catalunya

Els fets es van produir la matinada del passat dia 23 de Gener, un cop acabada la manifestació del dia 22 a Barcelona contra la retallada de les pensions, després que nombroses persones entressin a l'edifici abandonat de l'antic Palau del Cinema situat a Via Laietana 53, que alguns activistes havien ocupat el dimecres dia 19. L'objectiu era crear un espai fix per a la Assemblea de Barcelona, on poder reunir-se, portar a terme les assemblees de diferents col·lectius i obrir una oficina de drets socials. Aquesta oficina pretenia cobrir les necessitats que un gran nombre de persones no veuen cobertes per l'actuació de "oficialisme". Les autoritats del nou govern català, recentment estrenades en les seves funcions, van decidir donar-se aquest dia el bateig de foc i donar un missatge clar a tots i totes, la dreta no ha d'amagar-se per a reprimir ni negociar per a mantenir la careta democràtica. Tot el contrari.

Una assemblea per a informar sobre la vaga general, va ser assaltada a cop de radial i maça, com en els pitjors moments de la dictadura feixista. Es va vulnerar obertament el dret a reunió, a la vaga i també a la informació. En l'interior de l'edifici aquest dia un dels nostres companys cobria la notícia de la reapropiació de l'edifici per part de l'Assemblea de Barcelona i, per sorpresa, també del desallotjament violent de

la policia autonòmica.

El nostre company seguint la decisió de l'assemblea, va procedir a no identificar-se voluntàriament, cosa que li va costar que el llencessin a terra i allí li donessin puntades de peu i cops de puny per tot el tors i esquena. En el rebedor del cinema una vegada fora de la platea, un agent de la policia li va posar el genoll en l'estómac utilitzant tot el pes del cos. Mentre un altre li trepitjava el coll i un altre li immobilitzava les cames. Un altre parell d'ells li van prendre la motxilla on duia la seva acreditació de periodista i li van amenaçar amb trencar-li les ulleres. Després van empenyer contra una paret i van intentar minar la seva moral insultant-lo i ridiculitzant-lo.

Posteriorment i després de registrar-lo amb un braç en l'esquena a pesar que no havia oposat cap oposició física activa. En aquest interval i davant la insistència del company que demanava la motxilla els agents li van amenaçar amb donar-li una pallissa (literalment) i detenir-lo sense motiu. Continuament va demanar als agents que s'identifiquessin, ja que gairebé tots tenien un passamentanyes que impedia identificar-los i tampoc duien cap número d'identificació, petició que va ser "rudament" rebutjada amb un "calla't pallasso" i un "estigues calladet o t'escafo".

Al ser identificat solament li van ser retornats la càmera i el mòbil personal quedant totes les seves altres pertinències en parador ignorat, algunes d'elles propietat de CGT Catalunya, sindicat del que és Secretari de Comunicació.

Algunes d'aquestes pertinències encara no han aparegut, unes altres van ser portades per "algú" a la comissaria de Ciutat Vella.

Aquest acte se suma a altres capítols que el company va haver de passar, com va poder, el dia de l'ocupació de l'hotel Mandarin o la vaga general de 29-S entre altres ocasions. En ambdues ocasions va rebre amenaces i agressions per part de la Brigada Mòbil pel simple fet d'informar des del punt de vista de les i els treballadors.

L'acció del 22 de gener als antics cinemes de Via Laietana es va saldar amb

nombrosos contusionats a pesar de la "tranquil·litat" que alguns mitjans burgesos destacaven. El nostre company va sofrir una ferida sagnant en el cap, una luxació en la seva mà esquerra i nombroses contusions provocades per puntades i cop de puny. Tot això a pesar que es va identificar com periodista i membre del comitè de la pròxima Vaga General. Brutalitat policial. Considerem aquest episodi com un més dels quals contra el nostra mitjà digital s'estan portant a terme i entenem que s'emmarca en una estratègia per a desprestigiar i anul·lar la divergència política i comu-

nicaional dels mitjans d'informació populars. Anunciem des de ja, que no anem a abandonar els carrers a pesar de la repressió, i que continuarem explicant la veritat i mostrant les vergonyes d'aquesta societat que no ens agrada, ni a nosaltres i nosaltres, ni a moltes altres persones.

D'altra banda denunciem la naturalesa antidemocràtica de la policia catalana que, una vegada més, actua amb brutalitat davant els moviments antagonistes de base i dona mà ampla a les màfies, estafadors milionaris, i delinqüents econòmics.

SENSE FRONTERES

La Intifada tunisiana ha enxampat a la platja i prenent el Sol a Ben Ali i als seus més fermes aliats occidentals

El poble tunisià ens ha donat una important lliçó

Algunes lliçons de la Intifada tunisiana

José Nieto (Sodepau)

La revolta popular i la fi del regne de Ben Ali i els seus, ha agafat a peu canviat a molts actors de la política internacional. A experts i governs occidentals i els seus aliats en la regió magrebina per descomptat; en el cas de la UE, com gairebé sempre li ocorre (Algèria, 1992; Palestina en in comptables ocasions; Turquia en unes quantes i un llarg etcètera); per descomptat, el propi Ben Ali i afins han estat els primers en no esperar-se'l, submergits en aquesta autocomplacència en que s'instal·len molts dictadors, sobretot quan ho són gairebé trenta anys i tenen una "claca" important, tant a nivell nacional com internacional, que els hi aplaudeix "les seves obres" (l'actitud preferida de la UE davant tipus com Ben Ali); però m'atreveria a dir que, fins i tot a la mateixa oposició tunisiana en l'exili, li ha sorprès la revolta popular i el ràpid desenvolupament dels esdeveniments.

Per això, m'agradaria ressaltar algunes del que penso són lliçons d'aquesta intifada tunisiana i igualment ressaltar algunes dades per a la reflexió i l'anàlisi. El primer de tot a assenyalar és que Tunísia és el país de tot el Magrib que presenta les xifres d'escolarització més altes, el mateix d'alfabetització; on la situació i drets de la dona d'aquesta regió més s'assemblen als paràmetres europeus; on a diferència del Marroc i Algèria, no hi ha violència política, ni presència significativa de grups salafistes jihadistes ni de caràcter armat ni pacífics; primer país de l'anomenat petit Magrib (Algèria, Marroc i Tunísia) i segon del nord d'Àfrica en l'escala de l'Índex de Desenvolupament Humà; i no existeixen barreries populars amb els nivells de misèria i barraquisme que es donen en aquests dos països. D'altra banda pel que fa a nivells d'atur, no són més alts que en els dos països abans citats; pràcticament, a diferència d'Algèria, no és ric ni en petroli ni en gas; no ha viscut cap guerra civil des de la seva existència com país independent i quant a longevitat dictatorial del seu sistema polític, no duia, significativament parlant, més temps instaurat que el règim polític algerià (una cinquantena d'anys ambdós).

Dit això, la pregunta que tocaria fer-se és: les dimensions populars de la revolta tunisiana han estat gràcies a tot això assenyalat més amunt, en contra del que alguns pensaven? Per descomptat, entre aquests alguns, estava la UE i els països europeus, atès que des de dècades han avaluat el règim tunisià, bé sota mandat de Habib Burguiba, bé sota el de Ben Ali; atès que han avaluat, des de fa gairebé seixanta anys, la seva brutal repressió, com la dirigida, a inicis

dels anys 90, contra el moviment islamista Nahda, pacífic i democràtic, davant l'arrelament popular d'aquest moviment que en aquests anys els va dur a obtenir gairebé el 20% dels vots poc abans de ser il·legalitzat i els seus membres brutalment detinguts, torturats, assassinats o obligats a exiliar-se.

Posteriorment i una vegada "extirpat el perill islamista" els països europeus van seguir avalant la repressió desencadenada permanentment contra l'esquerra tunisiana, sotmesa als mateixos mètodes repressius que els islamistes.

Per a alguns representants d'aquests governs o institucions europees els beneficis de la col·laboració econòmica amb el règim tunisià i l'actitud d'aquest de "deixar-se assessorar" pels experts europeus en governança democràtica, ja era suficient per a signar amb aquest país un Acord d'Associació amb la UE, -va ser amb el primer país del Magrib amb qui es va signar un acord d'aquest tipus, fa ja una mica més d'una dècada.

Per descomptat, aquests dirigents polítics pensaven que tot això serviria per a frenar qualsevol revolta popular o canvi no amigable de règim i fer avançar a Tunísia cap a l'aprofundiment "de la democràcia", doncs ja sabem que entre molts dels nostres dirigents polítics hi ha el pensament que amb "el desenvolupament econòmic sota un model socialdemòcrata liberal o democràcia liberal, la democràcia es consolida automàticament".

I així arribem als nostres dies, que podríem dir, que la Intifada tunisiana ha enxampat a la platja i prenent el Sol no només a Ben Ali i els seus afins, sinó també als seus més fermes aliats occidentals. Que curiós! Sol i platja era el miratge que el règim tunisià més utilitzava, al costat dels "avanços de la dona", per a mostrar-

nos els seus assoliments i ocultar la seva repressió i corrupció.

Però una cosa és que es produeixi una revolta popular de les dimensions de la tunisiana, que ha aglutinat, majoritàriament i de forma no estructurada, a totes les classes populars, la qual cosa ja és significativa, i una altra, que aquesta intifada faci caure un règim dictatorial de gairebé seixanta anys! I aquí entra en escena un actor que, en aquests moments de la pel·lícula, està jugant un paper fonamental, i és l'exèrcit tunisià.

La majoria dels comandaments del mateix no es beneficiava en la mateixa mesura que l'entorn familiar de Ben Ali del saqueig del país i tampoc havia estat utilitzat pel règim en la repressió al mateix nivell que la policia i els seus comandaments.

Però de tots és conegut els vincles del règim dictatorial de Ben Ali amb els successius governs francesos i la influència de França a Tunísia. És possible que els serveis secrets d'aquest país també estiguessin prenent el Sol a la platja i no estiguessin al corrent, no ja de la intifada, sinó de que l'exèrcit tunisià no estava disposat a salvar el cap del "clan Ben Ali"? Algunes imatges de confraternització entre soldats tunisians i població, semblen trets de la revolució portuguesa de 1974. Estem davant una versió de la "revolució dels clavells" a la tunisiana o simplement, d'una reedició dels "cops militars a la mauritana" o davant l'inici d'un procés d'usurpació de les lluites i reivindicacions populars que finalitzi en allò de "el mateix gos amb diferent collaret"?

Indubtablement, el poble tindrà l'última paraula i la tindran també les forces de l'oposició si es mantenen unides. Una vegada arribats a aquesta fase del procés, a les "forces de l'estatus quo" i del "remou, remou perquè tot quedi igual", els serà molt i molt difícil que això sigui així.

És ben trist constatar una vegada més, o potser el millor és alegrar-se'n, l'irrellevant paper de la UE en tots aquests dies, dels seus agents de "governança política", de la mediocritat de les seves anàlisis i de com els seus posicionaments estan sent sobrepassats i arriben sempre unes quantes hores tard, patètic! Quan estaven "saludant les mesures preses per Ben Ali para avançar en reformes, bla, bla, bla.....", resulta que Ben Ali i els seus "secuaces" estaven volant a l'exili daurat d'Aràbia Saudita. Al marge de fins a on arribi en la consecució de les seves aspiracions populars, el poble tunisià ha donat una lliçó a molts; no queda més que aprendre dels seus assoliments, felicitar-los per la seva victòria i honorar als seus morts.

En suport a la mobilització social a Tunísia i Algèria

Secretaria Relacions Internacionals CGT

Durant les últimes setmanes s'han desenvolupat importants mobilitzacions a Tunísia, que es van estendre per tot el país esdevenint una revolta generalitzada que va acabar provocant la fugida del president Ben Ali i el seu clan familiar, que havia saquejat el país durant 23 anys. El detonant de la revolta va succeir el 17 de desembre, quan un jove llicenciat en atur es va calar foc com acció de protesta i impotència davant la difícil realitat que està vivint la societat de Tunísia. La pobresa i l'atur són els principals problemes de la població, especialment afectada la joventut (fins i tot els graduats) i algunes regions marginades.

A Algèria les contínues pujades de preus de productes bàsics i la frustració dels joves davant la crua realitat laboral també han fet sortir als carrers a la població com acció de protesta davant les polítiques aplicades pel govern així com contra la corrupció i el nepotisme de la classe política. El sindicalisme alternatiu i les forces d'oposició s'han afegit també a les mobilitzacions per tal d'intentar acabar amb la dictadura encoberta que oprimeix el país.

En ambdós casos la resposta de les autoritats ha estat una brutal repressió manifestada en desenes de morts i ferits, detencions massives, càrrec policial, toc de queda, criminalització dels manifestants i repressió generalitzada.

CGT mostra la seva plena solidaritat amb les protestes de la població de Tunísia i Algèria i les seves reivindicacions, denuncia les polítiques autoritàries que només serveixen a uns pocs a costa de la resta de la població i fa una crida per a impulsar xarxes de lluita i solidaritat amb els moviments socials i el sindicalisme alternatiu del Magrib. Reclamem que s'acabi la repressió policial, l'alliberament dels detinguts després de les protestes, la fi de l'ús de les tortures. També exigim la fi de la corrupció i l'autoritarisme, la creació de llocs de treball dignes i indefinits, especialment en les regions més pobres, l'alliberament dels militants sindicals i activistes empresonats, el respecte a la llibertat d'expressió i manifestació. I finalment reclamem a les autoritats espanyoles que trenquin el seu silenci còmplice i explícitament condemnin la política repressiva dels Governos de Tunísia i Algèria, dos governs als quals la Unió Europea i els EEUU han donat suport incondicional ignorant i silenciament la repressió, la corrupció, i la falta de llibertats i de futur de la població, especialment dels i les joves.

SOCIAL

El mercat elèctric liberalitzat no ha beneficiat en res al consumidor que segueix estrenyent-se més el cinturó i suportant noves pujades de tarifes

Les polítiques de l'aigua impulsades a Catalunya ens condueixen a la crisi

BALA PERDUDA

Guerra i droga

Toni Alvarez

Hem comentat moltes vegades la presumpta necessitat de la indústria militar perquè la societat avanci, hagin nous invents, descobertes o innovacions. Sense militars o la NASA no tindríem internet, batedora, radars o llunes de conserves. Justificar guerres per aquest balanç investigador és de fer-s'ho mirar, tot i que darrerament el mètode Pilates també hagi passat a engrandir aquesta memorable llista.

Però del que no es parla molt és de la relació entre drogues i militars, millor dit no es vanaglorien molt, els mateixos militars, de les grans innovacions que també han fet en aquest camp.

Ho comento arrel dels estudis que, darrerament, estan sortint a la llum per tractar el trastorn posttraumàtic dels que tornen del front de les guerres, pels soldats ianquis, es clar. Aquest estudis s'estan fent amb èxtasis, coneguda també com la droga de l'amor, una droga que encapçalava la llista de substàncies prohibides i perilloses de la DEA, als anys 80.

Resulta curiós com s'ofereix aquesta notícia com si fos nova, com si el vincle entre militars i drogues fos novetat i fet d'una manera científica, es clar. Sense anar més enllà del segle passat, no cal ser un investigador en la matèria per saber el paper de la morfina a la primera guerra mundial, el de la seva substituta, la heroïna, a la segona, els complexos amfetamínics a les dues guerres mundials o les marques registrades com el Pervitin que tenien els nazis pels seus soldats, còctels amfetamínics, antidepressius i ansiolítics que no han faltat mai a les farmàcies de cap soldat des de la segona meitat del segle passat. Com a mostra, les paraules que un vicealmirant nazi, que amb els anys va ser parlamentari del partit conservador i cap del comitè de defensa del parlament alemany, que demanava una droga que "pugues mantenir als soldats preparats per a la batalla quan se'ls hi demanes continuar lluitant més enllà d'un període normal, alhora que potencies la seva autoestima".

Ara surten aquestes investigacions a la llum pública, quan el problema social que provoquen els soldats que tornen a casa seva es prou important com per tractar-lo de formes no ben vistes socialment. Amb drogues perseguides, qui ho diria que estan perseguides, en el sentit més repressor de la paraula, es clar. És el bucle de les drogues, que el poder sempre retorna al seu punt, el de la doble moral: la condemno, però la utilitzo i m'enriqueixo.

Em fastigueja que aquests investigadors i polítics que decideixen sobre les drogues i les guerres, no s'adonin que s'estalviarien l'estrès posttraumàtic dels seus soldats si no els enviessin a matar. Perquè els grans oblidats de tota aquesta història és la població civil que pateix la massacre dels malparits que, a més es droguen i trafiquen amb productes de la seva terra.

Ecologistes en Acció - Catalunya

La jornada "El Repte de l'Aigua a Catalunya" és fruit del treball i estudi envers la mercantilització i els conflictes territorials de l'aigua a Catalunya que han desenvolupat la Xarxa per una Nova Cultura de l'Aigua, Ecologistes en Acció i l'Associació Catalana d'Enginyeria Sense Fronteres, entre d'altres entitats, des de fa dos anys.

Aquest treball ens portava al gener de 2010 a convocar una trobada dins el Fòrum Social Català anomenada "La Crisi de l'Aigua a Catalunya". Es va parlar d'aquesta crisi ja que l'actual model i polítiques de l'aigua impulsades ens han conduït a una crisi econòmica, social i ambiental. Una crisi que es pot resumir en dos grans eixos:

1. Una crisi del model territorial. Un model de creixement basat en l'especulació i la contaminació, principals elements que obstaculitzen el bon estat ecològic de les masses d'aigua.

L'especulació sobre el territori, impulsada pels ajuntaments amb l'objectiu de fer front al seu dèficit crònic, ha tingut el suport del Departament d'Obres Públiques i Territori de la Generalitat a través de l'aprovació de nous Plans Territorials. Així, ens trobem que s'han arribat a adaptar els llinars d'inundabilitat per tal de viabilitzar Àrees Residencials Estratègiques, com la de l'Horta de la Vila de Martorell, o s'ha permès la construcció de la línia de l'AVE per dins la llera del Besòs. També ens trobem que sota el criteri de fets consumats es consoliden ocupacions il·legals com la d'un aparcament dins del riu construït per l'Ajuntament de Martorell, la de la plana agrícola deltaica del Baix Ter per segones residències o la de la llera del Segre a la Cerdanya per càmpings.

Com avançàvem, es tracta d'un model de creixement que produirà una contaminació que fa inassolible el bon estat de les masses d'aigua:

* A l'àmbit industrial es mantenen creixements d'activitats industrials en masses d'aigua que no tenen prou cabal per assumir la contaminació produïda pels abocaments i no es planifica ni la reubicació de nous polígons industrials en relació de la capacitat de càrrega del medi receptor, ni l'adaptació dels llinars d'abocament en funció de l'estat de la massa d'aigua receptora. Tenim exemples com la càrrega de contaminació industrial del Besòs i el Francolí que superen amb escreix la capacitat de dilució del riu o l'obtenció el 2009 de la llicència ambiental per part de les mines de Sallent permetent el creixement de residus salins en una quanti-

tat anual que supera en volum tots els residus urbans produïts a Catalunya.

* A l'àmbit agrícola, trobem que el Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural de la Generalitat de Catalunya (DAAAR) ha planificat un increment de 125.000 ha de superfície regada sense quantificar la garantia de reg que podran tenir, principalment a les zones de reg del Baix Ebre, Garrigues i Baix Ter. A més, no hi ha cap prova que la modernització de regadiu impliqui una reducció de contaminació de les masses d'aigua a nivell de conca.

* A l'àmbit ramader destaca que la cabana porcina catalana s'ha incrementat fins al voltant de 10 milions de caps i la contaminació dels aqüífers s'ha estès pràcticament a tota Catalunya, tot i haver-ne declarat zones vulnerables des de fa més de deu anys i posat en vigor els codis de bones pràctiques.

2. Una crisi del model de gestió. Un model de gestió mercantil i privatitzador dels serveis públics de l'aigua que ha deixat amb un dèficit crònic les administracions públiques. Actualment l'Agència Catalana de l'Aigua té un dèficit superior als 1350M€ i Aigües Ter - Llobregat superior als 580M€. En canvi, el mateix ha permès l'enriquiment desmesurat de les hidroelèctriques i de mans privades per la gestió del servei en baixa. Aquest model mercantil de gestió de l'aigua es basa en:

Una política basada en l'oferta i no en el paradigma de la sostenibilitat i l'ús racional del recurs. Així, la planificació hidrogràfica està al servei de la territorial, treballant sobre una demanda irreal en comptes de sobre un bon ús i estalvi. Per exemple, el Pla de Gestió de l'Aigua de Catalunya - ACA fixa unes noves demandes de més de 100 hm³ per al 2027 a par-

tir d'escenaris de creixement demogràfic de l'IDECAT de 1.109.000 habitants, mentre que les projeccions demogràfiques de l'Institut Nacional d'Estadística preveuen que a Catalunya només hi haurà un creixement de 55.000 persones.

La lògica mercantil sobre l'aigua

La prioritització de l'aigua negoci per damunt dels paràmetres ambientals. Per exemple, la indemnització indeguda que exigeixen les minicentrals que paguem tots, de tota la energia que deixaren de produir les minicentrals per respectar els cabals ambientals, la gestió de l'embassament del Gàia que fa REPSOL que impossibilita els cabals ambientals del riu, o la gestió dels embassaments de l'Ebre que fa ENDESA que provoca l'ofegament del bosc de ribera de Flix i la manca de sediments al Delta de l'Ebre.

La gestió privada, és a dir, l'ànim de lucre per sobre dels serveis bàsics. A Catalunya el 70% de la gestió de l'aigua està en mans privades, mentre que a Europa només el 20%. Un model que prioritza els beneficis i situa l'aigua fora dels interessos generals i els objectius ambientals. Uns beneficis que s'incorporen a la pròpia tarifa i es transformen en dividends pels accionistes a costa d'un mal servei i un empobriment de l'administració pública. Trobem diferents casos que exemplifiquen la manera d'operar d'aquesta lògica mercantil:

* La infrautilització de la dessaladora de Barcelona per part del Grup AGBAR degut a que surt més econòmica l'aigua transvasada del Ter, incomplint l'acord que té amb l'ACA (titular del servei). L'acord s'anomena del "60/80", vol dir que quan els pantans del sistema Ter - Llobregat estan

a més d'un 80%, la dessalinitzadora només realitza funcions bàsiques de manteniment, mentre que quan disminueixen per sota del 80%, es comença a posar a en funcionament arribant al 100% de funcionament quan les reserves del sistema Ter - Llobregat siguin del 60%. Aquest acord ha estat repetidament vulnerat per AGBAR, tal i com va informar La Vanguardia a la primavera del 2010.

* Durant el procés de licitació pública per l'exploració de l'aqüífer d'Abrera i la distribució en baixa a Martorell s'hi van presentar dos operadors privats: SOREA (Grup AGBAR) i Aigües de Castelló. Aquest procés ha estat desenvolupat de forma incorrecta doncs Aigües de Castelló va reconèixer per escrit que mai s'havien presentat a aquesta licitació. A més, la proposta presentada per SOREA respecte les tarifes disposava que es mantindrien les tarifes actuals fins després de les següents eleccions municipals, moment en el que augmentarien un 40%. Això demostra fins a quin punt els concursos públics poden ser cooptats per interessos privats i la poca transparència en la gestió privada de l'aigua.

* Finalment, el cas en que arran de la denúncia d'una família pel tall del subministrament de l'aigua domèstica, el jutge ha declarat que "el preu que la Societat General d'Aigües de Barcelona (SGAB) cobra en contra-prestació del servei que proporciona als ciutadans de Barcelona és il·legal". I la sentència també recull, "Resulta que no hi ha contracte de concessió" i afegeix que "estem davant d'una concessió nul·la per falta de procediment previ exigible; que té importants repercussions materials, doncs avui per avui la gestió del servei d'abastament d'aigua a la ciutat de Barcelona i l'actuació de l'SGAB (avui AGBAR) en tant que concessionària del servei

són actuacions il·legítimes”.

Tots aquests casos evidencien la debilitació de la governabilitat de l'aigua a Catalunya. En aquest sentit cal recordar que avui el govern francès té més pes en la gestió de l'aigua en baixa que el govern català, doncs avui és el Grup SUEZ qui controla el 75,01% de les accions del Grup AGBAR. Davant d'aquesta clara pèrdua de control en l'aigua algunes veus alertaven de la possibilitat de vendre Aigües Ter - Llobregat per capitalitzar la participació de la Generalitat al Grup AGBAR.

Propostes per afrontar els reptes

Així doncs, davant de la Crisi de l'Aigua a Catalunya cal afrontar nous reptes, nosaltres proposem:

1. La gran complexitat de les problemàtiques de gestió de l'aigua que comporta la implicació de nombrosos actors i interessos comporta la necessitat de desenvolupar noves eines de presa de decisions i un nou enfocament intersectorial i interdisciplinari dels aspectes a considerar. Aquests problemes no es poden resoldre sense una participació proactiva de la societat.
2. Una fiscalitat que consideri els serveis ambientals en el marc de tot

l'ecosistema a llarg termini i no una planificació territorial que només consideri els costos en llocs i moments concrets. Una política econòmica que integri en els nous plans urbanístics, industrials i agrícoles, els costos necessaris per minimitzar la pèrdua dels serveis ambientals i els riscos d'afectació sobre el bon estat ecològic del medi.

3. Un finançament amb la creació i adaptació de tarifes i taxes. Segons la Directiva Marc de l'Aigua (DMA), 2000/60/CE s'ha de tendir a la recuperació total dels costos de gestió del cicle de l'aigua. Així, creiem que s'han d'establir unes tarifes socialment justes i solidàries que assegurin els costos de manteniment i millora servei del cicle en baixa, deixant el resta del cicle, part de les inversions per noves infraestructures i el dèficit públic acumulat en mans dels impos-

tos generals.

4. Una nova gestió pública amb participació i control social. L'aigua és un bé comú que no pot considerar-se una mercaderia subjecta als interessos del mercat. Així, la gestió de l'aigua, com a monopoli natural que constitueix, ha d'estar gestionada sense ànim de lucre pel sector públic des d'una òptica eficaç, eficient, sostenible i socialment responsable. Recordem que són

les administracions públiques qui responen, en darrera instància, als representants democràticament escollits. La transparència i la participació són la millor manera per garantir una bona governabilitat de l'aigua. Així doncs, cal municipalitzar la gestió de l'aigua a Catalunya, una nova gestió pública on la relació amb el ciutadà sigui una oportunitat per seguir democratitzant la nostra societat.

SALUT I ANARQUISMES

La Vaga General

Josep Cara Rincón (Berga)

Sis dies abans de la vaga vam començar a encartellar Berga. Dissabte al migdia, dia en què a Berga (ciutat morta i podrida) hi ha un mínim de vida —ni que sigui de morts vivents— vam repartir els tríptics pels comerços. L'enganxada d'adhesius, la difusió via mitjans locals de tot tipus i l'entrevista a Ràdio Berga va completar la feina d'informació, única tasca que vam poder acordar des del Sindicat de Berga, junt amb la gent de l'Ateneu Columna i el Centre.

Debats complicats i, pel meu gust, massa allunyats de l'acció, van reforçar els dubtes raonables entorn la convocatòria. Tot i que nosaltres d'entrada hi estavem d'acord. El dia 27 vaig fer vaga, com algunes companyes i vaig passar la jornada a Barcelona. Primer a una mena de piquet informatiu amb diverses companyes dels moviments socials pel barri de Sants. Al meu parer, semblàvem en el millor dels casos extraterrestres.

Després a plaça de Sant Jaume, més depressió. Una mica d'alegria davant dels cocs i cap a dinar amb vells i bells companys. Fins llavors una jornada desastrosa segons la meua opinió. A la tarda, la manifestació un èxit, vaig trobar-me tota la família anarquista. A la de la CNT-AIT no vaig tenir forces per anar-hi, però diuen que va anar bé i me n'alegro.

I ara què? Els cocs i ugetes ja han pactat amb el seu amo i nosaltres hem tingut una mobilització exitosa i una vaga més discutible (sé de gent de la confederació que no sabia ni que hi havia vaga) per no parlar dels que conscientment no feien vaga —alguns perquè els hi anava la feina i altres perquè no volien fer-la—. Cal crítica i autocrítica.

Amb el mateix entusiasme o responsabilitat que molts militants —malgrat no tenir-les totes— vam assumir la convocatòria, ara cal repassar tot allò que s'ha fet malament i allò que s'ha fet bé —que no és poc en cap dels dos casos—. Això, naturalment, cal fer-ho fora de frontismes.

El frontisme mata el pensament crítica i porta a la inacció i, a més, és un vici que només ens porta a allunyar-nos de la realitat i jo, de moment, passo olímpicament de ser un extraterrestre. Jo vull ser anarquista.

Espero que tots plegats ens posem les piles i siguem capaces de fer créixer les alternatives llibertàries existents i en fem néixer de noves; fora o dins del sindicat. Amb aquest o sense.

Salut i anarquia!

Els llops i la sanitat pública

Jordi Martí, CGT Tarragona

Si poses un llop a fer de pastor d'un ramat de bous, ves-te preparant per a uns quants enterraments. I no és perquè el llop sigui dolent de mena sinó perquè una de les menges que més li agrada és, precisament, la carn de be. De la mateixa manera, no cal ser massa intel·ligent per saber que si poses un dels "capos" de la sanitat privada a fer de conseller de Sanitat, és a dir de la sanitat pública, caldrà que et preparis per a unes quantes privatitzacions i, potser també, per a uns quants enterraments.

Així és el que tindrem amb aquest llop anomenat Boi Ruiz, un exugestista que presidia fins fa poc la Unió Catalana d'Hospitals (la patronal dels hospitals privats) i que abans de ser conseller de Sanitat era vocal de la Junta Directiva de Foment del Treball Nacional. Per això, Boi no va esperar ni que arribessin els Reis per anunciar, de braç del seu amic Mas-Collé, que ara ell tampoc vol copagament de les visites al metge sinó que directament li agradaria que pagués-

sim les hospitalitzacions, els àpats als hospitals, el 40 % del preu dels medicaments, el transport sanitari... De fet, al 2008, com a representant dels hospitals privats ja va defensar aquestes mesures davant l'aleshores consellera Marina Geli en un document signat juntament amb Foment del Treball, Fepime Catalunya, Fenin Catalunya i Federació de Mutualitats. Així doncs, anem-nos preparant per reobrir un nou front d'enfrontament amb els ultraliberals en el sector sanitari si no volem acabar com em deia ma padrina que feien al poble quan no es trobaven bé: colgar-se al llit i esperar si passava. Si la malaltia no guaria sola, s'endeutaven per poder fer venir "el metge de Reus" i així si no morien de malaltia patien mals iguals o pitjors esforçant-se per tornar els diners que els havien deixat els usuaris de l'època, o sigui els equivalents als bancs d'avui.

Pot fer dibuixar somriures a les cares dels lectors que recordem temps passats tan allunyats de la nostra realitat actual però amb els precedents que li coneixem penso que qualsevol de les mesures que proposi Boi d'ara en

endavant aniran encaminades a desmuntar la Sanitat de totes i de tots, i a enriquir aquells per a qui ha treballat fins ara, les diferents patronals de fundacions privades i socials que fins al dia d'avui li havien pagat la nòmina i a redós de les quals molt possiblement tornarà quan acabi la seva "feina". Un personatge així no pot ser conseller de res, a no ser que aquest Govern estigui tan descaradament al servei dels amos com cap altre ha estat abans, que ja podria ser...

Aquest eslògan publicitari ridícul que Mas ha triat seguint les instruccions del seu amic David Madí ("El Govern dels millors") fa por. Millors per a què? Millors per a desmuntar el mínim estat del benestar que fins ara tenim? Millors per enriquir els amiguets que ja són rics? Millors com a especialistes en privatitzar, repartir beneficis, donar-nos a totes i tots la culpa del mal estat de l'economia mundial i dir-nos que serà amb l'excusa de la crisi que "els excel·lents" ens robaran? L'excel·lència, la seva; la crisi, la nostra, com quasi sempre...

La majoria de nous consellers s'ho trobaran tot ben aplanat perquè el Govern que se'n va ("catalanista i d'esquerra") deien els seus publicistes) ha fet ben feta bona part de la feina que els corresponia als excel·lents. És a dir, ha posat les eines necessàries per tal que els nousvinguts o malmortats puguin continuar el robari a què ens tenen acostumats i incrementar-lo seguint les coordenades ultraliberals de darrera generació, tipus Tea Party o "El gato al agua", sense vergonya ni temor. No els cal vergonya perquè són "els millors" i el món és ple d'amos que s'ho mereixen tot disposats a treure'ns de la nostra inòpia de bèsties de càrrega i de la nostra maniàtica forma de veure el món tendint a la igualtat. I és que mentre hi hagi rucs hi haurà qui vagi a cavall i l'exemple de la sanitat pública en mans del cap principal de la

sanitat privada és un bon exemple de l'aplicació pràctica d'aquesta frase. Sense fugir d'estudi però canviant una mica de tema, fa dies que rumio i em passen pel cap una sèrie de qüestions que m'agradaria compartir. Fa anys que treballa envoltat de gent que teòricament està prou formada, amb carrera que deien abans, per entendre el món que els envolta i que habiten. I en canvi, no diré que la majoria —perquè potser seria mentida— però sí que una bona part d'elles i ells no són capaços d'entendre què vol dir Mas i la seva colla quan parlen d'"aprimar l'administració", com si els parlés d'un altre món, lluny d'aquest on ells són, precisament, funcionaris. De la mateixa manera, alguns continuen pensant que ara que hi ha CiU això de la LEC s'aturarà. No ho dic exagerant sinó recordant una conversa entre professors i professores de Secundària que vaig escoltar fa unes setmanes. Com si CiU no hagués estat un dels tres partits que va signar la LEC (amb PSC i ERC, cal recordar-ho) i per tant, un dels que va sentenciar l'escola pública d'aquest país amb un programa de descomposició que anirà implacablement endavant si no li fem front decididament.

Potser ens equivocàvem demanant tant saber, tanta formació i tan poc compromís. En molts i moltes persones, saber i formació només serveixen per aprovar oposicions i allhora els manté incapaços d'entendre el món i saber que tot el que ve de dalt no és una ordre, i menys en democràcia. O potser, tal com deia Hannah Arendt, el totalitarisme no és només una forma de govern sinó, sobretot, una forma de submissió de les masses, tinguin la formació que tinguin, a la qual no escapa ningú que no sigui capaç de saber dir que no. I la qüestió és si serem capaços o no de dir rotundament que no. O només som capaços de ser bous, xais, corders... Si és així, els llops ja afilen els ullals...

Reaccions al "tarifazo": Els comptes de la lletera... nuclear

Vicent Boix, escriptor

El dèficit

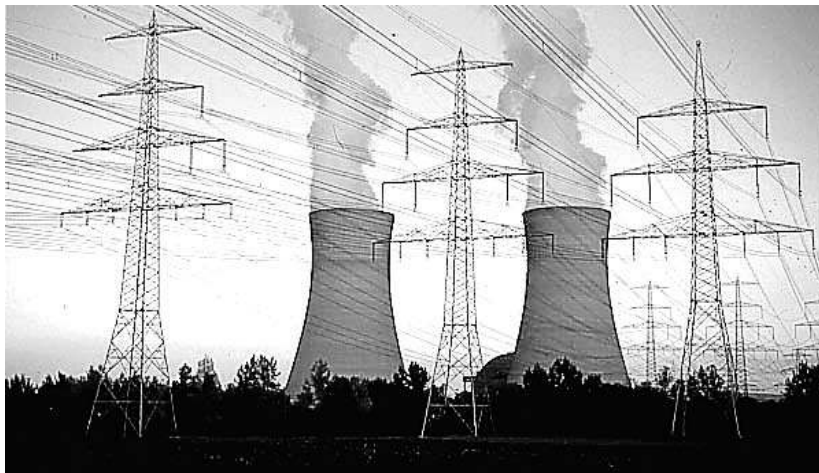
El govern socialista acaba de protagonitzar una nova volta de rosca, en la cada vegada més malferida economia domèstica del ciutadà del carrer. En el dia dels innocents l'administració pública ratificava una nova pujada de la factura de la llum d'un 9,8%, a la qual caldria afegir-li el 2010, l'increment del 4,8% del mes d'octubre i l'augment de l'IVA al juliol. No es tractava doncs d'una innocentada, a i el disposar d'un mercat elèctric liberalitzat, com es dedueix, no ha beneficiat en res al consumidor que seguirà estrenyent-se més el cinturó.

Aquest nou sablazo de ZP i les seves circumstàncies, ha originat oceans de bytes en forma de documents i articles de diversa índole, que han resultat molt contradictoris depenent de la font que es consultés. No obstant això es coincideix que la factura de la llum s'ha incrementat perquè també ho ha fet "el dèficit elèctric" fins a punts insostenibles. I és que des de l'any 2000, en l'estat espanyol no es paguen tots els costos derivats de la generació, transport i distribució de l'energia elèctrica. El govern del PP va congelar les tarifes i el consum es va disparar durant els anys en els quals aquest país va viure sota els efectes del LSD desarrollista. Aquesta mesura populista i a curt plaç va pretendre mantenir la inflació però al seu torn va generar un "dèficit elèctric" que per a aquest any oscil·lava els 20.000 milions d'euros. Toca pagar.

Les renovables en el dèficit

Si bé existeix cert consens al relacionar l'increment de la factura de la llum i el "del dèficit elèctric", les opinions comencen a divergir quan es tracta d'assenyalar els factors que van propiciar aquest augment del dèficit. Entre les moltes hipòtesis, una que ha sonat amb bastant força durant aquests dies apunta a les energies renovables com principal causants de l'augment.

Per a visualitzar-lo millor, cal tenir en compte que de cada de 100 euros que es paguen en una factura normal, 53,8 corresponen a l'energia consumida (34,4 de generació, 4,3 de transport i 15,1 de distribució); 18,2 a primes a energies renovables, 16,5 a impostos, 5,7 anualitats del dèficit elèctric, 2,8 en compensacions extrapeninsulars i 4 de programes d'estalvi i altres (<http://www.levante-emv.com/economia/2011/01/02/claves-subidalu/770315.html>). Amb aquestes xifres i sense major informació, es pot

entendre que l'electricitat d'origen renovable es paga com "energia consumida" i a part rep una prima extra de gairebé el 20% del total.

Sobre la base d'aquestes dades molts han titllat les energies renovables -sobretot la fotovoltaica- de poc competitives, cares i de ser les causants de l'augment del dèficit, mentre que paral·lelament, s'ha escoltat també que l'energia nuclear és molt barata per a la ciutadania. I amb aquestes dades sense més, efectivament les renovables resultarien ser molt costoses i la nuclear una ganga, però, per a acostar-nos més a la realitat, cal tenir en compte certes dades que s'han diluït per art de magia.

Despeses externalitzades

Per a començar i encara que sembli contradictori, són molts els grups ecologistes que estan en contra de l'actual sistema de primes que reben les energies renovables. Carlos Bravo, responsable d'Energia de Greenpeace, no està en contra que les renovables percebin ajudes estatals per a afavorir el seu enlairament tecnològic -de la mateixa manera que altres fonts d'energia les reben i les van rebre en el seu moment- però advoca per un sistema on cada font d'energia computi tots els seus costos sense primes que els alterin. Però tots els costos, sense excepció. Mentre això no succeeixi, l'energia nuclear seguirà sent molt barata perquè la construcció de les centrals ja es va amortitzar. Fa anys que la ciutadania les va pagar a través de la factura elèctrica i actualment no es computa dit valor.

Entre els costos que haurien o haurien d'incloure's en l'haver de la nuclear, estan els derivats del desmantellament de les centrals i la gestió dels residus. Càlculs recents

els quantifiquen en 13.600 milions d'euros fins a l'any 2070, i a partir d'aquí ningú ha fet les previsions amb el que els nostres nets ja s'apanyaran. De la mateixa manera, serà l'estat o la ciutadania a través de la tarifa, qui sufragaran la major part del fons que es pretén crear per a pagar els danys en cas d'accident nuclear. Un text legal que es debat actualment i que no és definitiu, estableix que les companyies han d'assegurar una quantitat estipulada en 1.200 milions d'euros per a planificar la despeses i indemnitzacions derivats d'un accident nuclear. La xifra és alta però clarament insuficient perquè si l'accident fos molt greu, possiblement amb 1.200 milions no hauria ni per a pipes. A pesar d'això, cap asseguradora vol assumir aquesta quantitat pel que ja us podeu imaginar-se qui l'acabarà abonant en la seva major part.

Per tant, és l'energia nuclear barata? Per a les empreses elèctriques sí... mentre l'estat les construeixi, reculli les escombraries nuclears i asseguri els seus perillósos riscos; i elles només hagin de generar-la, llegir els comptadors, passar la factura i proclamar als quatre vents les bondats d'aquesta energia i del neoliberalisme globalitzador. És l'energia nuclear barata? Com m'apuntava Carlos Bravo, en l'any 1997 va finalitzar la moratòria nuclear i ningú ha projectat cap nova central a Espanya. Si és tan barata i ecològica, per què no? Per què en aquest període de temps si que s'han estudiat més de 40 tèrmiques, s'han creat desenes de parcs eòlics... i cap nuclear?

Potser la resposta a aquesta pregunta la tenim a Finlàndia, l'únic país a Europa occidental, al costat de França, que construeix actualment un reactor nuclear. El projecte va iniciar-se el 2005 amb un valor ini-

cial de 3.000 milions d'euros i un temps benvolgut d'execució de 4 anys. Però a dia d'avui, el cost supera els 5.000 milions i l'engegada es preveu per a 2012. La central finlandesa tindrà 1.600 megavats. A Espanya, la potència instal·lada actualment amb els reactors disponibles supera els 7.500. Per tant, construir noves centrals nuclears amb una potència similar a l'existent, suposaria un sacrifici econòmic tan gran que cap multinacional privada s'atreveix amb elles. Que sigui l'estat qui assumeixi amb la inversió com Espanya va fer en els 70 i ara fa la Xina.

A més, fins a 2009 i segons la font consultada, l'Agència de Seguretat Nuclear de Finlàndia, havia trobat fins a 1.500 problemes relacionats amb la seguretat i encara s'estava a l'espera de més correccions. El retard impedirà que Finlàndia compleixi amb les seves reduccions de CO2 estipulades en el protocol de Kioto. (http://www.elpais.com/articulo/economia/global/Finlandia/vuelca/nuclear/elpepuecone/20090719elpnegeco_1/Tes)

És l'energia nuclear barata? Com s'ha dit, externalitzant cap al poble els seus gruixuts costos i riscos humans i ambientals, si ho és. Perquè una vegada externalitzades i amortitzades les despeses principals, la generació d'electricitat nuclear és molt barata i després -ull a la dada- Endesa, Iberdrola i companyia la venen molt més cara en el mercat, mantenint així el seu lucratiu negoci. Heus aquí el per què tot són benediccions per a l'energia nuclear, però sense atrevir-se ningú a construir un nou reactor. I heus aquí el per què volen allargar la vida útil de les existents.

Són les energies renovables cares? Amb l'actual model de primes criticat fins i tot pels ecologistes sí, però

en part es necessiten perquè són relativament noves i necessiten promocionar-se, expandir-se i créixer tecnològicament.

Són les energies renovables cares? Al comparar tots els costos de tots els models no és la més cara, perquè altres fonts externalitzen alguns dels seus costos i també reben subvencions i primes.

L'energia eòlica ja és competitiva i com va indicar al maig passat Nabuo Tanaka, director executiu de la poc ecologista Agència Internacional de l'Energia: "L'energia solar fotovoltaica en les llars serà competitiva en cinc anys. Arribarà a la paritat de la xarxa (quan és tan barat produir-la a casa com comprar-la) l'any 2020, però en països com Espanya es pot arribar-hi fins i tot el 2015". (http://www.elpais.com/articulo/sociedad/anos/energia/solar/casa/sera/competitiva/elpepisc/20100512elpepisc_5/Tes) Per tant, més aviat que tard es podran suprimir les primes en les renovables i, segurament, amb una quantitat de diners menors a la suma dels costos que van generar i generaran altres models energètics (i que també paguem tots), l'estat espanyol comptarà amb una font d'energia inacabable, neta, segura, que no generi residus perillosos, que no necessita assegurar danys per accidents, que no es posa a tremolar quan puja el petroli o el gas, que no provoca canvis climàtics, que no necessita comprar bons d'emissió de carboni, que no és una amenaça per al medi ambient i que no és un dels molts focus de contaminació atmosfèrica... raó per la qual moren a Espanya prematurament i per malalties respiratòries, prop de 22.000 persones a l'any. La salut pública és, un drama per a la societat i una altra despesa externalitzada per a les empreses, que les renovables no generen tret que caigui en el cap d'algu una placa solar o l'hèlix d'un generador eòlic.

I mentre al poble li pugen la tarifa, es posen en dubte les energies renovables i l'estat sufraga altres costos derivats de la generació d'energies brutes; el 2009 Endesa va guanyar 3.430 milions d'euros, Iberdrola 2.824 milions i Gas Natural-Fenosa 1.190. (<http://www.escolar.net/MT/archives/2010/12/el-populismo-electrico.html>) D'aquests 1.190 milions, 126.000 seran per a pagar a Felipe González per aconsellar a Gas Natural-Fenosa o el que és més segur, per a mantenir xerrameques i compadregos amb els seus col·legues del PSOE en la Moncloa i el Congrés. Per aquí seria més fàcil albirar l'increment del "dèficit elèctric" per a entendre la X de la recent pujada tarifària.

Egipte, la xarxa i la revolta

Xavi Roijals

Aquest article l'anava a escriure sobre l'anomenada Llei Sinde, però sobre aquesta llei em sembla que ja se n'ha parlat, es parla i es parlarà molt a molts altres mitjans (i més que en parlarem aquí), i trobo que la qüestió egípcia té uns quants aspectes molt interessants pel que fa a la xarxa Internet en general i a un ús polític i activista de la mateixa. Comencem amb una prèvia i és que la notícia no és, evidentment, que aquestes revolucions àrabs facin servir Facebook i Twitters i coses d'aquestes. La notícia (i quina notícia) és òbviament que les persones de Tunísia, Egipte, etc. ens estan donant una sobirana lliçó de què s'ha de fer amb totes les dictadures polítiques... i econòmiques.

El titular que va saltar als mitjans de comunicació el passat 27 de gener va ser: "Egipte desconnecta la xarxa i els telèfons mòbils". I efectivament, el vell Mubarak sabia que el mitjà de comunicació per excel·lència com es va (auto)organitzar la revolta original tunisina que després s'ha estès a la resta del món àrab, va ser precisament la xarxa Internet. I va preferir simplement desconnectar la xarxa i els telèfons mòbils de tot Egipte, el primer país del món que ho fa. Si ho arriba a fer la Xina, l'Iran, en Chávez, o l'Evo Morales "Occident" hauria posat el crit al cel. Com que ho va fer un com ell, tolerat per les metròpolis europees i americana, doncs aquí no va passar res i se li reclama a aquest senyor que lideri una "transició democràtica".

En tot cas queda clar doncs, un cop més, que les revoltes urbanes del se-

gle XXI s'organitzen via xarxa i ja no s'organitzen ni via una associació conspiradora de malfactors, ni via el comitè central clandestí d'algun partit d'"avantguarda" (una cosa molt retro, o com diuen ara "vintage"). Ja es va veure en el cas espanyol durant les manifestacions (auto)organitzades posteriors a l'11-M que aquestes es van organitzar principalment via cadenes de SMS, webs de lliure publicació a Internet i correus electrònics. Qui hi havia al darrera? gent empenyada, molt empenyada, que es va autoorganitzar sospito que a partir d'alguna petita guspira inicial llibertària. Res a veure amb la teoria oficial conspiranoica de la dreta... Pel que fa a la revolta egípcia, un altre aspecte interessant és que s'ha organitzat sobretot a partir dels grups de Facebook en anglès i àrab "Tots som Khaled Said", creats en homenatge a aquesta jove víctima de la repressió del règim de Mubarak, assassinat el passat juliol, amb prop del mig milió de seguidors en total.

Les primeres mobilitzacions d'aquesta revolució egípcia van ser organitzades des d'aquests grups, amb diverses estratègies per eludir les draconianes lleis d'emergència egípcies.

O sigui, que després de fer tot de recomanacions en aquesta sèrie d'articles que portem sobre que l'ús d'eines com Facebook o Twitter per a organitzar l'activisme no era gaire recomanable, hem tingut als nostres morros dues revolucions dues (de moment, la de Tunísia, la d'Egipte i les que vindran) on s'han fet servir Facebook, Twitter, Youtube, etc. Si, és cert ; i perquè? doncs perquè regla n° 1 del canvi social, si vols canviar les coses necessites el suport de

la gent, i regla n° 2, per tenir el suport de la gent s'ha d'anar allà on la gent està. I on està la gent hores d'ara, quines són les noves places i carrers on la gent es troba i intercanvia informació? a Twitter i a Facebook. Sóc un exagerat? potser, però mireu el cas egipci.

Un altre aspecte ben destacable i del qual penso que n'hauríem de treure algunes lliçons ha estat com es pot respondre des de baix a una apagada de comunicacions com la que va fer el règim de Mubarak. I hi han hagut algunes idees interessants:

a) el retorn als mitjans analògics (back to the 90's): comunicacions via xarxes de ràdioaficionados o bé via telefònica o fax. Fins i tot Google ha tret una aplicació com a interfície de veu a Twitter: truques a un determinat n° de telèfon i ells penjen a Twitter allò que els hi dius. Xarxes com la de Guifi.net podrien ser molt útils si una cosa així passés aquí.

b) "trampejar" la via digital. Via el retorn als mòdems telefònics, passant de l'ADSL. Sí els mòdems aquells

taaaan lents i que fan aquell soroll tan ...característic. Bombardejar els faxos egipcis amb instruccions per connectar-se a Internet en remot via mòdem (com quan feiem servir les primeres connexions que s'havia de trucar per telèfon a un operador extern per poder tenir accés a la xarxa). Fer servir DNS's alternatius com el famós 8.8.8.8 d'un altre cop la pèrdua Google que per cert està reaccionat a la revolució àrab d'una manera més valenta i més atrevida que els timorats Estats Units i Unió Europea. Moltes lliçons els de la revolta àrab, tant pel que fa a lo polític i social, com pel que fa a l'àmbit concret nostre més telemàtic. Estan trobant solucions interessants, populars i enginyoses per acabar amb el bloqueig informatiu.

O sigui que si en teniu un mòdem dels vells temps, conserveu-lo per si de cas, i tingueu un ordinador on estigui configurat pel que pugui passar. I no oblidem mai que, com deia aquell vell adagi: "information wants to be free", la informació vol ser lliure. Sempre.

Informe 2009-2010 de Migreurop

"En les fronteres d'Europa. Controls, confinaments, expulsions"

En el seu segon informe anual sobre les fronteres d'Europa, la xarxa Migreurop se centra en tres qüestions claus del combat que porten les autoritats contra les persones candidates a la migració: els obstacles al seu desplaçament, el confinament i l'expulsió.

Sobre la base d'enquestes pròpies en els llocs investigats, l'informe proporciona exemples dramàtics de les conseqüències de la posada en pràctica d'aquesta guerra contra les persones immigrants, que implica una reculada generalitzada dels drets que protegeixen les llibertats i la integritat de les persones.

Denunciant el procés de "externalització" per la Unió Europea de la seva política migratòria, Migreurop mostra com els països tercers es veuen obligats, sota l'amenaça del qüestionament dels acords de cooperació i d'ajuda al desenvolupament, a readmetre en el seu territori a les persones immigrants expulsades d'Europa i a impedir-los reprendre el viatge cap a les seves fronteres.

De la regió de Calais, a França, a les fronteres de Turquia i del mar Adriàtic, dels paratges de Gibraltar al desert saheliano-saharià i als nous països membres a l'est de la Unió Europea, la subcontractació dels controls migratoris s'efectua en cadena, de vegades molt lluny de la Unió Europea però també en el seu interior, molt en particular quan es tracta de reexpedir de país en país a sol·licitants d'asil considerats indesitjables.

Tota una població d'exiliats es troba així sotmesa, des d'ambdós costats de les fronteres d'Europa, sigui a l'empresonament arbitrari, sigui a un continu vagar i a les vexacions permanents d'un entorn hostil.

En el moment que, per primera vegada des de la seva creació, l'agència Frontex desplega els seus equips militaritzats d'intervenció ràpida per a enfrontar l'afluència "massiva" d'immigrants en la frontera grega com si es tractés d'enemics perillosos, l'informe de Migreurop insisteix que el dret, reconegut en els tractats internacionals, a abandonar tot país i a buscar protecció en un altre lloc, queda sense sentit si les persones candidates a l'emigració o a l'asil són confinades o retengudes en el camí.

Migreurop, "En las fronteras de Europa. Controles, confinamientos, expulsiones" Informe 2009-2010, 144 pàgines. Us el podeu descarregar a: www.migreurop.org/articulo1778.html

Crida per evitar que Plataforma per Catalunya entri als ajuntaments catalans

Unitat contra el Feixisme i el Racisme (UCFR)
www.unitatcontraelfeixisme.org

Amb el rerefons de la crisi, arreu d'Europa els grups feixistes -sovint amagant-se darrera d'una disfressa democràtica- aprofiten la desesperació de la gent per vendre falses "solucions", basades en la xenofòbia

i la por.

Aquest país no és cap excepció. A les recents eleccions autonòmiques, Plataforma per Catalunya -liderada per un home que diu que porta l'àliga al cor, un home que col·labora amb nazis europeus- va treure més de 75.000 vots.

A la gran depressió dels anys 30, els nazis van fer servir mentides antisemites per pujar al poder, amb el resultat de milions de morts a l'Holocaust i a la segona guerra mundial. Ara, les mentides parlen dels musulmans i dels gitanos, però són igual de perilloses i igual de falses.

"Hi ha una invasió migratòria". Fals. La població de fora de la UE ha disminuït en l'últim any en

més de 140.000 persones.

"Els immigrants ens treuen els ajuts". Fals. Els immigrants aporten més a la Seguretat Social del que en reben.

"La immigració porta la delinqüència". Fals. Per exemple, entre 2002 i 2006 la població immigrada es va doblar, però la taxa de criminalitat va caure.

"Gran part dels immigrants musulmans són islamistes fonamentalistes". Fals. Segons un estudi oficial de 2009, el 83 % dels immigrants musulmans eren partidaris d'un estat laic, només un 2% en discrepava. "Els immigrants no s'integren". Fals. Per exemple, cada vegada més persones immigrades s'apunten a cursos de català.

Molta gent es deixa enganyar amb els mites racistes. Encara pitjor, alguns polítics d'altres partits els difonen, per motius electorals. Així, donen respecteabilitat a les tesis dels feixistes i afavoreixen el seu creixement.

Hi ha una alternativa. La gran majoria de la societat catalana rebutja el feixisme: per tal de mobilitzar-la, cal desemmascarar la naturalesa feixista dels dirigents de PxC, alguns dels quals tenen condemnes per actes terroristes i crims d'odi. Hem de trencar els mites racistes que difonen. Així podem treure'ls el suport de la població, i fer-los fora de les institucions i dels mitjans de comunicació. Unitat contra el Feixisme i el Racisme (UCFR), el nou moviment ampli contra l'extrema dreta i les seves idees, aglutina un ampli ventall d'entitats i sectors de la societat catalana amb aquest únic objectiu.

A les eleccions municipals del 22 de maig de 2011, els feixistes volen entrar a consistoris d'arreu de Catalunya. Per aturar-los, necessitem el suport i la participació de persones i col·lectius de tot el país. Necessitem crear unitat contra el feixisme i el racisme a cada poble i comarca.

Dinamita de cervell

Les Cabiles berbers i la seva relació amb els Estats-Nació

Carlos, AP Sevilla

Arran d'un viatge amb uns companys a Algèria, entre altres llocs als departaments de les Cabiles del nord, convidats per membres participants del Congrès Mundial Amazig (CMA), vam tenir l'oportunitat de viure la realitat d'aquest poble. En aquest viatge ens vam entrevistar amb membres del CMA que ens van explicar la història de les lluites de les Cabiles des de la colonització francesa i visitarem llocs emblemàtics. D'altra banda vam tenir reunions amb el Mouvement pour l'Autonomie de la Kabylie (MAK) de línia nacionalista i amb un delegat del moviment ARS, sorgit en el 2001, basat en les antigues tradicions tribals col·lectives, les quals potenciaven les assemblees de barri, resolien els problemes de la comunitat, etc., funcionant en paral·lel a l'Estat. Aquest moviment funcionava sobre bases de consens entre les delegacions de les tres províncies de la Kabília. Finalment vam tenir trobades amb la societat civil, i amb els col·lectius de joves.

La base igualitària de funcionament de les Cabiles

El poble berber pertany al grup caucàsic d'origen camita, indígena del nord de Àfrica i amb una llengua pròpia. Les Cabiles són un dels grups pertanyents a aquest poble. Es tracta de societats segmentàries i patrilineals, basades en el dret comunal. La possessió de la terra té un caràcter mixt: propietat privada al costat de possessions comunals. La base de la seva organització és la comuna local que es compon d'algunes famílies indivises que reconeixen la seva comunitat d'origen. El govern l'exerceix la "jema" o assemblea, al cap de la qual hi ha un alcalde facultat per a designar als inspectors. El poder real d'aquest és gairebé nul i la seva autoritat és suplantada pels "sofs": agrupacions comercials, polítiques o d'altra índole.

Els llogarets s'agrupen en clans o tribus. Diversos clans constitueixen una federació i varies d'aquestes es poden unir en una lliga amb funcions de defensa. Les Cabiles no distingeixen autoritat fora del llogaret. Les decisions de l'assemblea es prenen per unanimitat. Molts treballs es realitzen en comú: els camins, les fonts, les defenses contra incursions, etc; recorren a l'ajuda per als cultius i recol·leccions.

La independència i el seu honor, per a ells són sagrats. Les Cabiles van ser estudiades per investigadors francesos principalment: Hanoteau i Letourneau "La Kabylie" (1883), Durkheim i altres. Tant Ibn Jaldun en el segle XIV com Torquellville mes endavant les estudien comparant-les amb les societats feudals de l'edat mitja europea. El poder central en el nord de Àfrica no s'aguantava, s'enfonsava amb

la presència d'aquestes societats, no depenien de jerarquies, al contrari de les societats feudals de l'època en les quals els escalonaments de l'honor i del poder estaven jerarquizats. E. Gellner precisa que la democràcia en aquestes tribus no se sustenta en nocions ideològiques sinó que suposa una democràcia estructural basada en la segmentació de la societat i en un caràcter de marginalisme respecte al poder central. L'antropòleg David M. Hart apunta que els seus sistemes segmentaris i d'aliances contenen per separat, tendències igualitàries i involuntàries que, no obstant això, s'oposen a la creació d'autoritats polítiques permanents.

Les comunitats berbers com a espais dissidents

Durant segles el Magrib ha estat dividit en dues zones diferenciades: el territori sota l'autoritat central de la dinastia regnant, i l'habitat per les tribus dissidents. La frontera era mòbil i fluctuant. El territori del rei era àrab i les tribus rebels eren berberòfones. Aquestes, situades en zones muntanyenques o desèrtiques, s'oposaven a pagar impostos. Així, abans de l'arribada dels europeus existien dos poders enfrontats mútuament.

Les tropes franceses van aprofitar aquesta circumstància: dividir per a regnar. Quan aconseguíen sotmetre a una tribu la utilitzaven contra altra veïna. Amb tot, els berbers eren admirats pels militars francesos per les seves idees democràtiques i igualitàries. Els francesos van adoptar una política indigenista d'assimilació a llarg termini ja abans de la pacificació: reformes en el dret consuetudinari i creació d'escoles franco-berbers per al seu afranecament. Com a conseqüència, el Consell Comunal perd el seu caràcter democràtic: les decisions es prenen en les oficines d'assumptes indígenes.

Malgrat els enfrontaments dels francesos amb les revoltes en les Cabiles i la resistència de les tribus de l'Àlta, les idees mitiques que els oficials francesos i els autors estudiosos d'aquestes tribus tenien van persistir fins que els assimilacionistes es van veure defraudats pel conservadorisme dels amazighs, fortament apegats als seus costums i cànons.

La independència dels països del Magrib accentua la repressió contra els berbers

Amb l'arribada de la independència del Marroc i Algèria, els berbers van ser agredits i reprimits violentament. En el Marroc es va deslligar una violenta repressió en el Rif en els anys 1958 i 59, quan els rifenys es van revoltar contra el programa de marginació política del nord per part del govern del partit en el poder, l'Istiqal, d'ideologia àrabo-islàmica tractant-los de separatistes. En realitat

l'espurna que va encendre el naixement nacionalista àrab-musulmà marroquí en els centres urbans va ser la conversió d'alguns individus berbers al cristianisme per part de franciscans o pares blancs, missioners catòlics. Per això, joves polititzats van constituir en 1927, després de la rendició del líder rifeny Abdelkrim, una associació, "la Lliga marroquina" amb la finalitat de combatre la temptativa d'evangelització dels berbers. Aquests joves van ser el nucli de la primera associació política marroquina, el Comitè d'Acció Marroquina, mes tard convertit en partit polític, artífex de la lluita política per la independència del Marroc.

Quan aquesta s'aconsegueix els seus militants van dictar la supressió del dret consuetudinari com si fos una creació colonial, tancant les escoles franco-berbers mentre es van conservar les escoles franco-àrabs. A Algèria, des dels primers mesos de la independència, la Kabília, que reclamava un fort protagonisme en la victòria contra el colonialisme (els morts en la guerra eren majoritàriament berbers), també es va sentir agredida. Amb el cop militar protagonitzat per Ben Bella i Bumedian, introductors de l'hegemonia política sota un únic partit, el FLN, es va cometre un genocidi contra els revoltats de la Kabília.

En els primers anys de la independència ens trobem com en els Estats del Magrib, les èlits governants sorgides del moviment nacionalista i amb principis democràtics, van ser desacreditades per aquestes actuacions. En l'actualitat, la Unió del Magrib Àrab, formada pels 5 països del nord de Àfrica (Algèria, Líbia, Marroc, Mauritània i Tunísia), no aconsegueix aglutinar voluntats com una destinació comuna entorn de la defensa dels seus interessos econòmics, sobretot quan comparteixen una sola llengua oficial, l'àrab clàssic, professen una sola religió, l'Islam Malekita, i tenen uns sistemes polítics autoritaris molt semblants

Això és així doncs tracten d'aniquilar les diversitats buscant l'estat monocolor, homogeni i sotmès; l'assimilació de totes les peculiaritats amb la finalitat de conformar-se artificialment en la ideologia de l'Estat-Nació.

Sense reconeixement de la realitat amazigh, no hi haurà veritable democràcia al Magrib

És difícil que la democràcia sigui una realitat en el Magrib mentre els seus estats no assumeixin de manera sincera l'element Amazigh, destacant referent a això el lligat civilitzacional i, sobretot, rectificant i revisant la seva història, amb la finalitat de reconciliar-se amb si mateixos; reconeixent posteriorment l'evident lluita dels amazighs per la independència. Si ara tenen conflictes interns, més acusats a Algèria, és el resultat de les profundes contradiccions del model Estat-Nació, que es vol mantenir costi el que costi, en detriment d'una veritable obertura democràtica.

Segons Camille Lacoste, el rebuig actual tant a l'islamisme com al manteniment del poder militar com sistemes dictatorials per part dels cabilenys, no es deu a un particularisme berber, ni ha una tebiesa religiosa, ni a una millor situació econòmica de la Kabília, sinó, mes bé, a una indiscutible adhesió tradicional a idees igualitàries. Des dels anys 70, els partits nacionals i sobretot les esquerres van apostar per una activitat política d'arabització segons els preceptes de l'arabisme, amb fonaments en la llengua i amb separació de connotacions religioses, partint de que els arabòfons són àrabs; això es va convertir en una croada contra el berberisme. Es van utilitzar tots els elements al seu abast: amb l'escolarització fins a l'últim racó, intensificant el teixit administratiu, els mitjans de comunicació s'expressaven principalment en àrab i en menor mesura en francès, es controlaven les activitats culturals i la producció literària i tant en els mitjans com en les reunions polítiques no es deixava lloc al berber.

Tota aquesta política d'aculturació i assimilació passiva anava en paral·lel a la marginació de les zones de domini

berberòfon, dels projectes de desenvolupament regional. Com resultat d'això aquests territoris van passar a ser un dels principals focus d'emigrants cap a l'Europa occidental, la qual cosa suposa que els emigrants tant rifenys com susis i cabilenys segueixen ingressant grans sumes de divises en les arques de l'Estat.

La resistència amazigh com a element de potenciació de la democràcia

Amb tot, els berbers no donen el seu braç a torçar a pesar d'aquesta marginació i exclusió del panorama socio-polític magrebí. Segueixen sorgint accions de defensa i promoció del tamazigh, creant-se moviments populars com a la Kabília. A Algèria, des de la prohibició de la conferència de Moulud Mammeri sobre la poesia cabilenya se succeeixen manifestacions d'estudiants que desemboquen en una vaga general en la primavera de 1980. Aquests esdeveniments desencadenen la creació del Moviment Cultural Berber (MCB) del qual es va derivar un partit polític: L'Agrupació per a la Cultura i la Democràcia el 1989. Al mateix temps es reactiva el principal partit de l'oposició, Front de Forces Socialistes (FFS), encapçalat per Hocime Ait Ahmed, líder carismàtic de la revolució algeriana, el qual, en el seu programa polític, introdueix la qüestió lingüística berber. Els dos partits manifesten el seu rebuig tant al règim policlaco-militar com a l'adveniment d'una república integris-

ta.

En els últims anys s'han multiplicat accions en pro dels drets berbers amb mobilitzacions populars reivindicant l'oficialitat del tamazigh com llengua nacional tractant al mateix temps de no convertir-se en boc expiatori d'algun acord de repartiment de poder entre militars i islamistes, fet que es va produir en el seu moment. Les mobilitzacions van aconseguir la inclusió del tamazigh en les universitats de Tizi-Uzu i de Byaya el 1991. Les manifestacions d'estudiants van provocar la creació per les autoritats el 1995 d'un Alt Comissionat del Tamazigh a favor de prendre mesures per a l'ensenyament de la llengua berber.

En el Marroc els empresonaments de militants per reivindicacions a favor del tamazigh provoquen un moviment de solidaritat internacional que culmina amb la inclusió dels idiomes berbers en l'ensenyament primari per decisió del monarca Hassan II, però sense resultats reals fins al moment. Tot i la introducció de la llengua en l'ensenyament i, de forma tímida en els mitjans de comunicació per part de Mohamed V, tot això es fa de forma molt controlada per part del govern. Aquestes respostes desilusionants reflecteixen les reticències del poder estatal i dels partits polítics cap a la qüestió tamazigh traduídes en un còmplice silenci mediàtic sobre la celebració de les trobades que realitza el Congrés Mundial Amazigh.

Segons Salem Chaker els magribins guanyarien amb assumir la cultura tamazigh, acceptant la seva complexitat, diversitat i riquesa. S'hauria de treballar a favor d'una veritable democràcia, re-

cuperant tradicions històriques, en un intent d'adaptar la tradició a la modernitat. Per a Mohamed Arkoun, expert en el Magrib, la derivació cap a un Islam militant i mitològic i un arabisme abstracte i intolerant, han retardat fins als nostres dies la reevaluació crítica dels components històrics, sociològics i antropològics de les societats magribines. Així, en comptes de prendre en compte el "substrat" berber, encara viu, han preferit insistir, exclusivament, sobre el caràcter àrab i islàmic de les identitats "nacionals", artificialment diferenciades, per a poder millor assentar les legitimitats polítiques dels Estats del Magrib.

Tunísia: Un poble inesperat enderroca un tirà

Santiago Alba Rico

Els tunisians perden la por i desco-breixen un poder que ignoraven posseir. Després de 28 dies de revoltes, un poble del que ningú esperava res ha enderrocat al dictador que se sentia més segur, amb suport sense reserves que tenia per part de la UE i EEUU i abrigallat en la foscor pels mitjans occidentals.

Zine el Abdin Ben Ali va fugir el divendres 14 de gener de Tunísia empès per una població que havia descobert, dia a dia, un poder que ignorava posseir. Un incident tràgic, però menor (un jove llicenciat en atur es va calar foc com acció de protesta pel fet que la policia el va requisar la seva parada de venda de verdures i fruita) va encendre l'espurna acumulada durant dècades de frustra-

ció econòmica i política i ningú ha pogut detenir-la.

El 12 de gener per la tarda, quan l'ona de protestes havia ja trencat contra el centre de la capital, el dictador va tractar de neutralitzar l'amenaça prometenent abandonar el càrrec el 2014, aixecar la censura i concedir llibertats polítiques. Però era ja massa tard. "66 morts és un preu molt car a canvi de youtube", deien els bloguers en la xarxa.

El dia 14 al matí, la popular avinguda Burguiba, en el centre de la ciutat, es va omplir d'una multitud que protestava enfront del Ministeri de l'Interior. Estudiants, desocupats, intel·lectuals, artesans, joves i vells, homes i dones, deixaven clar que havien perdut la por i que no estaven disposats a acceptar res que no fós la sortida del dictador.

Si dies abans s'havia vist cremar la fotografia de Ben Ali, les consignes dels

ciutadans, alguns pujats en les finestres del terrorífic ministeri, deixaven clar el seu propòsit: "Ben Ali c'est fini", "Assassi", "No ens anirem fins que Ben Ali no marxi".

Conscients de la seva força

Un mes abans, aquestes mateixes persones pronunciaven el nom de Ben Ali en veu baixa i mai davant més de tres persones. Ara exigien a crits la seva partida, conscients de la seva força, onejant la bandera del país i entonant un himne nacional de sobte subversiu: "morirem perquè la pàtria visqui".

Quan la policia va començar a carregar i de seguida a disparar, els joves es tornaven, reprenien el cant i es donaven ànims uns a altres per a tornar a la batalla. Ningú va invocar a Al·là sinó a la pàtria, la decència, la democràcia.

Mentre, en altres llocs de la ciutat es produïen saquejos i incendis, furor justicier d'un vandalisme en realitat ben dirigit: eren les luxoses mansions dels Trabelsi, la família política de Ben Ali, les que cremaven. El clan mafiós dels Trabelsi, com els cables de Wikileaks ho descriuen, era el blanc de la ira

popular.

"Retorneu-nos els nostres diners", cridava aquesta majoria fins a avui aixafada, exclosa al mateix temps dels recursos i de les decisions. Avui es mantenen sens dubte les incerteses. Mohammed Ghanoushi, president interí, era el primer ministre de Ben Ali. La UE i els

EEUU vigilaran de prop. Però a Tunísia ha passat un miracle molt rar: el poble menys esperat ha enderrocat al tirà més inqüestionat.

No hi ha tornada enrere quan es deixa de creure en els Reis Mags. Tampoc quan es descobreix en un el poder de la dignitat humana.

Contraanuncis

Save the children en els nostres centres educatius. El negoci de la solidaritat

Jonatan Garrido. Professor de EOI a Formentera i anterior professor de secundària en diferents instituts de Balears

La campanya de recaptació de fons quilòmetres de solidaritat que l'ONG Save the Children porta a terme en les nostres escoles i instituts és una bona mostra de l'actuar adocrinatori i alienant amb el qual aquest tipus d'organitzacions manipulen les nostres ments. També és una mostra dels continguts encoratjats, adocrinatoris i irreflexius amb els quals es bombardeja als alumnes en els centres educatius.

Aquesta campanya consisteix en la ridícula que nens i adolescents donin voltes a la pista del centre escolar i paguin una mínima quantitat de diners: 50 cèntims o un euro normalment per cada volta realitzada. D'aquesta forma es crea en els alumnes la idea que la solidaritat és merament una qüestió econòmica, deixant fora del seu ideari imaginari la possibilitat d'un compromís individual i social que pugui materialitzar-se en una actitud de lluita contra la injustícia i la discriminació social. Aquests espectacles circenses es porten a terme amb una cobertura mediàtica de la qual sol ser còmplice la premsa local (1), que completa les imatges publicades en les portades i contraportades dels seus diaris amb titulars com "solidaritat a un euro el metre", "els nens corren per altres nens", "solidaritat amb altres nens", etc... Per cert, darrere d'aquests espectacles deplorables sol haver-hi polítics locals, la qual cosa produeix un cert fuffo que ens induïx a ensumar el fet que aquestes activitats en els centres públics s'utilitzin per a guanyar influència política (2).

Aquest any la campanya pseudosolidària realitzada per Save the Children se centra a Haití. Un país on, per cert, l'ajuda internacional promesa i els fons recollits no estan arribant ni beneficiant als damnificats, i on el cisma que s'obre entre els cooperants internacionals i la població és cada vegada major (3). Una cosa que sol ocórrer en les zones en les quals aquestes organitzacions actuen, on l'estil de vida sumptuós dels seus cooperants i la percepció en la població que aquells que suposadament haurien d'ajudar-los estan fent tot el contrari, arriba, de vegades, a produir indignació i furor (4).

No obstant això, aquesta realitat no impedeix que organitzacions com aquesta segueixin fomentant la falsa idea de l'efectivitat de l'ajuda humanitària. Com professor en un institut eivissenc on fa tres anys vaig presenciar de primera mà la campanya d'aquesta organització, que llavors se centrava en el Congo, vaig tenir la desagradable experiència d'haver d'escollir com els nens em retreien l'inconvenient que era per no expressar la meua solidaritat pagant. Actitud totalment comprensible doncs, segons aquesta concepció de la solidaritat, fomentadora de l'ego i mercantilista que s'indueix des de les institucions docents, és més solidari el que més paga.

Aquesta visió de la solidaritat com un comerç, comerç amb les consciències

entre altres coses, va aparellada amb l'ocultació de la realitat política, social i econòmica que produeix l'exploació i la violència que sofreixen els pobres en el Tercer Món. Quan ens enfrontem a situacions terribles com les que sofreix la gent en el Congo, on la població pateix una violència atroz (sexual en moltes ocasions amb procediments que inclouen l'ús d'utensilis punxents amb els quals es penetra a les dones anal i vaginalment) perquè nosaltres ens puguem dedicar a fer el ximple jugant amb el mòbil, el cinisme d'aquest adocrinament alienant amb els que es troben encara en fase de maduració mental resulta especialment repudiable.

Qui llavors hagués donat un cop d'ull a les pàgines web d'aquesta organització hauria pogut trobar fàcilment una pàgina anomenada beneficis a empreses, en la qual sense dissimular ni fer cap objecció s'anunciaven els beneficis fiscals, de vendes i d'integració en el mercat que l'organització proporciona a les empreses que la subvencionen (6). Igual que succeeix amb tantes altres ONGs, podem trobar en les pàgines web d'aquesta organització la llista de les empreses que, a canvi de donacions, es beneficien del rentat d'imatge que l'organització els facilita. Encara que moltes d'aquestes empreses no respecten els drets dels treballadors, tenen actius en paradisos fiscals, no respecten les normes de protecció mediambiental, utilitzen esclavitud infantil en el Tercer Món, etc, gràcies a la labor blanqueadora de l'ONG aconseguen un lloc com empresa solidària, respectuosa amb el medi ambient, caritativa, etc, en el panteó de la solidaritat comercial (7).

Malgrat que la majoria de les principals ONGs reben fons públics, no existeix actualment cap forma de control públic sobre la gestió que fan dels mateixos. L'única manera de tenir accés a tal gestió són les dades que elles mateixes proporcionen i les auditorias privades (8). Per altra banda, la política d'aquestes organitzacions passa per practicar una suposada neutralitat política en les zones on

actuen, una cosa que no és altra cosa que rentar-se les mans davant la injustícia, el sofriment i la misèria produït pels interessos econòmics d'Occident en els països pobres (9).

Aquesta neutralitat significa que, mentre estigui actuant en una zona conflictiva, l'organització no mourà un dit per tal de col·laborar a la resolució del conflicte. Traslladada als nostres centres educatius, aquesta suposada neutralitat política no és més que una màscara hipòcrita per a fer polítiques barates, una forma d'ocultar la realitat, que justifica la imatge del món neutral, apolític i light que es transmet als alumnes en les escoles. Un món en el qual les institucions de govern estan al servei del bé comú i els polítics són éssers autònoms del poder del capital, qui es preocupen per sobre de tot del bé comú al servei del poble. Ja sigui per omissió de la realitat o per deformació de la mateixa, aquesta és la idea sobre la societat que vivim que es transmet als alumnes en els centres docents (10). La misèria d'aparèixer com centre solidari en la premsa local porta a les juntes directives d'escoles i instituts a permetre aquestes activitats. En els centres educatius tot el món calla i aguanta la realitat que es viu diàriament. Possiblement bastaria amb un poc de pressió dels professors i APAs sobre els òrgans de direcció del centre (Consell Escolar, claustre, etc...) per a acabar amb aquests espectacles vergonyosos. No obstant això, ja sigui per ignorància, por o comoditat, en els instituts i escoles ningú diu res.

Notes:

(1) Amb data 11-12-2008 vaig enviar al Diari d'Eivissa una carta al director explicant-li aquest tipus de coses de les quals parlo en el present escrit. El diari no solament no va publicar la

carta sinó que, a més, ha continuat anunciant aquestes activitats a so de bombo i platerets.

(2) Dels dos centres educatius d'Eivissa en els quals, segons tinc constància, s'han realitzat aquestes activitats de recaptació de fons, puc dir que el director d'un, un Col·legi Públic, és un destacat líder del PSOE local, mentre que la professora que les organitza en un institut de la ciutat d'Eivissa és parent proper de l'anterior president del PP eivissenc, Pere Palau.

(3) Segons informacions de la cadena de televisió AL-Jazeera.

(4) Vegi's La Doctrina del Xoc de Naomi Klein. Pàgs 525-526 Editorial Paidós Vegi's també el dossier A qui beneficia l'acció humanitària? en el número de desembre de 2008 de Le Monde Diplomatique.

(5) Com és sabut la causa de la guerra civil en el Congo i dels sofriments de la població és deu als intents de les multinacionals per apropiarse dels recursos minerals existents en aquest país. Especialment del coltán, un mineral que s'utilitza en la fabricació d'aparells elec-

trònics i de telèfons mòbils.

(6) Aquesta pàgina web posteriorment va ser modificada per una altra més light, no obstant això ha estat penjada en les pàgines d'aquesta organització com demostració en el document que adjunto en el meu article a Kaos en la Red: <http://www.kaosenlared.net/noticia/save-the-children-nuestros-centros-educativos-negocio-in-solidaridad> Pot ser que el lector d'aquest article que doni un cop d'ull se sorprengui del descaro amb el qual de vegades arriben a actuar aquestes organitzacions.

(7) Esment especial mereix la campanya que aquesta ONG està portant a terme en col·laboració amb Ikea, empresa que manté una imatge d'entitat solidària i respectuosa amb el medi ambient gràcies a les seves campanyes publicitàries i la labor d'algunes d'aquestes organitzacions, mentre que, segons un informe de Oxfam Bèlgica (en ocasions fins i tot serveixen d'alguna cosa aquestes organitzacions encara que no sigui de molt en comparació dels diners que manegen) està servint-se d'exploació infantil en el Tercer Món.

(8) Aquesta organització es regeix pel certificat de qualitat ISO 9001: 2008 que es refereix a gestió comercial i eficàcia mercantil.

(9) Segons paraules del director gerent de Save the Children, Rudy von Bernuth, el 2005: "Estem en 120 països. El fet que estiguem allí abans que el conflicte comenci i després que acabi ens ajuda a mantenir la nostra neutralitat, una cosa crucial per a la seguretat" Vegi's l'article de Rano Farooq, Where the Money is? <http://www.un-ngls.org/orf/cso/cso9/where.htm>

(10) A manera d'exemple puc dir que en una ocasió vaig presentar a la Comissió Mediambiental de l'institut en el qual treballava un projecte de jornades sobre globalització i pensament únic. La resposta va ser un No rotund sota l'argument que això era política i no volien llios, fins i tot vaig arribar a escoltar a un membre de la mateixa dir que tenien pares del PP i no volien problemes. En cap dels tres instituts en els quals vaig treballar en la illa d'Eivissa, vaig poder aconseguir convèncer als professors perquè realitzessin una activitat d'aquest tipus.

Mossos d'esquadra, repressió industrial i "peu de porta"

A propòsit del desallotjament de la Casa de la Vaga el 22 de gener a Barcelona

**Carlos García, Secretari
Comunicació CGT Catalunya**

Ja tenim aquí a la dreta mediocre, autoritària, territorialment acomplexada i, per descomptat, agenollada al capital, la propietat privada i ben acompanyada per les forces repressives. Igual que l'altra d'abans però amb menys vergonya.

Això és el que li espera a la societat catalana en els propers 4 (i previsiblement 8) anys. Una policia a la qual se li dona màniga ampla, que actua disciplinadament als mandats dels buròcrates amb la contundència pròpia dels kinkis que componen la brigada mòbil i altres cossos de repressió de "elit". La ridícula absoluta que va intentar fa l'anterior conseller d'Interior, traient un codi ètic d'actuació policial ajustada, com a mínim a la hipocresia del sistema liberal, i la posterior insubmissió absoluta del cos de policia autonòmica, dona a la ciutadania una idea molt aproximada del nivell democràtic dels agents autonòmics, que no volen tancar cap porta per poder reprimir al fil de la llei. Res d'ètica, res d'humanitat: només llei però només quan els interessis és clar!

La democràcia cada vegada es perd més en l'adversitat, fins convertir-se en una mala caricatura de la cara d'un pallsos. Exagerada, excessivament maquillada, i que deixa una sensació sinistra entre la por i el riure. Una mostra d'això és l'actuació del dissabte 22 de gener en els multicines de via Laietana.

Davant d'una assemblea per informar sobre la Vaga General, que la nostra estimada constitució defensa a capa i espasa (havia d'estar mirant a una altra banda...), uns senyors i senyores que són garants de la propietat privada, davant d'una jutgessa que es renta les mans, procedeixen a muntar un dispositiu, preparat en principi per acovardir, però que amb el pas de les hores es va convertir en un centre de repressió industrial. El que va passar en aquest centre és un fidel reflex de la malaltia social que patim,

en part per la nostra impotència i en part per l'alienació imperant. Millor serà no pensar-ho, jels esquingos de cervell són extremadament dolorosos!

En el cinema, que pretenia ser la seu de l'Assemblea de Barcelona, (una plataforma unitària on barris, partits d'esquerra, sindicats, teixit associatiu i organitzacions anticapitalistes en general, prenen decisions de manera assembleària), per convertir-lo en un espai de debat i defensa dels drets socials (àmpliament defenestrats pels grans mercats i capitals) es va convertir finalment en una expressió claríssima de la repressió institucionalitzada al més pur estil capitalista.

En una ocasió vaig tenir la gran sort de conèixer a Carlos Beristain, brigadista de PBI (Brigades Internacionals de Pau, per les seves sigles en anglès) i professor especialista en implicacions psicològiques de la repressió. Ell va parlar sobre el "peu de porta" o sobre com la segmentació del procés repressiu, porta a una irresponsabilització per part dels victimaris i una major eficiència repressiva per l'al·leugeriment psicològic que això comporta per a ells i elles. Hi ha una psicologia de la víctima però existeix, també, una psicologia per al victimari. El primer rep integra la repressió, el segon segmenta la repressió, la reparteix, la socialització, la reelabora i l'executa amb tota naturalitat. Només està complint ordres...

La repressió per legitimar-se i mantenir-se necessita algunes coses bàsiques: algú que de l'ordre de reprimir, una estructura repressiva encara que sigui senzilla, la por dels reprimits i molts mecanismes de desresponsabilització.

Tenim a la burocràcia política que dona l'ordre, a l'autoritat judicial que s'inhibeix, al comandament policial que planifica i una sèrie d'agents que respon de manera estructurada i planificada.

En aquest últim cas va resultar "sorprenent" com les tasques es subdividien. En això precisament consisteix el peu de porta. Els membres de la força repressiva vestits de paisà compleixen una funció,

els alts càrrecs d'interior altra, els caporals i sergents, una altra i per descomptat l'agent de la policia de la brigada mòbil, encaputxat i sense número de placa visible, fa una part igual d'important o igual d'insignificant (segons es miri) que totes les altres. Era curiós veure com entre els mateixos uniformats, es mantenia la regla bàsica del peu de porta: Que el procés repressiu no fos seguit totalment per cap dels agents sota cap concepte. Uns actuaven amb contundència retirant als assistents amb una força desmesurada, mentre el caporal assenyalava amb el dit al proper reprimat o reprimida. El terror ha d'existir perquè la repressió sigui fàcil. Si aquesta no sembla passarem a empijorrar (més) la repressió. I així va ser, perquè els i les allí presents van mostrar fermesa i no renunciar a la seva dignitat fins al final.

La resistència passiva als agents, quan ja portaven una cinquantena de persones desallotjades, era motiu suficient per augmentar la pressió sobre els re-

presaliats. Ja no és un "acompanyament contundent" i ja no era només qüestió de desallotjar, ara es tracta de funcionar industrialment, desallotjar més ràpid per acabar abans amb el "problema" i obtenir més beneficis. L'actuació era seqüencial i contínua.

Ja no es desallotja d'un en un, sinó que es desallotgen diversos i diverses manifestants al mateix temps, per desviar l'atenció i que els 400 ulls que miren i denuncien amb crits cada abús de poder tinguin diversos fronts on vigilar. Un desallotjament industrial és un espectacle lamentable que no recomano presenciar a ningú, si no és per observar com el capitalisme reprimeix amb la seva pròpia doctrina i dogmes. És sens dubte abominable veure en aquest microespai una mostra tan representativa del que en altres espais se'ns presenta tan difuminades.

Un cop arrossegats per terra, insultats/ des, vexats... toca el registre. Aquests són uns altres agents diferents, amb poca informació del que està passant allà dins però molt "convençuts" del seu treball. Aquests i aquestes et reforcen el braç per demanar-te la documentació, i si no la troben et pressionen més i més. Fins i tot quan la troben continuen, perquè ja no es tracta de desallotjar. Persones cridant pels cops de la policia, botes sobre el coll d'algunes companyes i companys, més insults amb voluntat de minar la moral, amenaces de detenció sense motiu, caps colpejades contra murs, un com no callis "et vaig a escalfar" o un "et vols anar calent i detingut pallsos?". Persones a les que obliguen a treure's els mitjons per continuar amb la humiliació, objectes "confiscats" sense que s'hagi aixecat cap acta.

La zona del rebedor dels multicines va ser un limbe de la legalitat, una bretxa en la llei, una ofensa a petita escala si es vol, a la convenció dels drets humans, un nou insult a les persones que encara creuen que existeix la democràcia. Aquestes i aquests ciutadans han de saber que l'estratègia de terror, amb o sense CIU,

sempre ha estat la mateixa i sempre s'ha torturat per part de tots els cossos de seguretat de l'estat, com estem veient a més, amb traïdoria i planificadament.

La tercera fase, consisteix en humiliar encara més, i evidentment el realitza un altre grup diferent de policies. Aquests utilitzen la barra del antigament era una botiga de crispets i caramels per a muntar una oficina mòbil d'identificació massiva d'innocents. 3 llargues cues de persones amb cara d'estupefacció, de manera surrealista de la situació, es miren entre si esperant a ser identificats i fixats, altres i altres als que ja coneixen de "altres vegades" se salten aquesta part però esperen igual a sortir, la seqüència no ha de fallar. Una fitxa, unes quantes preguntes, poc mirar a la cara i molt a la pantalla del portàtil. Esborrar les fotos dels telèfons mòbils (encara que no tingui res a veure amb l'acció policial i ni tan sols amb la manifestació prèvia), esborrar llistes de contactes en aquests mòbils o deixar persones sense identificació i sense permetre que recullin les seves coses, quedar-se amb alguna cosa bonica o útil...

Un altre grup, després de tot això et torna el que consideren oportú i no et queixis que "et porto al davant" en un perfecte castellà, t'insulten una mica més, mentre altres l'esperen a la porta per acompanyar-te al cordó policial. Mentrestant en una de les 2 línies de furgonetes alguns i algunes agents reposen forces menjant i bevent alguna cosa. Al cap i a la fi avui s'han guanyat el sou i jque hòsties! Que a un no li donen màniga ampla des de, fa ja, dues setmanes!

Al cap de 2 dies trucada perquè "algú" ha trobat part de les teves coses a terra, davant del cinema. Algunes coses estan, altres no. Toca anar a denunciar per evitar muntatges i que el 27 de gener no aprofitessin per enviar-te al calabós per sortir al carrer...

Fi del desallotjament industrial.

* Fotografies de l'article: Jordi Borràs

> EL FAR

Cultura i Revolució:

4) Els Ateneus

Ferran Aisa

La premsa, a primers d'agost de 1936, anunciava que els dos ateneus obrers més importants de Barcelona estaven fent gestions per unificar-se. El projecte significava la fusió de l'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP) i de l'Ateneu Polytechnicum (AP) amb la intenció de crear una mena de Club Obrer dintre del camp de la cultura popular. Naturalment les vicissituds de la guerra ho van impedir i la derrota republicana ho va ajornar sine die. Malgrat que no es va arribar a realitzar aquesta fusió, la col·laboració entre les

dues entitats culturals es va materialitzar en moltes iniciatives comunes antifeixistes. Els dos ateneus van col·laborar a les tasques de la revolució, i tant l'AEP com l'AP van continuar essent centres de formació per a joves i per a adults, així sí limitats a les circumstàncies marcades per la guerra. Totes dues entitats van col·laborar estretament en els diversos organismes d'ensenyament com foren el CENU i la Universitat Popular. Per exemple a les aules de l'AEP s'impartien classes per formar puericultores destinades a les nombroses guarderies que es van crear a Barcelona, moltes d'elles situades a les mateixes fàbriques on treballaven les mares dels infants; i a les sales

de l'AP es preparaven joves amb estudis per a fer de professors de la Universitat Popular.

L'AEP va prosseguir, a més, realitzant tota mena d'activitats culturals i socials, que la va mantenir present a primera línia com un dels centres més importants de la societat antifeixista. L'Ateneu Barcelonès, per la seva banda, fou ocupat en un primer moment per comitès de la CNT-FAI, però, a través del pacte de col·laboració entre els anarquistes i els partits polítics, li fou cedit el local a la Generalitat que el va intervenir i va nomenar Joaquim Borralleras delegat provisional de la institució de govern de Catalunya a l'entitat i a la seva biblioteca.

En un Decret de 27 d'octubre de 1936, signat per Tarradellas, l'Ateneu es posava a disposició del poble i la seva biblioteca esdevenia pública: «La Generalitat, obrint les portes de l'Ateneu al poble, hi vincularà aquelles organitzacions literàries més apropiades per a impulsar, sota l'autoritat de la Generalitat i d'acord amb l'esperit del temps, l'ambient que féu d'aquella casa una institució incomparable». La premsa obrera es va fer ressò d'aquest fet d'intervenció de la Generalitat, A Treball, portaveu del PSUC, es podia llegir: «A l'Ateneu Barcelonès també hi ha entrat el torb depurador de la Revolució. (...) L'Ateneu Barcelonès, d'ara endavant a d'ésser un rusc d'activitats ideològiques dins la seriositat exigida pel seu caràcter de laboratori espiritual. (...) Les portes de l'Ateneu ben obertes! Ben obertes, sobretot, als obrers, els quals podran aprofitar-se del cabal de la ciència dels seus vuitanta mil volums per tal de posar-la al servei, a través de llur sentit de classe, del poble que fins ara la tenia interdicta i la rebia camuflada per tants lacais del règim burgès que hem trasbalsat».

Els Comitès Revolucionaris van promoure també l'aparició d'ateneus a totes les barriades i a la majoria de pobles de Catalunya. La cultura va ser considerada un front tant important com l'economia o la milícia. Grans col·laboradors de la nova societat, que s'anava bastint, foren els joves que ingressaven voluntàriament a les Joventuts Libertàries, els quals es dedicaven tant a organitzar tasques culturals (xerrades, teatre, cinema) com activitats lúdiques (balls, festes o excursions naturistes); i, a més, hi foren fonamentals alhora de crear biblioteques, cooperatives, centres de solidaritat social o de fomentar campanyes d'alfabetització. Durant els primers mesos de la revolució van aparèixer nombrosos centres culturals racionalistes o ateneus llibertaris, que se sumaren als que ja existien, entre els principals de Barcelona i rodalies hi havia els següents: Guinardó, Clot, Farros, Poble Nou, Sans, Sagrera, Cultura i Libertat del Carmel, Los Indomables, Acció i Progrés, Rebeldes, Pro Esperanto i Cultura, Pro Cultura Eliseo Reclus, Antorcha, Cultura i Acció, Floreal, Grup Cultura de les Cases Barates, Pau i Amor

d'Hospitalet, La Torrassa, Cultura Libertaria de Badalona, Casa del Poble de Gramenet del Besòs, Idea i Cultura de Sabadell, etc.

* Nota: les il·lustracions d'aquest article són de l'arxiu de l'Ateneu Enciclopèdic Popular

Sóc un jove fracassat

Arcadi

Estic una mica cansat de veure exemples d'exitosos joves emprenedors en els mitjans de comunicació, i més ara en temps de crisi, on ens mostren les seves enginyoses estratègies mercantilistes per tal de superar-la. Em faria molt més goig veure exemples de projectes empresarials fracassats o de joves amb "molt de futur" que estan a l'atur, on de ben segur

em sentiria molt més identificat.

I perquè només ens mostren els casos d'èxit enlloc dels molt més abundants fracassos? Potser ens volen fer creure que tothom pot tenir èxit, i així seguir batallant entre nosaltres per escalar posicions en la piràmide social? I així, si no tenim èxit en aquesta vida (si no trobem una bona feina, si no arribem a fi de mes, si no tenim molts amics al facebook...) no ens queda més remei que autoflagel·lar-nos degut a la nostra incompetència en ser

competitius.

Doncs jo ja estic fart de competir, no vull seguir jugant al joc de trepitjar o ser trepitjat, no vull ser competitiu, em declaro amb orgull: jove fracassat. No vull seguir intentant acumular més diners, més poder, més privilegis i més fama que els altres, i tampoc vull que aquells que en tenen més que jo dirigeixin la meua vida. No vull haver de demostrar a ningú que sóc millor que algú altre per tal d'accedir a una posició privilegiada.

Prefereixo conviure en una xarxa humana de suport mutu on tothom hi tingui cabuda sense privilegiar unes habilitats per sobre d'unes altres—no entenc perquè l'admirable habilitat d'especular amb diners o habitatges ha de rebre més privilegis que l'ordinària habilitat de cultivar tomàquets de forma ecològica. No vull treballar més contribuint a la insostenible sobreproducció i sobreconsum de béns i serveis innecessaris. Prefereixo treballar construint una economia

sostenible basada en la cooperació enlloc de la competitivitat. Prefereixo tenir una vida molt més austera materialment i molt més rica en coses no tant materials: la consciència, la creativitat, les relacions humanes...

Ja sé que tot això és molt idealista, però és que encara sóc jove, què hi farem! Hauré d'esperar uns anys a que se'm passi tanta ximpleria i comenci a ser un autèntic consumidor individualista i, sobretot, molt competitiu

Receptes...

Calçots amb salvitxada (*)

L'amo en Pep des Vivero
(Mallorca)

Ingredients:

Una dotzena de calçots per persona
2 cabeces d'allis torrades
6 tomàtiques madures
3 nyores
30 g d'ametlles torrades

20 g d'avellanes torrades
1 llesca de pa, fregit
1 manat de julivert
Oli d'oliva
Vinagre
sal

Elaboració:

Torrar els calçots a flama viva, preferentment amb redoltes de ceps. Una vegada torrats,

embolicar-los en paper de diari per mantenir-los calents. Es menja només la part blanca, rebutjant tot lo cremat per la coccio. Aquesta part blanca es mulla en la salsa salvitxada, també anomenada romesco. Per a l'elaboració d'aquesta salsa, en primer lloc es posen en remull les nyores durant un

parell d'hores.

A continuació, se pelen les cabeces d'allis torrats i la polpa de les tomàtiques, també torrades. Tot això es mescla dins el morter amb la polpa de les nyores i el pa fregit, les ametlles, les avellanes, el julivert, l'oli, el vinagre i sal al gust.

I unes bones mullades.

Bon profit!

(*) La calçotada és un menjar típic de la regió occidental de Catalunya; originària de Valls, a la comarca de l'Alt Camp, en les últimes dècades s'ha estès i pot degustar-se en gairebé qualsevol part durant el final de l'hivern i començaments de la primavera.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

L'Atalante / Zero de Conduite

Joan Canyelles Amengual

Hi ha hagut en la història del cinema directors maledits. Directors que varen veure mutilades les seves creacions a les sales de muntatge. El seu talent sobrepassava amb escreire el que els productors estaven disposats a mostrar al "gran públic", temorosos de que unes propostes cinematogràfiques tan "arriscades" fossin un rotund fracàs econòmic. Eric Von Stroheim, Orson Welles o Sam Peckinpah en son alguns noms il·lustres. També existien (existeixen), aquells que varen haver de transitar estoicament durant gairebé tota la seva vida en l'àrida carretera que va des de la "série B" fins a la "série Z". Sempre amb pressupostos ajustats i amb temps de rodatge limitat. En aquest cas es tractava d'homes com Edgar Ulmer, Joseph H Lewis, o Jacques Turner.

Fitxa tècnica

D: Jean Vigo;
G: Jean Vigo, Albert Riera;
Pr: Jacques-Louis Nunez;
Ft: Boris Kaufman;
Ms: Maurice Jaubert;
Mt: Jean Chavance;
Int: Michel Simon (Le Père Jules), Dita Parlo (Juliette), Jean Daste (Jean), Louis Lefebvre (El nin).

Jean Vigo reuneix aquestes dues característiques. Si en això hi afegim la seva prematura mort quan encara no tenia 30 anys i que la seva producció total no arriba gairebé els 200 minuts, ens trobarem amb un dels directors més mítics i genials de la història del cinema.

Efectivament l'obra de Vigo, consta de dos documentals: "A propos de Nice" (1929-30), de 22 minuts i "Taris" (1931) de deu; un migmetratge "Zero de conduite" (1933) de 42 minuts i un llargmetratge "L'Atalante" de 85 minuts.

"A propos de Nice", es un excel·lent documental sobre la burgesia francesa. Avantguardista, surrealista, amb clares influències del "cinema ull" preconitzat per Dziga Vertov (el seu germà Boris Kaufman és el responsable de la fotografia de tota la filmografia del director francès) i decididament àcid. Vigo retrata una classe social paràsit i ridícula. El que el diferencia d'altres documentals és allò del que hem parlat molt sovint: el punt de vista.

Vigo reivindicava un cinema social i parlava molt encertadament "d'un punt de vista documental". Per posar un exemple: després de les imatges d'una desfilla militar, hi apareixen les creus d'un cementiri. Hi ha una millor i més sintètica manera de definir el que és el militarisme?.

"Zero de conduite" és un contundent i brillant manifest surrealista i anarquista. Vigo ofereix aquí la seva visió de l'escola com a institució repressora perfectament assimilable a la presó: llargs corredors fàcilment vigilables, aules/cel·les, el pati... Hi ha presents les seves vivències a diferents internats i l'estada a presó del seu pare (destacat militant anarquista). Les finalitats de les dues institucions son per a ell també les mateixes: domesticar a les persones, anular la seva llibertat i personalitat i convertir-les en profitoses peces d'un sistema social i polític pervers.

És sense dubte una de les pel·lícules més antiautoritàries i llibertàries que s'han filmat mai. Vigo oposa al món dels adults i les seves normes i regles absurdes el món intuïtiu i lliure del de la infància, que no admet, ni genera imposicions.

Hi ha en aquesta pel·lícula una de les més belles escenes de la història del cinema: la "guerra" de coixins que els nins lliuren als dormitoris, les plomes

d'aquests coixins surant en l'aire a càmera lenta, com si fossin una neu suau. El joc i la joia de viure projectades a la pantalla amb una llum irrepelible, encara que moltes vegades imitada.

El director francès dinamita per altre banda, les més elementals i convencionals regles de la narració cinematogràfica i això fa que el seu visionat exigeixi un esperit especialment obert i que no arribi a tothom de la mateixa manera ni provoqui el mateix impacte.

Aquesta pel·lícula es va poder dur a terme per la intervenció del productor Jacques-Louis Nunez, que va confiar en el talent creatiu de Vigo. "Zero de conduite", va esser prohibida per la censura i el seu permís d'exhibició no arribarà fins l'any 1946. Fou considerada antifrancesa, la qual cosa demostra una vegada més, que la "pàtria" i "l'estat" son els mes extraordinaris arguments per atacar la llibertat i silenciar les veus excessivament crítiques.

"L'Atalante", el seu únic llargmetratge, es una història d'amor que en mans de qualsevol altre realitzador s'hauria convertit en una pel·lícula rutinària rodada amb més o menys perícia. Però Vigo i el fotògraf Boris Kaufman la converteixen en un portentós poema visual sobre la pulsio amorosa, tenyida també d'un anarquisme vital, intuïtiu, representat sobre tot en la figura de "oncle Jules", magníficament incorporat per Michel Simon, un dels millors actors del cinema francès. El seu camarot és un museu d'objectes meravellosos, baratalles que adquireixen la condició de testimoni vital de tota una vida que ha anat d'aquí cap allà. Son les riqueses d'un rodamón insubornable que per altre banda podria esser perfectament qualsevol dels nins que apareixen a "Zero de conduite", 40 anys després.

Juliette (Dita Parlo) i Jean (Jean Daste) s'acaben de casar i viuen en una barcasca que recorre el riu Sena en companya de "Le Père Jules" (Michel Simon) i el seu ajudant "el nin" (Louis Lefebvre). Veuem el seu amor, la monotonía de la vida quotidiana, la tristesa de la separació, la mútua enyorança sexual en les nits solitàries i el seu retrobament i reconciliació. Vigo i Kaufman tornen a firmar una irrepelible obra mestra. Es la seva una ma-

nera intransferible d'entendre el fet cinematogràfic. La intensa i continua recerca de noves formes d'expressió que amplin les possibilitats del llenguatge cinematogràfic.

El rodatge de "L'Atalante" entre finals de 1933 i principis de 1934, segurament va escurçar la vida de Vigo. L'hivern, especialment rigorós no va contribuir gens a millorar un estat de salut ja extremadament precari. Segurament el director francès sabia que estava rodant els darrers fotogrames de la seva vida. Va morir molt poc temps després d'haver-la acabada.

La pel·lícula va esser estrenada el setembre de 1934 brutalment mutilada pels directius de la distribuïdora (Gaumont-Franco-Film-Aubert), li canviaren la música per la d'una cançó molt popular de l'època "Chalar qui passe" posant-li aquest títol a la pel·lícula. Vigo va morir el 5 d'octubre de 1934.

En la breu obra de Vigo hi ha un immens talent. La convicció absoluta de que el cinema és art, i que aquest art ha d'esser social, inequívocament compromès i que pot contribuir a canviar el món.

Entre els seus fotogrames hi ha la idea de que hem de aprendre a perdre-li el respecte a moltes de les coses que ens han ensenyat a respectar. I a respectar coses que ens havien ensenyat a menysprear. Segurament i encara que sembli una paradoxa, transmetre un missatge llibertari és més difícil ara que abans. El capitalisme ha creat una mena de virtual riquesa material que la gent te por de perdre. I els bancs ens han fet creure que el que es seu es nostre. En aquest món imaginarí les persones es senten immensament vulnerables. La bombolla immobiliària ha intentat que el ciment cobreixi també els cervells per tal de cap idea subversiva hi pugui penetrar. Però hi ha goteres. (O al menys estam obligats a intentar que ni hagi).

Vigo va dir (segurament no es la primera vegada que ho comentem) que entenia la revolució com un acte d'amor a la humanitat. Ni mes ni manco. Això és el que ens ha de moure. La nostra ràbia nomes tindrà sentit si és l'efecte col·lateral de la solidaritat amb els i les que pateixen. Ens ha ajudat molt a confectionar aquest

petit i modest comentari el número 112 de l'excel·lent revista de cinema "Temps Moderns" d'abril de 2005 dedicat a Jean Vigo i el molt interessant, erudit i un pel eclèctic llibre "Cine y Anarquismo" de Richard Porton, que ha contribuït a que certifiqui una vegada més la meua enciclopèdica ignorància.

Fitxa tècnica

D: Jean Vigo;
G: Jean Vigo;
Pr: Jacques-Louis Nunez;
Ft: Boris Kaufman;
Ms: Maurice Jaubert.
Int: Jean Daste (Professor Huguet), Rober le Flon (Professor "Pété-Sec", Delphin (Director), Pierre Planchar (Vigilant), Du Verron (Vigilant General); Louis Lefebvre (Causat), Coco Goltein (Brul) Gilbert Pruchon (Colin) Gerard de Bédarieux (René Tabard).

> DES CARTES MAUDITES

Au va!

Carlus Jové

Una nova polèmica lingüística està servida, ara a causa de la possibilitat de parlar, en algunes circumstàncies concretes, en català, gallec o basc al Senat. No en qualsevol circumstància (per exemple, no per defensar proposicions de llei i tampoc quan s'adrecin preguntes al govern), i tampoc per primera volta, ja que des de 1994 hi ha certs tràmits que es podien fer en llengua no castellana. Segui com sigui, però, a alguns els sembla poc normal, fins i tot ridícul, haver de recórrer a la traducció simultània per tal que un grapat d'espanyols puguin entendre què diuen alguns altres. Ridícul, és clar, tenint en compte que a qualsevol d'ells se'l considera capaç d'expressar-se en castellà, l'única llengua que comprenen gran part dels polítics provinents de l'Espanya unilingüe i l'única que tots tenim obligació legal de conèixer. I ridícul, també, per la despesa econòmica que suposa mantenir-ho.

Però per mi la síntesi de tot plegat és la intervenció del senador popular extremeny José Antonio Monago quan diu allò de: "Me van a permitir que les hable en extremo...". Síntesi, perquè recull molt bé la postura dels populars i d'uns quants altres: per una banda, l'actitud de despreci d'allò que, tot i ésser també espanyol (fins que deixi de ser-ho, si és que deixa de ser-ho) no és castellà, com si per això fos menys espanyol, i, per l'altra, la incomprensible mania de generar llengües allà on no n'hi ha, mania a causa de la qual des de fa uns mesos tots els webs oficials de l'Estat tenen dues traduccions al català: l'una segons l'estàndard de l'IEC, l'altra segons el de l'AVL. (A dia d'avui encara no sabem si n'hi haurà una tercera en funció de com bufi el vent a Ses Illes).

És ben curiós que aquells qui més violentament prediquen el binomi ésser-espanyol/parlar-castellà siguin els mateixos que en prediquen d'altres un xic més absurds, com ara Catalunya/català, València/valencià, Extremadura/extremeny, i molt més quan és sabut de tothom que la seva vocació és Catalunya/castellà, València/castellà, Extremadura/castellà... en definitiva, que la llengua vehicular de tota activitat pública arreu d'Espanya sigui el castellà. És per això que, a dia d'avui, a Espanya no és possible cap debat lingüístic realment profitós si no es comença per aquest punt: estatus del castellà en la legislació i l'imaginari col·lectiu espanyols.

De nou, violència de gènere en paraules de l'Església Catòlica

Helena Herrera, Afiliada
SOV CGT Balears

Perquè serà que els bisbes fan declaracions sense sentit quan va a començar l'any. Record una altra declaració que va venir des dels estaments eclesiàstics, quan en declaracions l'arquebisbe de Granada Javier Martínez a l'inici del 2010, deia "Si la dona avorta, l'home pot abusar d'ella" "Matar a un nen indefens, i que ho faci la seva pròpia mare, dona als homes la llicència absoluta, sense límits, d'abusar del cos de la dona, perquè la tragèdia la hi empassa ella", i ara novament en començar un nou any ens toquem amb les paraules del bisbe d'Alcalá d'Henares parlant sobre la violència de gènere.

No és nou aquest tipus de comentaris per part del clergat, com tampoc ho és els comentaris de suport a les tesis que des del partit de la dreta (PP) es fa en el tema de la família, de les parelles de fet, de l'avortament, de les parelles homosexuals..... Fa uns anys ja, quan el senyor Alvaréz del Manzano era alcalde de Madrid es va despenjar amb declaracions similars a les del bisbe d'Alcalá d'Henares, en el seu dia Manzano declarava que "les unions de fet provoquen més violència que les matrimonials".

Reig Pla: "La societat espanyola està malalta per diferents xacres", jo li deman al senyor bisbe si considera que el capitalisme feroç, generador de pobresa, al com ens estan sotmetent als ciutadans,

amb major índex d'explotació laboral, de precarietat, és una xacra que cal combatre? Segurament no ho dirà perquè com sempre a l'església ja li va bé tenir un exèrcit de pobres amb els quals legitimar la seva raó de ser.

Amb les seves declaracions el bisbe d'Alcalá d'Henares vol demostrar que "els matrimonis catòlics són menys donats a la violència de gènere que les parelles de fet", m'agradaria preguntar-li al senyor bisbe si les dades utilitzades són fiables, perquè no ens enganyem la institució des d'on surten aquestes dades és l'Institut de Política Familiar organització que diu tenir per objectiu: "La nostra missió, és la promoció i defensa de la institució familiar.....". "L'Institut busca ser un catalitzador per a l'adopció d'una autèntica política familiar en tots els àmbits polítics (local, autonòmic, nacional i supranacional). Per a això exerceix una labor d'anàlisi sobre la situació de la família," i resulta que en el seu web diuen que l'Institut "pertany en l'actualitat a la Plataforma Nacional Fórum Español de la Família i a la Plataforma Cívica per a la Promoció de la Família de la CAM (PROFAM)".

Queda patent que tant les actuacions d'aquest institut, com les declaracions del senyor Juan Antonio Reig Pla segueixen al peu de la lletra les directrius de la Conferència Episcopal, en la seva lluita per perseguir tot tipus d'unió que no sigui la que ells defensen.

La Conferència Episcopal i els bisbes s'equivoquen en relacionar la violència de gènere amb els nous models de fa-

mília, amb aquestes declaracions l'única cosa que ens demostra l'església catòlica és la falta de coneixement de la realitat social en la qual vivim. Semblen no assabentar-se que la violència masculista apareix en una relació desequilibrada, de poder d'un damunt l'altre, quan ell entén que te el control sobre ella, i això pot succeir en qualsevol tipus de família. Amb aquestes declaracions l'únic que persegueix l'església és mantenir costí el que costí el model de família que preconitzen i sobretot continuar les relacions de submissió de les dones, perpetuant d'aquesta forma el model masculista que com s'ha vist l'única cosa que genera és violència.

Estem davant la moderna inquisició, política i fonamentalista representada per l'església catòlica.

És evident la pressió ideològica en forma de campanya que estan realitzant tant des de la dreta, com des dels sectors més rancis de l'església. Assistim a una declaració cada vegada més dura, més bel·ligerant, orquestrada per una església que utilitza tots els mitjans, sense cap tipus de fonament, cega i sorda a les opinions de la societat i amb l'únic objectiu de mantenir i sostenir el patriarcat.

Fins a quan les dones hem de seguir dient que volem relacions igualitàries i simètriques?, entén l'església aquesta reivindicació?, evidentment NO, i si es persegueixen declaracions constitutives de violar drets fonamentals, aquesta, és una declaració que atempta directament contra la llibertat d'elecció i contra els drets de les persones; i per tant hauria de ser catalogada com a delictes.

En desacord amb la nota de CGT sobre la sentència contra la immersió lingüística

Laura Vicente, afiliada de
CGT Ensenyament

Vull mostrar el meu desacord, com a afiliada a la CGT, pel to i el contingut de la nota del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya, titulat: "La CGT davant la sentència contra la immersió lingüística", publicat al Catalunya, gener 2011, nº 124.

Malauradament en aquest article, el Secretariat Permanent ha caigut, com tota la esquerra catalana, en un to nacionalista, que sigui catalanista o espanyolista és reaccionari. Mostra un fracàs ideològic del que pensava, il·lusoriament, que

el món llibertari estava lliure. Sembla ser que no és possible no ser nacionalista i en aquest article, si tanquem els ulls i no veiem l'anagrama de la CGT, podríem pensar que està escrit per qualsevol partit nacionalista, tan m'he fa que sigui de dretes o d'esquerres, ja que considero impossible ser nacionalista i d'esquerres. A l'article hi ha alguns defectes sintomàtics d'un nacionalisme reaccionari i caduc, el primer defecte és utilitzar constantment la paraula "poble català", paraula ambigua que no deixa clar qui és el poble, s'està parlant de tothom? De treballadors i empresaris? De rics i pobres? D'opressors i oprimits? M'agradaria saber amb exactitud de quins grups socials es parla quan es parla de "poble català".

Després es fa referència als treballadors però de seguida es torna a senyalar a "tot el conjunt de la societat". En segon lloc, l'article ha convertit la llengua catalana en una senya d'identitat i la ha identificat amb el nacionalisme català.

A Catalunya es parlen dues llengües, parlar una o la altra o les dues, com és el meu cas, no m'identifica ni amb el nacionalisme català ni castellà, ni és cap senyal d'identitat, tan sols és utilitzar dues llengües per a comunicar-me amb el personal segons parlin una o l'altre. A Catalunya fa segles que es parla el castellà i qui ho parla no és l'opressor o el poder, són treballadors i immigrants, per tant, hauríem de canviar aquest discurs nacionalista ranci i reaccionari per una

visió cosmopolita i universalista que els fundadors del nostre sindicat tenien molt clara.

Per últim, com a ensenyant d'un centre públic de secundària faríem bé en analitzar sense prejudicis la Llei d'immersió lingüística per veure les conseqüències que ha tingut entre els escolars, especialment entre els més desfavorits ja que el fracàs escolar està relacionat amb els escolars amb menys recursos i castellanoparlants. Evidentment no estic donant suport a la Sentència del Tribunal Suprem, producte del nacionalisme espanyol, i vull senyalar que és possible una altre visió, i la CGT hauria de tenir-lo clar, fora dels dos nacionalismes, l'espanyol i el català, que tan em disgusten.

Llibres

Les cooperatives obreres de Sants. Autogestió proletària en un barri de Barcelona (1870-1939)

La Ciutat Invisible

Edicions La Ciutat Invisible, 2010

El llibre és una recerca sobre les comunitats obreres autoorganitzades que, com a resposta global a l'explotació capitalista que patien, posaren en pràctica unes altres relacions econòmiques basades en la cooperació, la solidaritat i el recolzament mutu.

Les cooperatives obreres, sobretot de consum però també de producció, significaren l'aposta per a organitzar materialment les condicions d'existència de les que, produint-ho tot, no tenien res. Arrancant de les societats de resistència de mitjan segle XIX, poblaren tots els barris proletaris de Barcelona, i el seu camí ascendent fou tallat de soca-rel amb la victòria feixista de 1939.

Amb aquest treball, des de La Ciutat Invisible volen redescobrir la memòria política que portem a dintre, promoure el cooperativisme avui i també el coneixement del bagatge emancipador que ha configurat un barri popular com Sants.

Migraciones ambientales. Huyendo de la crisis ecológica en el siglo XXI

Jesús M. Castillo

Virus editorial, 2010

Lluny de l'atenció mediàtica que sol prestar-se als refugiats fruit de determinats conflictes bèl·lics, els moviments de població forçats per les diferents formes i nivells de degradació ambiental són ignorats de manera flagrant. Jesús M. Castillo defineix com immigrant ambiental a «tota persona que abandona el seu territori de residència habitual degut principalment o de forma molt important a impactes ambientals, ja siguin graduals o sobtats, i ja es mogui dintre d'un mateix Estat o travessi fronteres internacionals». A partir d'aquesta definició, ofereix una detallada síntesi de les causes globals i locals, directes i indirectes, que repercuteixen en la vida i el futur de poblacions senceres en diferents parts del planeta.

La desertització, la sobreexplotació de les aigües de reg o de bancs pesquers, les seqüeles de la construcció de grans infraestructures, la deforestació, la pujada del nivell del mar o els fenòmens meteorològics extrems fruit del canvi climàtic, els impactes de les armes químiques utilitzades en les guerres, el processament i dipòsit de residus tòxics

o les proves nuclears són solament algunes causes de destrucció ambiental; totes elles associades a l'hegemonia del model capitalista d'explotació de recursos.

En un món les institucions estatals i internacionals del qual presumeixen del més alt grau de consciència ecològica i on els drets humans omplen pàgines i pàgines de discursos i declaracions solemnes, ens trobem amb que més de 200 milions de persones cada any es veuen exposades a desastres naturals moltes vegades conseqüència del canvi climàtic, del que elles no són les causants, però sí les víctimes principals. Això està provocant un èxode de migrants ambientals que en l'actualitat es xifra entorn dels 25-50 milions, però que en el 2050 pot arribar als 200 milions. El llibre denuncia així la hipocresia i, justament, la insostenibilitat d'un ordre econòmic i polític global que oneja la bandera del desenvolupament sostenible, mentre acaba amb els ecosistemes i les formes tradicionals d'existència i vida en vastes zones del planeta, de les quals fa terra cremada, morta i despolada.

Els Montseny Mañé, un laboratori de les idees

Dolores Marín i Salvador Palomar

Carrutxa, 2010

L'associació Carrutxa de Reus ha reeditat aquest llibre, la primera edició del qual, realitzada el 2007 per l'Arxiu Històric Municipal de Reus, es troba totalment esgotada. Frederica Montseny té ja unes quantes biografies sobre la seva persona i obra, però el seu pare i la seva mare no tenien una obra accessible per, precisament, fer-nos-els accessibles.

Joan Montseny (que signava Federico Urales) i Teresa Mañé (que signava Soledad Gustavo) són dues figures cabdals de l'anarquisme català i europeu dels darrers segles, tant per la seva vida completament dedicada a «la idea» com per la seva creació intel·lectual d'aproximació d'idees revolucionàries, tant anarquistes com esquerranes i lliurepensadores.

Els dos són autors de la revista de referència de l'anarquisme ibèric i també de bona part de la intel·lectualitat del seu moment: «La Revista Blanca». Urales i Gustavo en van ser els autors, impressors, editors i escriptors, agomolant al seu recer tota una intel·lectualitat que veia en l'anarquisme un moviment innovador, alliberador i modern, quelcom molt allunyat de l'actualitat.

El llibre parteix d'una recerca en primeres fonts, en bona part com a conseqüència de la manca de treballs previs però també per la relació tan estreta entre els protagonistes de l'obra i la ciutat de Reus. El llibre reivindica les dues figures però no és pamfletari, deixant clar, per exemple, el paper bàsic de la Teresa Mañé en la feina intel·lectual del seu home. Fins ara, les poques obres que tractaven la seva tasca atribuïen a l'Urales la potència intel·lectual mentre la Mañé li feia d'assistent.

D'intel·lectuals els dos anaven de braçet, tot i que la Teresa no participava de la bohèmia del Joan, però alhora ella s'ocupava de la faceta més prosaica i imprescindible: el manteniment econòmic, bàsic per desenvolupar l'altra. «Un laboratori de les idees» és també un camí obert per transitar i investigar, perquè els dos autors ens llicencien continuament preguntes directes o indirectes.

La CGT de Catalunya edita «El sistema de la Seguretat Social i la reforma de les pensions. Preguntes amb resposta»

Secretariat Permanent CGT Catalunya

El material permet donar a conèixer quina és l'estratègia que s'està fent servir per enfonsar el sistema públic de pensions. Davant la projectada reforma-retallada de les pensions que vol portar a terme el govern espanyol, la CGT de Catalunya ha editat un interessant document de 16 pàgines titulat «El sistema de la Seguretat Social i la seva reforma. Preguntes amb resposta», d'utilitat per conèixer millor el tema i enfortir les nostres argumentacions contra la retallada de les pensions. 19 preguntes amb resposta per saber de què va això de la retallada de les pensions.

Des de la CGT de Catalunya no restarem impassibles davant d'aquesta nova agressió injusta i injustificable que suposa la retallada de les pensions. El retrocés en el sistema de la Seguretat Social no és negociable.

El document editat és un resum extret d'unes jornades de formació d'Acció Social de Catalunya al local de la CGT de Barcelona, en les que hi van col·laborar l'Alex Tsimmetzky, advocat del Col·lectiu Ronda, i l'economista Elena Idoate, membre del Seminari d'Economia Crítica de Taifa. Juntament amb punts de documents elaborats pels economistes Vicenç Navarro, Juan Torres i Alberto Garzón editat per ATTAC. I amb les idees i aportacions dels i les membres de les diferents secretaries del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya.

Amb ell volem intentar clarificar els dubtes i posar al descobert que la reforma de les pensions és una volta de rosca més a l'explotació a la que estem sotmeses les treballadores en aquesta societat. Una societat amb un repartiment injust de la riquesa i que suporta una crisi amb el 20% d'aturats i aturades.

Des de la CGT de Catalunya defendem el sistema de pensions actual i que els avenços i canvis vagin en la línia d'un sistema universal i solidari.

El podeu trobar als locals de CGT o bé descarregar-lo al web:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article4843

Revistes

CULTURA OBRERA

Publicació llibertària de reflexió i lluita de les Illes Balears continuadora d'una capçalera històrica, Llista de correus n° 30, 07144 Costitx, www.culturaobrera.org

BARCO DE PAPEL

Butlletí informatiu del Sector de Mar i Ports de la CGT i el Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant-CGT, www.fetycy.cgt.es/-Mar-y-Puertos-

DIPUTACIÓ A L'AIRE

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a la Diputació de Barcelona, cgt@diba.cat, www.cgtbarcelona.org/cgtdiba

SOBERANIA ALIMENTARIA, BIODIVERSIDAD Y CULTURAS

Publicació trimestral d'informació, debat i reflexió sobre temàtiques rurals i Soberania Alimentària, revistasoberaniaalimentaria.wordpress.com/

JONI D., ACTIVISTA SOCIO-CULTURAL I AUTOR DE "QUÈ PAGUI PUJOL!"

"Els punks son els instigadors de l'antisistemisme"

"Hem de intentar ser nosaltres mateixos els que escrivim la nostra història, perquè si sempre l'escriuen els mateixos és una història fictícia i tergiversada"

> LA FRASE...

Espero que el llibre pugui servir d'alguna cosa a les noves generacions

Núria Fabregat

Joni D. és autor del llibre "Què pagui Pujol! Una crònica punk de la Barcelona dels 80" (La Ciutat Invisible, 2010), una crònica plena de referències musicals que retrata el moviment punk de principis dels 80 a partir de fotografies, cartells i octavetes, fanzines i retalls de premsa.

El protagonista del llibre és el propi autor, que ens condueix des de l'irreverent escena musical alternativa i les primeres okupacions, fins a les mobilitzacions autònomes en contra de l'OTAN i el servei militar i el naixement de diversos projectes autogestionaris vinculats als moviments socials barcelonins.

Un treball militant i resistent que ens mostra el pes i la significació de les contracultures urbanes.

- Que pagui Pujol, és una contracrònica de la història oficial dels 80?

- Són les meves memòries juvenils i, com que més o menys sempre he anat a la contra, contracultura, contrainformació, es pot dir que és una contracrònica. Hem de intentar escriure la nostra història perquè si sempre l'escriuen els mateixos és una història fictícia i tergiversada.

- Què va ser el punk als 80: una manera de viure la vida, la música, una postura política i crítica amb la societat?

- Va ser de tot una mica. Va començar amb la música i la imatge, el desvergonyiment individual a gran escala, va continuar com una manera de viure, d'autogestionar les nostres vides i va acabar sortint al carrer a expressar idees molt concretes, en una evolució impressionant.

- Estructures el llibre en tres grans blocs. Quin és el contingut de cadascun d'ells?

- Bè, vaig començar a escriure sota el títol de "La importància de les petites coses

sense importància", un dels grans blocs dels que parles, doncs inicialment volia reconèixer la tasca quotidiana de totes aquelles persones que sense voler fer història mitjançant la seva actitud van contribuir positivament a que la vida que tenim sigui com és. A mida que avançava em van sortir els altres dos blocs: "Les coses importants" on explicava fets que en el mateix moment de realitzar-se ja sabíem que tindrien unes conseqüències (com ara els apunyalaments d'alguns fatxes envers companys, o el moment en que vaig conèixer a determinades persones importants en la meua vida) i "Les coses que passen" on parlo de la nostra realitat sense entrar a fer valoracions molt serioses d'aspectes de la nostra existència que d'alguna manera anaven lligats a la nostra actitud (com ara les drogues, la música o l'agressivitat).

- En quin moment i per què es polititzen els punks de Barcelona? Hi té a veure la confrontació amb els feixistes?

- Els punks èrem socialment molt innocents, èrem agressius però no violents i en tot cas la violència inicial, a principis de dècada, era contra nosaltres mateixos. Èrem capaços d'autodestruir-nos per mostrar el rebuig frontal a la societat que ens havíem trobat. Al mateix temps i per la mateixa raó volíem fer la nostra vida, sense controls superiors, d'aquí venia la nostra participació a ràdios lliures, fanzines, grups musicals, l'organització de concerts, etc... Tot ens ho fèiem nosaltres. Va arribar un moment, l'any 84, en que ens vam adonar que a Europa els punks tenien locals propis, els squats o kraks, les cases ocupades, i vam decidir provar de tenir locals d'assaig, a partir d'aquest moment va ser tot plegat un tifó: ocupació, repressió, contacte amb els ateneus llibertaris, manifestacions, nova ocupació, presons, protestes, aparició dels nazi-skins, autodefensa, lluita contra els servei militar, de nou repressió, fins el dia d'avui... Si no haguessin aparegut els fatxes no hauria canviat res. Vam aprendre a hosties, que principalment van ser dels cosos repressius.

- Quin paper tenien els punks en les okupacions? I quina relació

tenien amb els ateneus llibertaris?

- Les primeres okupacions van ser punks, en instigació, planificació i desenvolupament, però ja a la primera van a parèixer els companys de l'Ateneu Llibertari de Gràcia que, quan va arribar la policia a reprimir, van ser els primers en començar a creuar contenidors i cotxes per tal de plantar cara... Aquells "adults" de cabells llargs i barbes que nosaltres veíem com hippies ens van començar a obrir portes i a ensenyar-nos com moure'ns en determinades situacions. L'endemà, a l'ateneu, mateix i mentre teníem 17 o 18 companys i companyes al calabós, vam fer una roda de premsa a la qual van apropar-se els companys de l'Ateneu de Poble Sec. A partir d'aquell desembre del 84 ja vam tenir clar de quina banda estàvem i quins eren els nostres companys. La tercera okupació, Cros 10, ja va ser una mica híbrida, punks santsencs amb el suport explícit de l'Assemblea Llibertària del Barcelonès...

- L'activisme punk contra el servei militar obligatori, es va entendre i valorar en el moviment antimilitarista?

- Crec que sí, mai oblidaré en Jordi Garcia quan m'hi vaig apropar per primera vegada al Casal de la Pau, seria l'any 83, jo tenia 14 o 15 anys i vaig anar a ensenyar els meus fanzines, ell de bon començament em va obrir les portes per a que col·laborés a "La Puça i el general", a la revista, a banda d'articles sobre punk i coses similars, van realitzar el primer reportatge que recordo haver llegit sobre el moviment d'ocupació. Quan el Poly, baixista de L'Odi, es va fer objector, va trencar molts tabús dins del propi moviment punk, que veia l'objecte com cosa de hipòfies, i va ser un no parar... Crec que la lluita contra la "mili" va ser la lluita més important del jovent de l'Estat un cop mort Franco.

- Van ser els punks els "antisistema" dels 80 i, com a tals, criminalitzats pels mitjans i per l'opinió pública?

- I tant, els punks són els instigadors de l'antisistemisme (hi havia un grup anglès que es deia Antisystem). Probablement la diferència més important rau en que els

moviments socials, encara que no compartissin la nostra agressivitat la comprenien, doncs la violència no era un tabú, veníem d'anys molt violents per part de l'Estat, després d'una dictadura assassina. Crec molt conseqüent que els joves surtin al carrer a trencar aparadors de botigues de moda que només ens venen dones anorèxiques i imatge fashion. Algú ho ha de fer...

- Cóm es podria expressar avui dia tot el que s'expressava en els fanzines? Hi ha lloc per un NDF digital?

- Els joves saben com arribar als altres joves, és qüestió de trobar els canals, ells estan en xarxa i es diuen el que s'han de dir, nosaltres els hi hem d'anar obrint portes de sortida, ensenyant-los camins, i que ells facin el que han de fer... Ara hi ha un NDF digital. Com el llibre, és una qüestió visceral, necessito treure el que passa pel cap, el cor i la panxa, per estar tranquil amb mi mateix, ha canviat el significat de les sigles, doncs a aquestes alçades no tinc cap necessitat de provocar la meua mare, que m'enten perfectament. Ella era fan de Sinatra i per això jo li vaig posar al fanzine "Niños Drogados por Frank", avui en dia l'NDF digital significa "Notícies Del Front" i es troba a blogspot.com.

- El llibre, és pels supervivents d'aquella Barcelona dels 80 o intentes provocar alguna reacció o empatia en la gent jove d'avui? Pot ser que el "no future" sigui més cert avui?

- Nosaltres de joves èrem una mica sectaris i ens creíem gairebé amb la veritat absoluta, per això, de principi, no buscàvem l'ensenyança de la generació anterior, a sobre, els qui ens haurien pogut entendre i donar un cop de mà (per sort sempre hi ha excepcions) o els havien matat, o estaven al talleo o exiliats o enganxats, parlo dels autònoms, d'aquells autònoms que es van deixar la pell en la lluita contra l'Estat de finals dels 70 i principis dels 80. Espero que el llibre pugui servir d'alguna cosa a les noves generacions si més no per què sapiguem que si necessitem qualsevol cosa, aquí estem. Òbviament, sí, avui el futur és bastant més negre...

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Adorno, el no ètic

Jordi Martí Font

El mateix any que a la Índia naixia el britànic George Orwell, a Frankfurt ho feia Theodor Wiesengrund Adorno, que moriria el 1969 reconegut com un dels filòsofs més destacats de l'Escola de Frankfurt i del marxisme en general, tot i que avui es negui, no dient-lo, el segon d'aquests àmbits.

Després d'Auswitz i d'Hiroshima, T. W. Adorno dubta tant de les paraules com de la raó i opta per un marcat pessimisme. El món de la raó, la seva conversió en Deu modern, no havia lliurat la humanitat de la planificació del genocidi més gran de la història. Davant d'això, els projectes emancipatoris, les paraules que els contenen, són posats en dubte i només queda agafar-se a la negociació de l'existent ja que qualsevol afirmació no seria res més que la constatació ideològica del Poder constituït com a tal. Negar el verb del Poder és l'única sortida lògica un cop la paraula ha estat traïda i convertida en xerrameca dels genocides.

Aquesta mateixa xerrameca invalidarà les paraules que caiguin en les seves grapes i deixarà la construcció de bellesa en un pla posterior, l'art s'hivernarà. Adorno ho resumeix dient que "Després d'Auswitz, és impossible concebre la poesia" i Marta Tafalla afirma que el seu és un pensament ètic que es construeix sobre la memòria, sobre la importància de la memòria que construeix des del seu exili dels Estats Units.

Sartre, el món als mots

Jean-Paul Sartre (1905-1980) escriu Els mots als cinquanta anys i serà determinant per ser distingit amb el Premi Nobel, un premi que es negarà a recollir adduint que el premi representava els valors burgesos que el combatia. A Els mots, Sartre hi retrata la seva obsessió pel llibre: "faig i faré llibres; em calen i són útils (...) són un producte de l'home: s'hi projecta i s'hi reconeix; únicament aquell mirall crític li ofereix la seva imatge".

Sartre diu que "les paraules són la quinta essència de les coses" i mentre és un infant arriba a creure que són elles les que sostenen el món, fins al punt que pensa que si aquest existeix és perquè un autor ocult l'escriu cada dia fins en els detalls més minúsculs; el seu posterior ateisme l'allunyarà d'aquests pensaments d'infant. Traumatitzat en bona mesura per la seva poca alçada física i un voltant que el tenia com a únic entreteniment i gairebé objecte de culte, la seva obsessió per dominar les paraules i fer-ne literatura serà l'empresa que emprendreà amb més vigor al llarg de la seva vida ja que en ella hi trobarà, inexorablement, la conquesta del món, de la realitat.